Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (třetího senátu)

2. října 2024*

„Dumping – Dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli pocházejících z Číny – Uložení konečného antidumpingového cla – Žaloba na neplatnost – Přípustnost – Aktivní legitimace – Zájmový svaz vývozců – Článek 2 odst. 6a nařízení (EU) 2016/1036 – Výpočet běžné hodnoty – Výběr vhodné reprezentativní země – Článek 2 odst. 10 nařízení 2016/1036 – Úpravy – Nedostatečná spolupráce – Článek 18 nařízení 2016/1036 – Výpočet dumpingového rozpětí pro spolupracující vyvážející výrobce nezařazené do vzorku – Definice dotčeného výrobku – Újma způsobená výrobnímu odvětví Unie – Analýza újmy podle segmentů – Příčinná souvislost – Výpočet cenového podbízení a rozpětí újmy – Makroekonomické ukazatele – Procesní práva – Důvěrné zacházení“

Ve věci T-263/22,

China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products (CCCME), se sídlem v Pekingu (Čína), a další žalobci, jejichž názvy jsou uvedeny v příloze[1], zástupci: R. Antonini, E. Monard a B. Maniatis, advokáti,

žalobci,

proti

Evropské komisi, zástupci: G. Luengo, L. Di Masi a J. Zieliński, jako zmocněnci,

žalované,

podporované

European Industrial Fasteners Institute AISBL (EIFI), zástupci: B. O’Connor a M. Hommé, advokáti,

vedlejším účastníkem,

Tribunál (třetí senát),

ve složení F. Schalin, předseda, G. Steinfatt a D. Kukovec (zpravodaj), soudci,

za soudní kancelář: I. Kurme, radová,

* Jednací jazyk: angličtina.

[1] – Seznam dalších žalobců je připojen pouze ke znění oznámenému účastníkům řízení.

s přihlédnutím k písemné části řízení,

po jednání konaném dne 7. února 2024,

vydává tento

Rozsudek

1 Svou žalobou se žalobkyně China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products (CCCME) a další právnické osoby, jejichž názvy jsou uvedeny v příloze, domáhají zrušení prováděcího nařízení Komise (EU) 2022/191 ze dne 16. února 2022 o uložení konečného antidumpingového cla na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli pocházejících z Čínské lidové republiky (Úř. věst. 2022, L 36, s. 1, dále jen „napadené nařízení“) v rozsahu, v němž se jich týká.

I. Skutečnosti předcházející sporu

2 Na základě podnětu podaného dne 6. listopadu 2020 vedlejším účastníkem, European Industrial Fasteners Institute, jménem výrobního odvětví Evropské unie, zahájila Evropská komise antidumpingové šetření týkající se dovozu spojovacích prostředků pocházejících z Číny podle čl. 5 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/1036 ze dne 8. června 2016 o ochraně před dumpingovým dovozem ze zemí, které nejsou členy Evropské unie (Úř. věst. 2016, L 176, s. 21, dále jen „základní nařízení“).

3 Dne 21. prosince 2020 zveřejnila Komise oznámení o zahájení antidumpingového řízení týkajícího se dovozu některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli pocházejících z Čínské lidové republiky (Úř. věst. 2020, C 442, s. 6) na základě článku 5 základního nařízení.

4 Šetření o dumpingu a újmě se týkalo období od 1. července 2019 do 30. června 2020 (dále jen „období šetření“). Zkoumání trendů významných pro posouzení újmy a příčinné souvislosti se týkalo období od 1. ledna 2017 do konce období šetření (dále jen „posuzované období“).

5 CCCME požádala o to, aby byla považována za zúčastněnou stranu, a tvrdila, že zastupuje čínské výrobní odvětví spojovacích prostředků. Vedlejší účastník toto postavení zpochybnil. Komise měla za to, že CCCME byla zmocněna řadou čínských výrobců spojovacích prostředků, aby jednala jejich jménem, a že mohla být zúčastněnou stranou pouze v rozsahu, v jakém byla zmocněna těmito konkrétními výrobci spojovacích prostředků, aby je zastupovala.

6 V oznámení o zahájení řízení Komise uvedla, že předběžně vybrala vzorek výrobců v Unii na základě objemu výroby a prodeje v Unii, přičemž přihlédla rovněž k jejich zeměpisné poloze a zastoupení malých a středních podniků. Tento vzorek sestával ze šesti výrobců v Unii nacházejících se ve čtyřech různých členských státech. Jeden z výrobců v Unii předběžně zařazených do vzorku (jeden z malých a středních podniků) informoval Komisi, že není schopen poskytnout na dotazník úplnou odpověď. Komise se proto rozhodla revidovat vzorek výrobců v Unii tím, že tuto společnost nahradila dalším největším malým a středním podnikem v témže členském státě. V bodě 34 odůvodnění napadeného nařízení Komise uvedla, že metodika výběru vzorku byla řádně sdělena zúčastněným stranám a k vlastní metodice neobdržela žádné připomínky.

7 Během šetření informoval Komisi jeden z výrobců v Unii zařazených do vzorku, že nebude schopen poskytnout na její dotazník úplnou odpověď. Jiný výrobce v Unii zařazený do vzorku nebyl schopen poskytnout dostatečné záruky ohledně údajů poskytnutých k ověření. Tito výrobci byli proto nahrazeni dvěma dalšími největšími výrobci, pokud jde o objem a prodej, při současném zohlednění zeměpisného rozložení a šíře sortimentu výrobků.

8 Pro účely výběru vzorku vyvážejících výrobců vybrala Komise v souladu s čl. 17 odst. 1 základního nařízení tři vyvážející výrobce nebo skupiny vyvážejících výrobců, kteří vykazují největší objem vývozu, jenž může být v době, která je k dispozici, přiměřeně přezkoumán, a to Jiangsu Yongyi Fastener Co., Ltd (dále jen „Jiangsu“), Ningbo Jinding Fastening Piece Co., Ltd (dále jen „Ningbo Jinding“) a Wenzhou Junhao Industry Co., Ltd (dále jen „Wenzhou“). Komise objasnila, že konkrétní typy výrobku vyráběné vybranými společnostmi nepředstavují kritérium, jelikož všechny typy spojovacích prostředků byly pro účely šetření považovány za jediný výrobek.

9 Dotčeným výrobkem jsou určité spojovací prostředky ze železa nebo oceli, jiné než z korozivzdorné oceli, zejména šrouby, svorníky nebo podložky pocházející z Číny.

10 Spojovací prostředky mohou být standardní (dále jen „standardní spojovací prostředky“), nebo vyrobené na základě výkresové dokumentace zákazníků (dále jen „nestandardní spojovací prostředky“). Na základě stejných vnitrostátních nebo mezinárodních norem by spojovací prostředky měly mít stejné základní fyzikální a technické vlastnosti, včetně pevnosti, dovolené odchylky, opracování a povrchové úpravy. Na základě jejich základních fyzikálních a technických vlastností a konečného užití se mělo za to, že pro účely řízení vedoucího k přijetí napadeného nařízení představují všechny spojovací prostředky jediný výrobek.

11 Komise měla rovněž za to, že proces výroby spojovacích prostředků není sám o sobě relevantní pro definici výrobku, který je předmětem šetření. Součástí šetření tedy byly všechny typy dotčených výrobků, ať už vyrobené kováním za tepla nebo za studena.

12 Komise měla za to, že důkazy při zahájení šetření prokázaly existenci podstatných zkreslení v Číně ve smyslu čl. 2 odst. 6a písm. b) základního nařízení.

13 Po vyslechnutí stran v tomto ohledu vybrala Komise za vhodnou reprezentativní zemi Thajsko, jejíž nezkreslené ceny a náklady sloužily jako základ pro určení běžné hodnoty výrobků podle čl. 2 odst. 6a písm. a) základního nařízení.

14 Napadeným nařízením Komise uložila konečné antidumpingové clo v rozmezí od 22,1 % do 86,5 % z dovozu některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli pocházejících z Číny.

II. Návrhová žádání účastníků řízení

15 Žalobci navrhují, aby Tribunál:

– zrušil napadené nařízení v rozsahu, v němž se na ně vztahuje;

– uložil Komisi a vedlejšímu účastníkovi náhradu nákladů řízení.

16 Komise, podporovaná vedlejším účastníkem, navrhuje, aby Tribunál:

– zamítl žalobu jako neopodstatněnou;

– uložit žalobcům náhradu nákladů řízení.

III. Právní otázky

A. K přípustnosti

17 Vedlejší účastník tvrdí, že CCCME není reprezentativním sdružením ve smyslu čl. 6 odst. 7 základního nařízení a že Komise ji za něj neměla během správního řízení předcházejícího přijetí napadeného nařízení považovat, neboť CCCME nezastupuje zájmy svých členů, ale zájmy čínského státu. Zmocnění, které CCCME obdržela od jednotlivých vyvážejících výrobců, tedy nic nezměnilo na skutečnosti, že jejím cílem bylo zabránit hospodářské soutěži mezi jejími členy při vývozu jejich výrobků do Unie. Aktivní legitimace ve smyslu článku 263 SFEU tedy může být založena pouze na pochybení Komise při správním šetření, a nikoli na právech stanovených v základním nařízení. Vedlejší účastník tedy vyzývá Tribunál, aby tuto otázku přezkoumal z úřední povinnosti.

18 Žalobci s tímto argumentem nesouhlasí.

19 Úvodem je třeba připomenout, že podle čl. 142 odst. 1 jednacího řádu Tribunálu se vedlejší účastenství omezí na úplnou či částečnou podporu návrhového žádání jednoho z hlavních účastníků řízení. V projednávané věci nejsou argumenty vedlejšího účastníka týkající se přípustnosti žaloby podpořeny v návrhových žádáních Komise.

20 Podle ustálené judikatury však unijní soud může v případě potřeby i bez návrhu rozhodnout o nepominutelném důvodu vycházejícím z nedodržení podmínek přípustnosti stanovených v článku 263 SFEU [viz rozsudek ze dne 22. června 2021, Venezuela v. Rada (Dotčení třetího státu), C-872/19 P, EU:C:2021:507, bod 22 a citovaná judikatura].

21 Podle ustálené judikatury jiné subjekty než adresáti rozhodnutí mohou tvrdit, že jim jsou osobně dotčeny ve smyslu článku 263 čtvrtého pododstavce SFEU pouze tehdy, zasahuje-li je toto rozhodnutí z důvodu určitých vlastností, které jsou pro ně zvláštní, nebo faktické situace, která je vymezuje vzhledem ke všem ostatním osobám, a tím je individualizuje způsobem obdobným tomu, jakým by byl individualizován adresát takového rozhodnutí (viz rozsudek ze dne 21. září 2023, China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products a další v. Komise, C-478/21 P, EU:C:2023:685, bod 50 a citovaná judikatura).

22 Mezi osobami, které mohou být unijním aktem individualizovány stejným způsobem jako adresáti rozhodnutí, jsou osoby, které se účastnily procesu přijímání tohoto aktu. Nicméně skutečnost, že se osoba účastní procesu přijímání takového aktu, ji může individualizovat ve vztahu k dotčenému aktu jen v případě, že ve prospěch této osoby byly na základě unijní právní úpravy stanoveny procesní záruky. Přesný rozsah způsobilosti jednotlivce k podání žaloby proti unijnímu aktu totiž závisí na právním postavení vymezeném v jeho prospěch unijním právem, jehož cílem je ochrana takto přiznaných oprávněných zájmů (viz rozsudek ze dne 21. září 2023, China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products a další v. Komise, C-478/21 P, EU:C:2023:685, bod 51 a citovaná judikatura).

23 V projednávané věci úvodní část žaloby uvádí, že tuto žalobu podává zaprvé CCCME částečně jménem svých členů uvedených v příloze A.2 (dále jen „dotčení členové CCCME“) a částečně svým jménem s ohledem na určité části žalobních důvodů, zadruhé tři čínští vyvážející výrobci vybraní do vzorku Komise a zatřetí pět dalších spolupracujících čínských vyvážejících výrobců, kteří nebyli vybráni do vzorku a jejichž názvy jsou uvedeny v příloze napadeného nařízení. Ani názvy tří vyvážejících výrobců zařazených do vzorku, ani názvy ostatních pěti spolupracujících čínských vyvážejících výrobců nezařazených do vzorku nejsou uvedeny v příloze A.2, kterou žalobci poskytli jako členové CCCME, a žalobci nepředložili žádné dokumenty prokazující jejich členství v CCCME.

24 Nejprve je třeba konstatovat, že v návaznosti na dotaz Tribunálu týkající se důsledků, které je třeba vyvodit z rozsudku ze dne 21. září 2023, China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products a další v. Komise (C-478/21 P, EU:C:2023:685), který byl vydán po písemné části řízení, CCCME připustila, že žaloba je nepřípustná v rozsahu, v němž byla podána jejím vlastním jménem. CCCME, která byla v tomto ohledu dotázána na jednání, tvrdila, že všechny části žalobních důvodů byly vzneseny jak na její účet, tak v zájmu jejích členů. V důsledku toho CCCME nevznesla žádnou část žalobního důvodu svým jménem samostatně.

25 Dále, pokud jde o zastupování členů CCCME v soudním řízení ze strany CCCME, z bodu 23 výše vyplývá, že CCCME hodlá v rámci tohoto řízení zastupovat třicet jedna společností uvedených v příloze A.2 žaloby, pro které předložila dokumenty potvrzující, že jsou jejími členy. Z této přílohy vyplývá, že těchto třicet jedna společností je spolupracujícími vyvážejícími výrobci, kteří nebyli zařazeni do vzorku.

26 K tomu, aby sdružení mohlo platně podat žalobu před unijními soudy jménem svých členů, je třeba, zaprvé aby fyzické nebo právnické osoby, jejichž jménem jedná, byly jeho členy, zadruhé aby mělo aktivní legitimaci jednat v soudním řízení jejich jménem, zatřetí aby tato žaloba byla podána jejich jménem, začtvrté aby alespoň jeden z členů, jehož jménem sdružení jedná, mohl sám podat přípustnou žalobu a zapáté aby členové, jejichž jménem sdružení jedná, nepodali souběžně žalobu před unijními soudy (rozsudek ze dne 21. září 2023, China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products a další v. Komise, C-478/21 P, EU:C:2023:685, bod 83).

27 V projednávané věci CCCME zaprvé předložila důkazy o členství dotčených členů, které nebyly zpochybněny.

28 Zadruhé stanovy předložené CCCME v příloze vymezují předmět její činnosti tak, že může pokrývat podání žaloby určené k hájení zájmů jejích členů před opatřeními na ochranu obchodu (rozsudek ze dne 19. května 2021, China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products a další v. Komise, T-254/18, EU:T:2021:278, bod 88).

29 Zatřetí žaloba uvádí, že je podána rovněž jménem dotčených členů.

30 Začtvrté dotčení členové mohli podat žalobu proti napadenému nařízení. V tomto ohledu čl. 263 čtvrtý pododstavec SFEU stanoví, že každá fyzická nebo právnická osoba může za podmínek uvedených v prvním a druhém pododstavci téhož ustanovení podat žalobu proti aktům, které jsou jí určeny, proti aktům, které se jí bezprostředně a osobně dotýkají, a proti nařizovacím aktům, které se jí bezprostředně dotýkají a nevyžadují přijetí prováděcích opatření.

31 V projednávané věci je podmínka týkající se bezprostředního dotčení splněna, jelikož napadené nařízení má přímo následky na právní situaci členů CCCME, a celní orgány členských států, aniž požívají jakéhokoli prostoru pro uvážení, jsou povinny vybírat clo uložené napadeným nařízením (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 19. května 2021, China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products a další v. Komise, T-254/18, EU:T:2021:278, bod 118 a citovaná judikatura).

32 Ohledně osobního dotčení je třeba připomenout, že podle judikatury platí, že nařízení ukládající antidumpingové clo mají ze své povahy a působnosti normativní charakter, neboť se vztahují obecně na dotčené hospodářské subjekty (viz rozsudek ze dne 28. února 2019, Rada v. Marquis Energy, C-466/16 P, EU:C:2019:156, bod 47 a citovaná judikatura). Tento normativní charakter však nebrání tomu, aby se tato nařízení individuálně zaměřila na ty výrobce a vývozce dotčeného výrobku, jimž je dumpingová praxe přičítána na základě údajů týkajících se jejich obchodní činnosti, jako jsou výrobní a vývozní společnosti, které mohou prokázat, že byly identifikovány v aktech Komise nebo se jich týkala přípravná šetření (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 28. února 2019, Rada v. Growth Energy a Renewable Fuels Association, C-465/16 P, EU:C:2019:155, bod 79).

33 V tomto ohledu je třeba konstatovat, že dotčenými členy CCCME jsou vyvážející výrobci dotčeného výrobku, kteří spolupracovali s Komisí během jejího šetření a jejichž názvy jsou uvedeny v příloze, na kterou odkazuje čl. 1 odst. 2 normativní části napadeného nařízení. Stejně jako ostatním spolupracujícím společnostem uvedeným v této příloze bylo dotčeným členům CCCME, jejichž jménem podala tuto žalobu, uloženo zvláštní antidumpingové clo, které se liší od částky použitelné na všechny ostatní neidentifikované společnosti, na něž se napadené nařízení vztahuje. Uvedení členové jsou tedy bezprostředně a osobně dotčeni.

34 Zapáté žádný z dotčených členů CCCME nepodal žalobu souběžně s žalobou projednávanou v této věci.

35 Podmínky přípustnosti, které jsou uvedeny v bodě 26 výše, jsou tudíž splněny.

36 Z judikatury však vyplývá, že žaloba na neplatnost podaná proti nařízení ukládajícímu antidumpingová cla, je-li jí vyhověno, vede ke zrušení tohoto nařízení v rozsahu, v němž ukládá antidumpingové clo žalobci a zrušení nemá vliv na platnost ostatních částí tohoto nařízení, zejména pak antidumpingového cla použitelného na jiné hospodářské subjekty. Z toho vyplývá, že pokud jde o zastupování členů CCCME ze strany CCCME před Tribunálem v projednávané věci, pouze dotčení členové CCCME, jejichž jménem byla tato žaloba podána, by mohli mít prospěch ze zrušení, pokud by Tribunál žalobě podané CCCME jejich jménem vyhověl (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 19. května 2021, China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products a další v. Komise, T-254/18, EU:T:2021:278, body 110 a 112). Těmito členy jsou Haining Hisener Trade Co., Ltd, Changshu City Standard Parts Factory Co., Ltd., Ningbo Nanjubaoge Fastener Manufacturing Co. Ltd, Jinan Star Fastener Co., Haiyan Xinglong Fastener Co., Ltd, Zhejiang Excellent Industries Co. Ltd, Zhejiang Channov Auto Parts Co., Ltd, Zhejiang New Shengda Fastener Co., Ltd., Shanghai East Best Foreign Trade Co., Ltd., Lianyungang Suli Hardware Technology Co., Ltd., Yuyao Alfirste Hardware Co., Ltd, Zhejiang Chaoboer Hardware Co., Ltd, Haiyan Shangxin Standarf Parts Co., Ltd, Jiaxing Shangxiang Import and Export Co., Ltd, Zhejiang Tianyuan Metal Products Co., Ltd, Jiashan Xiaohai Metal Products Factory, Jia Xing Tai Cheng Aoto Parts Co., Ltd, Haiyan Yousun Entreprise Co., Ltd, Haiyan Wancheng Fasteners Co., Ltd., EC International (Nantong) Co., Ltd., Jiaxing Zhengying Hardware Co., Ltd, SSF Industrial Co. Limited, Zhe Jiang World Win Fastener

Co., Ltd, Haiyan Tianqi Standard Parts Co., Ltd, Jiashan Sanxin Fastener Company Limited, Jiaxing Huanhuan Tong Plastic Industry Co., Ltd, Yuyao Zhenrui Metal Co., Beijing Jinzhaobo High Strength Fastener Co., Ltd., Jiashan Yongxin Fastener Co., Ltd, Haiyan Yihui Hardware Technology Co., Ltd a Shanghai Moregood Hardware Co., Ltd.

37 Z toho vyplývá, že tato žaloba je přípustná v rozsahu, v němž ji podala CCCME jménem svých třiceti jednoho člena uvedených v bodě 36 výše, kteří jsou vyvážejícími výrobci, kteří spolupracovali s Komisí při šetření vedoucím k přijetí napadeného nařízení, tři činští vyvážející výrobci zařazení do vzorku a pět dalších spolupracujících vyvážejících výrobců nezařazených do vzorku, kteří nepředložili osvědčení o členství v CCCME.

B. K věci samé

38 Na podporu své žaloby se žalobci dovolávají devíti žalobních důvodů, z nichž první vychází z porušení čl. 2 odst. 6a písm. a) základního nařízení a zásady řádné správy při určení běžné hodnoty, druhý z porušení čl. 2 odst. 10 základního nařízení, neboť Komise neprovedla nezbytné úpravy údajů týkajících se prodejních, správních a režijních nákladů (dále jen „PSR náklady“) a zisků thajských výrobců, třetí z porušení čl. 18 odst. 1, 3 a 4 základního nařízení, článku 6.8 Dohody o provádění článku VI Všeobecné dohody o clech a obchodu 1994 (GATT) (Úř. věst. 1994, L 336, s. 103; Zvl. vyd. 11/21, s. 91, dále jen „antidumpingová dohoda“), obsažené v příloze 1A Dohody o zřízení Světové obchodní organizace (WTO) (Úř. věst. 1994, L 336, s. 3; Zvl. vyd. 11/21, s. 82) a v příloze II antidumpingové dohody (Úř. věst. 1994, L 336, s. 118, dále jen „příloha II“) v souvislosti se stanovením nákladů na pracovní sílu dvou vyvážejících výrobců vybraných do vzorku, čtvrtý z porušení čl. 9 odst. 6 základního nařízení při určení dumpingového rozpětí pro vyvážející výrobce nezařazené do vzorku, pátý z porušení čl. 3 odst. 2, 3, 5 a 6 základního nařízení ve spojení s čl. 4 odst. 1 téhož nařízení z důvodu, že Komise v rámci zkoumání újmy a příčinné souvislosti nezohlednila rozdíl mezi standardními a nestandardními spojovacími prostředky, šestý z porušení čl. 3 odst. 2 a 3 a čl. 9 odst. 4 základního nařízení z důvodu, že analýza cenového podbízení provedená Komisí byla stanovena pouze pro 24 % výroby výrobců v Unii zařazených do vzorku, sedmý z porušení čl. 3 odst. 2, 3 a 6 a čl. 9 odst. 4 základního nařízení, neboť Komise při analýze cenových účinků a stanovení rozpětí újmy porovnávala čínské ceny pro distributory s unijními cenami pro konečné uživatele, osmý z porušení čl. 3 odst. 2 a 5 základního nařízení, neboť Komise neprovedla objektivní šetření na základě skutečných důkazů, pokud jde o ukazatele makroekonomické újmy, a devátý z porušení čl. 6 odst. 7, čl. 19 odst. 1, 2 a 3 a čl. 20 odst. 2 a 4 základního nařízení a porušení práva žalobců na obhajobu ze strany Komise z důvodu důvěrného zacházení s některými údaji během správního řízení.

1. K prvnímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení čl. 2 odst. 6a písm. a) základního nařízení a zásady řádné správy

39 Úvodem je třeba připomenout, že v oblasti společné obchodní politiky a obzvláště v oblasti obchodních ochranných opatření mají unijní orgány z důvodu složitosti hospodářských, politických a právních situací, které musí zkoumat, širokou posuzovací pravomoc (viz rozsudek ze dne 20. ledna 2022, Komise v. Hubei Xinyegang Special Tube, C-891/19 P, EU:C:2022:38, bod 35 a citovaná judikatura). Soudní přezkum takového posouzení musí být tedy omezen na ověření toho, zda byla dodržena procesní pravidla, zda jsou věcně správná skutková zjištění a zda

nedošlo ke zjevně nesprávnému posouzení těchto skutkových zjištění nebo zda nedošlo ke zneužití pravomoci (viz rozsudek ze dne 20. ledna 2022, Komise v. Hubei Xinyegang Special Tube, C-891/19 P, EU:C:2022:38, bod 36 a citovaná judikatura).

40 Dále z ustálené judikatury Soudního dvora rovněž vyplývá, že přezkum důkazů, na nichž unijní orgány zakládají svá zjištění, Tribunálem nepředstavuje nové posouzení skutkového stavu nahrazující posouzení těchto orgánů. Tento přezkum se omezuje na určení toho, zda tyto důkazy mohou podepřít závěry vyvozené zmíněnými orgány. Tribunálu tedy přísluší nejen ověřit věcnou správnost uplatněných důkazů, jejich věrohodnost a soudržnost, ale rovněž přezkoumat, zda tyto důkazy představují veškeré relevantní údaje, jež musí být při posuzování komplexní situace vzaty v úvahu, a zda o ně lze opřít závěry, které jsou z nich vyvozovány (viz rozsudek ze dne 12. května 2022, Komise v. Hansol Paper, C-260/20 P, EU:C:2022:370, bod 59 a citovaná judikatura).

41 Je mimoto třeba připomenout, že určení běžné hodnoty výrobku představuje jednu ze základních etap umožňujících zjistit existenci případného dumpingu (rozsudky ze dne 22. března 2012, GLS, C-338/10, EU:C:2012:158, bod 19, a ze dne 1. října 2014, Rada v. Alumina, C-393/13 P, EU:C:2014:2245, bod 20).

42 Z ustálené judikatury však vyplývá, že unijní orgány mají širokou posuzovací pravomoc týkající se stanovení běžné hodnoty v případě zemí, které nemají tržní hospodářství (viz rozsudek ze dne 19. září 2019, Zhejiang Jndia Pipeline Industry v. Komise, T-228/17, EU:T:2019:619, bod 126 a citovaná judikatura) a že výběr vhodné reprezentativní země pro tento účel rovněž spadá do široké posuzovací pravomoci, kterou mají unijní orgány v oblasti společné obchodní politiky. Prostor Komise pro uvážení je však v kontextu čl. 2 odst. 6a písm. a) základního nařízení omezen v tom, že vybraná země musí mít podobnou úroveň hospodářského rozvoje jako v zemi vývozu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 21. června 2023, Guangdong Haomei New Materials a Guangdong King Metal Light Alloy Technology v. Komise, T-326/21, EU:T:2023:347, bod 127 a citovaná judikatura).

43 Bylo rovněž rozhodnuto, že je třeba ověřit, zda Komise neopomenula zohlednit podstatné nebo relevantní skutečnosti za účelem zjištění odpovídajícího charakteru zvolené země a zda informace ve spise byly přezkoumány s veškerou řádnou péčí vyžadovanou k tomu, aby bylo možné mít za to, že běžná hodnota dotčeného výrobku byla určena vhodným a přiměřeným způsobem. Tuto judikaturu lze použít na situace, kdy existence podstatných zkreslení v zemi vývozu odůvodňuje použití údajů pocházejících z vhodné reprezentativní země pro výpočet běžné hodnoty, což s sebou nese rovněž přezkum složitých hospodářských a politických situací (viz rozsudek ze dne 21. června 2023, Guangdong Haomei New Materials a Guangdong King Metal Light Alloy Technology v. Komise, T-326/21, EU:T:2023:347, bod 128 a citovaná judikatura).

44 Ve světle těchto zásad je třeba přezkoumat první žalobní důvod žalobců týkající se výpočtu běžné hodnoty dotčeného výrobku, který je rozdělen na pět částí.

a) K první části, týkající se výběru Thajska jako vhodné reprezentativní země ve smyslu čl. 2 odst. 6a základního nařízení pro účely výpočtu běžné hodnoty dotčeného výrobku

45 V první části prvního žalobního důvodu žalobci nejprve tvrdí, že Komise neměla v rámci tohoto šetření použít Thajsko jako vhodnou reprezentativní zemi z důvodu dovozu válcovaného drátu speciální třídy z Japonska do této země, dále že databáze použitá Komisí pro výpočet PSR nákladů

a zisků nebyla vybrána správně a konečně že Komise měla provést úpravy těchto údajů za účelem výpočtu běžné hodnoty co nejblíže výrobním hodnotám čínských vyvážejících výrobců zařazených do vzorku.

1) K cenám surovin nezbytných pro výrobu dotčeného výrobku v Thajsku

46 Žalobci v podstatě tvrdí, že Komise neměla považovat Thajsko za „vhodnou reprezentativní zemi" ve smyslu čl. 2 odst. 6a základního nařízení z důvodu ceny vysoce kvalitního válcovaného drátu dováženého z Japonska do Thajska, který je surovinou pro výrobu dotčeného výrobku. CCCME během správního řízení předložila velké množství údajů a důkazů o tom, že ceny thajského dovozu neodpovídaly výrobním nákladům čínských výrobců zařazených do vzorku, jelikož tito výrobci vyváželi do Unie téměř pouze standardní spojovací prostředky a velmi málo speciálních spojovacích prostředků. Naproti tomu válcovaný drát speciální třídy pocházející z Japonska je používán pro zvláštní použití, a nikoli pro výrobu standardních spojovacích prostředků. Navíc žalobci tvrdí, že Komise řádně nepřezkoumala významný cenový rozdíl ve výši 17 % mezi japonskými vývozy na jedné straně do Thajska a na straně druhé do pěti dalších hlavních zemí vývozu.

47 Žalobci se domnívají, že výrobní náklady v Thajsku nejsou „odpovídající" nákladům čínských vyvážejících výrobců ve smyslu čl. 2 odst. 6a písm. a) základního nařízení. Uložením nadměrného důkazního břemene Komise rovněž porušila zásadu řádné správy.

48 Komise s argumentací žalobců nesouhlasí. Kromě toho tvrdí, že část žalobního důvodu týkající se porušení zásady řádné správy není žalobci podložena, a je tudíž nepřípustná.

i) K přípustnosti části žalobního důvodu týkající se porušení zásady řádné správy

49 V návaznosti na dotaz Tribunálu ohledně nepřípustnosti části žalobního důvodu vznesený Komisí v žalobní odpovědi žalobci na jednání upřesnili, že část žalobního důvodu týkající se porušení zásady řádné správy se týká nadměrnosti důkazního břemene, které na ně uvalila Komise, neboť obsáhle uvedli důvody, proč údaje, které Komise vzala v úvahu, nebyly nejvhodnější, a poskytli dostatečné informace.

50 Ze zásady řádné správy, která je součástí obecných zásad unijního práva, totiž vyplývá, že důkazní břemeno, které mohou nést vyvážející výrobci podle čl. 2 odst. 6a písm. a) základního nařízení, nesmí být nepřiměřené (obdobně viz rozsudek ze dne 21. června 2023, Guangdong Haomei New Materials a Guangdong King Metal Light Alloy Technology v. Komise, T-326/21, EU:T:2023:347, bod 82 a citovaná judikatura).

51 Pokud jde tedy o přípustnost části žalobního důvodu týkající se porušení zásady řádné správy, postačí konstatovat, že tato část žalobního důvodu je podpořena argumenty žalobců uvedenými v první části prvního žalobního důvodu, v níž zpochybňují výběr Thajska jako vhodné reprezentativní země ve smyslu čl. 2 odst. 6a základního nařízení, přestože z informací, které poskytli Komisi, vyplývá, že dotčená země nepředstavuje vhodnou reprezentativní zemi pro účely výpočtu běžné hodnoty dotčeného výrobku.

52 Proto je třeba zamítnout námitku nepřípustnosti vznesenou Komisí.

ii) K opodstatněnosti výběru Thajska jako vhodné reprezentativní země pro výpočet běžné hodnoty dotčeného výrobku

53 Článek 2 odst. 6a základního nařízení stanoví následující:

„a) Pokud se při provádění tohoto nebo kteréhokoli jiného relevantního ustanovení tohoto nařízení zjistí, že není vhodné použít domácí ceny a náklady v zemi vývozu, jelikož v této zemi dochází k podstatným zkreslením ve smyslu písmene b), běžná hodnota se zjistí počtně výhradně na základě výrobních nákladů a nákladů na prodej odrážejících nezkreslené ceny nebo referenční hodnoty, a to při dodržení následujících pravidel.

Zdroje, které Komise může použít, zahrnují:

– odpovídající výrobní náklady a náklady na prodej ve vhodné reprezentativní zemi, jejíž úroveň hospodářského rozvoje je podobná jako v zemi vývozu, pokud jsou relevantní údaje snadno dostupné; je-li takových zemí více, dostanou případně přednost země s náležitou úrovní sociální a environmentální ochrany;

– nezkreslené mezinárodní ceny, náklady nebo referenční hodnoty, pokud to uzná za vhodné; nebo

– domácí náklady, avšak pouze pokud je na základě přesných a vhodných důkazů, a to mimo jiné v rámci ustanovení o zúčastněných stranách v písmeni c), možné jednoznačně stanovit, že nejsou zkreslené.

Aniž je dotčen článek 17, provede se toto posouzení u každého vývozce/výrobce zvlášť.

Počtně zjištěná běžná hodnota zahrnuje nezkreslenou a přiměřenou částku pro správní, prodejní a režijní náklady a pro zisk.

b) Podstatná zkreslení jsou taková zkreslení, k nimž dochází v případě, kdy vykazované ceny nebo náklady, včetně nákladů na suroviny a energii, nejsou výsledkem volného působení tržních sil, neboť jsou ovlivňovány významnými zásahy státu. Při posuzování toho, zda existují podstatná zkreslení, se bere v úvahu mimo jiné možný dopad jednoho či více z těchto prvků:

– skutečnost, že na dotčeném trhu působí do značné míry podniky, jež jsou ve vlastnictví orgánů země vývozu, jsou těmito orgány ovládány nebo jsou pod jejich strategickým dohledem či se řídí jejich pokyny;

– přítomnost státu ve firmách, což mu dává možnost ovlivňovat ceny či náklady;

– veřejné politiky či opatření, jež pozitivně diskriminují domácí dodavatele či jinak ovlivňují volné působení tržních sil;

– neexistence nebo diskriminační uplatňování či nedostatečné vymáhání práva týkajícího se úpadku, obchodních společností nebo vlastnictví;

– zkreslené mzdové náklady;

– přístup k finančním prostředkům poskytovaným institucemi, jež realizují cíle veřejné politiky nebo v jiném ohledu nevyvíjejí svou činnost nezávisle na státu.

[…]“

54 Podle bodu 220 odůvodnění napadeného nařízení Komise založila svůj výběr vhodné reprezentativní země na třech kritériích, a sice podobné úrovni hospodářského rozvoje jako v Číně, výrobě dotčeného výrobku v dané zemi a dostupnosti relevantních veřejných údajů.

55 Během šetření Komise zpřístupnila dvě poznámky ke spisu týkající se zdrojů pro určení běžné hodnoty a zúčastněné strany byly vyzvány, aby se k nim vyjádřily. Z poznámky ke spisu zpřístupněné dne 5. února 2021 (dále jen „první poznámka“) vyplývá, že Komise zjistila existenci velkého objemu výroby dotčeného výrobku v osmi zemích s podobnou hospodářskou úrovní jako v Číně, ale že byla schopna najít snadno dostupné relevantní údaje pouze pro Brazílii, Rusko, Turecko a Thajsko. Podle bodu 223 odůvodnění napadeného nařízení Komise v poznámce ke spisu zpřístupněné dne 4. května 2021 (dále jen „druhá poznámka“) potvrdila dostupnost údajů také pro Malajsii.

56 Při analýze údajů o dovozu do pěti možných reprezentativních zemí Komise uvedla, že více než 75 % dovozu suroviny použité při výrobě výrobku, který je předmětem šetření, v Brazílii a Malajsii pochází z Číny a ze zemí, které nejsou členy WTO, uvedených v příloze I nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2015/755 ze dne 29. dubna 2015 o společných pravidlech dovozu z některých třetích zemí (Úř. věst. 2015, L 123, s. 33). Vzhledem k tomu, že ceny těchto dovozů by mohly být ovlivněny zkreslením a následně by mohly zkreslit zbývající objemy dovozů, analyzovala Komise tyto objemy z hlediska jejich absolutních množství a cen a dospěla k závěru, že Brazílie a Malajsie mají soubor snadno dostupných údajů o nezkreslené hodnotě nižší kvality. Rusko bylo vyloučeno, jelikož žádná zúčastněná strana se nevyjádřila v jeho prospěch. Thajsko bylo vybráno místo Turecka, protože Thajsko mělo vyšší objem dovozu čtyř hlavních surovin používaných při výrobě výrobku, který je předmětem šetření, a nižší dovozní cla na tyto výrobní faktory.

57 Komise vyzvala zúčastněné strany, aby se vyjádřily a navrhly veřejně dostupné informace o nezkreslených hodnotách pro každý z výrobních faktorů. Ze spisové dokumentace vyplývá, že žalobci, a zejména CCCME a tři čínští vyvážející výrobci zařazení do vzorku, mohli jakožto zúčastněné strany nahlížet do spisu Komise a předložit připomínky k výběru vhodné reprezentativní země.

58 V reakci na připomínky CCCME týkající se významné přítomnosti toho, co označila za vysoce kvalitní suroviny z Japonska, Komise analyzovala japonské vývozní ceny čtyř hlavních surovin, aby zjistila, zda existují zkreslení, která naznačují, že dovoz do Thajska z Japonska nepodléhá tržním pravidlům. Z bodu 232 odůvodnění napadeného nařízení vyplývá, že během období šetření bylo Thajsko jedním z pěti největších japonských vývozních trhů a představovalo 17 % celkového japonského vývozu těchto surovin, přičemž všech pět největších trhů, kromě Číny, představovalo více než 60 % japonského vývozu. Průměrná vývozní cena do Thajska byla o 17 % vyšší než průměrná vývozní cena do pěti dalších hlavních zemí vývozu. Komise dospěla k závěru, že japonské vývozní ceny do Thajska nebyly nepřiměřeně vysoké nebo nereprezentativní. Komise tudíž měla za to, že japonský vývoz do Thajska nemohl zpochybnit reprezentativní povahu Thajska pro účely šetření týkajícího se dotčeného výrobku.

59 Je tedy třeba posoudit, zda se Komise v projednávané věci nedopustila zjevně nesprávného posouzení, když měla za to, že Thajsko představuje vhodnou reprezentativní zemi pro účely výpočtu běžné hodnoty výrobku, který je předmětem šetření. V této souvislosti je třeba s ohledem na to, že důkazní břemeno nesou žalobci, kteří musí předložit přesvědčivé důkazy na podporu svých tvrzení, ověřit, zda předložili důkazy, které mohou prokázat, že se Komise dopustila zjevně nesprávného posouzení, ve smyslu judikatury uvedené v bodě 39 výše, když zvolila Thajsko jako vhodnou reprezentativní zemi (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 21. června 2023, Guangdong Haomei New Materials a Guangdong King Metal Light Alloy Technology v. Komise, T-326/21, EU:T:2023:347, bod 131 a citovaná judikatura).

60 Úvodem je třeba konstatovat, že žalobci v rámci projednávané žaloby nezpochybňují závěry Komise v napadeném nařízení týkající se existence důkazů při zahájení šetření, které prokázaly existenci podstatných zkreslení v Číně ve smyslu čl. 2 odst. 6a písm. b) základního nařízení. Navíc nezpochybňují skutečnost, že Thajsko má obecně podobnou úroveň rozvoje jako Čína.

61 V tomto ohledu je třeba zaprvé uvést, že Komise vyzvala všechny čínské vyvážející výrobce, aby poskytli informace o vstupech použitých k výrobě spojovacích prostředků za účelem výpočtu ceny, kterou by výrobce spojovacích prostředků zaplatil v Thajsku za suroviny dodané k bráně závodu. Pro definici surovin nezbytných pro výrobu výrobku, který je předmětem šetření, použila Komise metodu celosvětového harmonizovaného systému popisu a číselného označování zboží, který byl vypracován Radou pro celní spolupráci, nyní Světovou celní organizací, a určila příslušné kódy harmonizovaného systému (HS). Komise vysvětlila, že za účelem získání nezkreslených cen příslušných surovin ve vhodné reprezentativní zemi je povinna postupovat prostřednictvím aproximace na základě údajů, které má k dispozici.

62 Jak tedy žalobci potvrdili na jednání, nezpochybňují jako takovou definici kódů HS, které určují suroviny nezbytné pro výrobu dotčeného výrobku. Komise však konstatovala, aniž to žalobci v tomto bodě rozporovali, že tato metoda předpokládá určitý stupeň aproximace, neboť pod stejný kód HS může být zahrnuto několik druhů surovin v různém poměru. Proto je obtížné stanovit přesnou shodu mezi kódy HS jednoho výrobce a druhého.

63 Naproti tomu žalobci tvrdí, že Komise měla upravit údaje, které měla k dispozici, a zejména nepřihlédnout k hodnotám týkajícím se dovozu válcovaného drátu do Thajska z Japonska, jelikož tento válcovaný drát byl lepší kvality než drát používaný čínskými vyvážejícími výrobci zařazenými do vzorku a nepřiměřeně zvýšil cenu běžné hodnoty výrobku, který je předmětem šetření.

64 Žalobci definují vysoce kvalitní válcovaný drát jako spojený s nestandardními spojovacími prostředky, protože posledně uvedené jsou obecně určeny pro odvětví, která hledají prvky vyšší kvality. V tomto ohledu je však důležité poznamenat, že zaprvé i v odvětvích, na která se vztahují, zejména v automobilovém nebo leteckém průmyslu, mohou být použité spojovací prostředky jak standardní, tak nestandardní. V každém případě se toto šetření Komise podle definice výrobku, který je předmětem šetření, týká jak standardních, tak nestandardních prostředků.

65 Zadruhé žalobci neprokázali konkrétní přítomnost, vyjádřenou v procentech, válcovaného drátu speciální třídy ve standardních nebo nestandardních spojovacích prostředcích. V této souvislosti poukazují na návštěvy zástupců European Fasteners Distributor Association (dále jen „EFDA“) v thajských továrnách a na svědectví těchto zástupců, kteří prokázali používání válcovaného drátu speciální třídy v thajském automobilovém průmyslu. Tyto skutečnosti však nemohou představovat spolehlivý a objektivní důkaz prokazující, že se všichni thajští výrobci spojovacích prostředků omezovali na tuto výrobu. V tomto ohledu je nutno připomenout, že Komise je

povinna během šetření ujistit se o přesnosti informací, poskytnutých zúčastněnými stranami, na nichž jsou tvrzení založena. Tato povinnost ověření je v souvislosti s uložením antidumpingových opatření vyjádřením obecnější zásady, která vyžaduje, aby jakýkoli orgán, bez ohledu na jeho širokou posuzovací pravomoc, provedl přesný přezkum a založil své posouzení na důkazech dostatečné kvality (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 3. prosince 2019, Yieh United Steel v. Komise, T-607/15, EU:T:2019:831, bod 71 a citovaná judikatura).

66 Zatřetí je třeba konstatovat, že žalobci nepředložili konkrétní důkazy týkající se míry zahrnutí válcovaného drátu pro nestandardní spojovací prostředky, které by Komise mohla použít. Jak uvedla Komise, žalobci nebyli schopni prokázat, že válcovaný drát speciální třídy nebyl používán čínskými vyvážejícími výrobci spojovacích prostředků. Jak ostatně vyplývá z přílohy B.1 žalobní odpovědi, žalobci nezpochybňují, že v roce 2020 byla Čína první zemí vývozu válcovaného drátu spadajícího pod příslušné japonské kódy. Válcovaný drát „speciální třídy“ pocházející z Japonska byl rovněž dovážen do Číny ve značném množství.

67 Dále Komise v bodě 301 odůvodnění napadeného nařízení vysvětlila, že na základě důvěrných údajů předložených jednou ze zúčastněných stran představovaly spojovací prostředky pro automobilový průmysl v Thajsku v roce 2018 méně než 50 % celkové poptávky po průmyslových spojovacích prostředcích, a proto poptávka po surovinách pro standardní i nestandardní spojovací prostředky v Thajsku existovala.

68 Žalobci tedy nepodložili své tvrzení, že dovoz z Japonska představoval především dovoz válcovaného drátu speciální třídy. V každém případě skutečnost, že surovina má lepší kvalitu, a tudíž je dražší, nestačí ke zpochybnění správnosti nebo pravdivosti tohoto údaje. To tedy neznamená, že tento údaj musí být z výpočtu vyloučen.

69 Začtvrté žalobci předložili tabulky „výrobních faktorů“ týkající se cenových rozdílů různých typů válcovaného drátu. Nebyl však předložen žádný konkrétní důkaz o rozdělení těchto drátů při výrobě dotčeného výrobku. Z toho vyplývá, že tyto důkazy se mohou týkat výrobků, které nejsou součástí šetření. Tabulky proto nepředstavují dostatečný důkaz pro zpochybnění hodnot, které Komise vzala v úvahu.

70 V každém případě, jak vyplývá z bodu 61 výše, relevantní kódy HS zahrnují druhy a vlastnosti surovin, které se nepoužívají při výrobě spojovacích prostředků. To je v souladu s metodou, kterou Komise zvolila v rámci širokého prostoru pro uvážení, který má při určování vhodné reprezentativní země ve smyslu čl. 2 odst. 6a základního nařízení. Tento článek sice stanoví určitá kritéria pro výběr země, nestanoví však konkrétní metodu, kterou by Komise měla použít při výpočtu běžné hodnoty výrobku, který je předmětem šetření, na základě údajů z jiné země, než které se šetření přímo týká.

71 Je třeba připomenout, že běžná hodnota dotčeného výrobku byla vypočtena na základě veškerého dovozu do Thajska, a nikoli pouze na základě dovozů z Japonska. Podle bodu 301 odůvodnění napadeného nařízení japonský dovoz čtyř hlavních surovin do Thajska představoval přibližně jen 33 % celkového dovozu těchto surovin.

72 Zapáté, pokud jde o tvrzení žalobců, že průměrná vývozní cena z Japonska do Thajska byla o 17 % vyšší než průměrná vývozní cena do ostatních pěti největších vývozních zemí, z bodu 232 odůvodnění napadeného nařízení vyplývá, že Thajsko představovalo 17 % celkového japonského vývozu těchto surovin, přičemž všech pět největších trhů, kromě Číny, představovalo více než 60 % japonského vývozu. Průměrná vývozní cena do Thajska byla o 17 % vyšší než průměrná

vývozní cena do ostatních pěti největších vývozních zemí. Komise měla za to, že to neprokazuje potřebu nebrat v úvahu japonské údaje, protože japonské vývozní ceny do Thajska nebyly příliš vysoké nebo nereprezentativní. Komise, která byla v tomto ohledu dotázána na jednání, tvrdila, že japonské ceny pro Thajsko představovaly pouze horní hranici rozpětí. Žádný důkaz totiž neumožňuje konstatovat, že tento rozdíl mezi japonskými vývozními cenami do Thajska a ostatními zeměmi neodpovídá klasickému tržnímu mechanismu, a zpochybnit výběr Thajska jako vhodné reprezentativní země.

73 V každém případě, jak vyplývá z judikatury citované v bodě 59 výše, žalobcům příslušelo předložit dostatečné důkazy k prokázání, že tento rozdíl měl přímý dopad na výpočet běžné hodnoty výrobku, který je předmětem šetření. V tomto ohledu je rovněž třeba konstatovat, že i přes svou argumentaci v tomto smyslu žalobci nepředložili důkaz, že Komise použila zkreslené údaje, jinými slovy údaje, které byly zmanipulované nebo které neodpovídaly skutečnosti.

74 Zadruhé, pokud jde o shodu thajských nákladů s náklady vynaloženými vyvážejícími výrobci zařazenými do vzorku, je třeba uvést, že podle bodu 198 odůvodnění napadeného nařízení Komise konstatovala, že čínské výrobní odvětví spojovacích prostředků má prospěch z pokynů a zásahů státu týkajících se oceli, která je hlavní surovinou používanou při výrobě spojovacích prostředků. Komise proto v bodě 206 odůvodnění napadeného nařízení dospěla k závěru, že vstupní náklady, zejména na suroviny, jsou rovněž poznamenány výrazným zkreslením.

75 V tomto ohledu z judikatury vyplývá, že široký prostor pro uvážení, který má Komise v souvislosti s opatřeními na ochranu obchodu, se vztahuje také na posouzení skutkových okolností právní a politické povahy, které se v dotčeném státě vyskytují a které musí Komise zhodnotit za účelem určení toho, zda vývozce působí v tržních podmínkách bez zásadního zásahu státu (rozsudek ze dne 11. září 2014, Gold East Paper a Gold Huasheng Paper v. Rada, T-443/11, EU:T:2014:774, bod 163).

76 Je pravda, že Komise musí vypočítat běžnou hodnotu výrobku, který je předmětem šetření, tak jak by tomu bylo v případě vyvážejících výrobců z dotčené země, kdyby nedošlo ke zkreslení. Ze znění čl. 2 odst. 6a základního nařízení však jasně vyplývá, že běžná hodnota se vypočítá výhradně na základě údajů ze zvolené reprezentativní země. Komise se tedy nedopustila zjevně nesprávného posouzení, když při stanovení běžné hodnoty zohlednila náklady na suroviny thajských výrobců spojovacích prostředků.

77 Navíc, jak vyplývá z judikatury, Čína je jednou z největších ekonomik na světě, a proto by bylo nepřiměřené požadovat, aby Komise zvolila jako reprezentativní zemi s rovnocennou ekonomikou (v tomto smyslu a obdobně viz rozsudek ze dne 21. června 2023, Guangdong Haomei New Materials a Guangdong King Metal Light Alloy Technology v. Komise, T-326/21, EU:T:2023:347, bod 135). Z toho vyplývá, že Komise může v rámci svého širokého prostoru pro uvážení při výpočtu běžné hodnoty provést určité aproximace, pokud jsou tyto aproximace odůvodněny údaji, které má k dispozici. Jak tvrdí Komise, použití kódů HS předpokládá aproximace, neboť přesně neodráží suroviny v přesných poměrech používaných vyvážejícími výrobci zařazenými do vzorku.

78 Z výše uvedeného vyplývá, že žalobci neprokázali, že se Komise dopustila zjevně nesprávného posouzení, když v bodě 303 odůvodnění napadeného nařízení dospěla k závěru, že při neexistenci podložených údajů o tom, kolik dovezených surovin z Japonska bylo určeno pro nestandardní spojovací prostředky a jak rozlišit surovinu speciální třídy v rámci čtyř kódů HS, a že s ohledem

na poptávku po surovinách pro výrobu standardních a nestandardních spojovacích prostředků v Thajsku mohou být pro výpočet běžné hodnoty dotčeného výrobku použity údaje od thajských výrobců.

2) K reprezentativnosti výpočtu PSR nákladů a zisků

79 Žalobci tvrdí, že údaje týkající se PSR nákladů a zisků vypočítaných Komisí neodpovídají údajům čínských výrobců zařazených do vzorku, a tedy uvedené údaje nejsou reprezentativní.

80 V tomto ohledu žalobci tvrdí, že tři z pěti thajských výrobců vybraných Komisí nevyrábějí výrobek, který je předmětem šetření. Zaprvé společnost Topy Thaïland nevyrábí šrouby ani svorníky, zatímco přítlačné podložky, které vyrábí, neodpovídají dotčenému výrobku. Naproti tomu žádný z čínských výrobců zařazených do vzorku nevyrábí podložky, které jsou výrobky velmi odlišnými od šroubů a svorníků. Návštěvy EFDA potvrdily, že společnost Topy Thailand nevyrábí výrobek, který je předmětem šetření. Dále společnost Thaisin vyrábí především speciální spojovací prostředky a konečně společnost S. J Screwthai vyrábí především výrobky, které neodpovídají dotčenému výrobku.

81 Zadruhé žalobci tvrdí, že údaje Dun & Bradstreet (dále jen „údaje D&B“) o thajských výrobcích, které Komise použila pro účely výpočtu PSR nákladů a zisků, jsou nespolehlivé. Uvedené údaje se totiž liší od údajů Orbis, které byly použity v rámci jiných antidumpingových šetření. Tyto rozdíly ovlivňují spolehlivost údajů. Zejména pokud se údaje D&B týkají spíše skupiny Topy než thajského subjektu skupiny, nejsou reprezentativní.

82 Komise tvrdí, že argumentaci žalobců je třeba odmítnout.

83 Podle čl. 2 odst. 6a písm. a) platí, že pokud se běžná hodnota vypočítá na základě odpovídajících výrobních a prodejních nákladů ve vhodné reprezentativní zemi, musí tato běžná hodnota zahrnovat nezkreslenou a přiměřenou částku pro PSR náklady a pro zisk.

84 V první řadě žalobci zpochybňují výběr thajských výrobců, na němž Komise založila svůj výpočet PSR nákladů a zisku.

85 V tomto ohledu z bodu 244 odůvodnění napadeného nařízení vyplývá, že v návaznosti na námitky CCCME a EFDA ohledně vhodnosti thajských výrobců uvedených ve druhé poznámce, Komise přezkoumala dostupné informace o šesti thajských společnostech, jejichž údaje měly být použity. Zaprvé Komise dospěla k závěru, že společnost Topy Thailand vyrábí podložky, které spadají do definice výrobku, jakož i jiné výrobky, na které se toto šetření nevztahuje. Zadruhé Komise dospěla k závěru, že společnost TR Formac nemá výrobní závod v Thajsku, a nakonec ji z analýzy vyloučila. Zatřetí Komise dospěla k závěru, že S.J Screwthai je výrobcem kotevních šroubů a vyrábí také šrouby, betonové kotvy a podložky. Komise měla za to, že kotvy, zejména v kombinaci se svorníky nebo šrouby, spadají do rozsahu tohoto šetření. Komise zjistila, že společnost vyrábí také několik dalších typů spojovacích prostředků (například šrouby a podložky), a proto ji v analýze ponechala. Začtvrté Komise dospěla k závěru, že společnost Thaisin Metals Industries Co., Ltd. je výrobcem svorníkových šroubů, který vyrábí také závitořezné šrouby, strojní šrouby, šestihranné svorníky, šrouby s vnitřním šestihranem pro různá odvětví. Vzhledem k tomu, že tato společnost vyrábí několik typů spojovacích prostředků, včetně nestandardních spojovacích prostředků, Komise tuto společnost ponechala v analýze.

86 Podle bodu 307 odůvodnění napadeného nařízení Komise po poskytnutí konečných informací v reakci na připomínky obdržené zúčastněnými stranami, včetně CCCME, které požadovaly vyloučení finančních údajů některých thajských společností vybraných jako výrobci výrobku, který je předmětem šetření, potvrdila, že několik typů spojovacích prostředků výrobku, který je předmětem šetření, bylo vyráběno těmito společnostmi. Zejména internetové stránky společnosti Topy Thaïland umožnily prokázat, že tato společnost vyrábí standardní podložky, jež jsou součástí výrobku, který je předmětem šetření, a nikoli jen přítlačné podložky, jak bylo uvedeno. Komise proto potvrdila, že vybrané společnosti v Thajsku mají přímou či nepřímou souvislost s výrobou a prodejem výrobku, který je předmětem šetření.

87 V tomto ohledu je třeba nejprve uvést, že jak vyplývá z bodu 9 výše, podložky jsou spojovacími prostředky, na které se šetření vztahuje.

88 Dále z bodů 63 a 70 odůvodnění napadeného nařízení vyplývá, že Komise v souladu s čl. 17 odst. 1 základního nařízení vybrala z devadesáti dvou čínských vyvážejících výrobců, kteří poskytli informace požadované v oznámení o zahájení řízení a souhlasili se zařazením do vzorku, tři vyvážející výrobce nebo skupiny vyvážejících výrobců, kteří představovali největší objem vývozu, jenž mohl být v době, která je k dispozici, přiměřeně přezkoumán. Konkrétní typy výrobků vyráběných vybranými společnostmi nebyly kritériem pro tento výběr, neboť všechny typy spojovacích prostředků byly pro účely šetření považovány za jediný výrobek.

89 Článek 17 odst. 1 základního nařízení totiž stanoví, že v případech, kdy je počet výrobců v Unii, vývozců nebo dovozců, typů výrobků nebo obchodů příliš velký, může být šetření omezeno na přiměřený počet stran, výrobků nebo obchodů, který se vybere jako statisticky reprezentativní vzorek na základě informací dostupných v době výběru, nebo na největší reprezentativní objem výroby, prodeje nebo vývozu, který může být v době, která je k dispozici, přiměřeně přezkoumán.

90 Není sporu o tom, že článek 17 základního nařízení opravňuje Komisi k použití techniky výběru vzorku v případech, kdy je počet vyvážejících výrobců příliš velký. Žalobci navíc nezpochybňují složení vzorku čínských vyvážejících výrobců a jeho reprezentativní povahu.

91 Konečně žalobci nijak nevysvětlují, proč rozdíly ve výrobě spojovacích prostředků nutně znamenají významný rozdíl v nákladech, pokud jde o PSR náklady. V tomto ohledu je třeba připomenout, že čl. 2 odst. 6a písm. a) základního nařízení stanoví, že výpočet běžné hodnoty zahrnuje nezkreslenou a přiměřenou výši PSR nákladů a jiných zisků. Z tohoto ustanovení tedy vyplývá, že aby byly údaje použité Komisí relevantní, musí být reprezentativní pro společnosti vyrábějící výrobky, které jsou předmětem šetření. Podložky jsou přitom součástí definice dotčeného výrobku, i když je nevyrábějí tři čínští vyvážející výrobci zařazení do vzorku.

92 Proto vzhledem k tomu, že Komise měla za to, že všechny spojovací prostředky představují jediný výrobek a že výběr vzorku byl proveden v souladu s příslušnými ustanoveními základního nařízení, nemůže obstát argument, že by se nemělo přihlížet k údajům thajského výrobce vyrábějícího spojovací prostředky, které jsou předmětem šetření, ale které přesně neodpovídaly výrobkům vyráběným třemi čínskými vyvážejícími výrobci zařazenými do vzorku. Okolnost, že posledně uvedení nevyrábí podložky, je proto irelevantní pro reprezentativnost výpočtu PSR nákladů a zisku souvisejících s běžnou hodnotou výrobku, který je předmětem šetření.

93 Jak tvrdí Komise, v rámci takových šetření, jako je šetření, které je předmětem projednávané žaloby, kdy Komise určuje běžnou hodnotu na základě údajů z příslušné reprezentativní země, je pro ni obtížné mít k dispozici kvalitativní údaje, které jsou plně kalibrovány na vzorek vyvážejících

výrobců. Reprezentativnost referenčních údajů thajských výrobců musí být v každém případě posouzena na celostátní úrovni země, jejíž výrobky jsou dumpingové, a nikoli pouze ve vztahu ke každému vyvážejícímu výrobci zařazenému do vzorku posuzovanému individuálně. Komise vysvětlila, že nezkreslené a přiměřené částky pro PSR náklady a zisk byly obvykle stanoveny na základě důkladného vyhledávání všech potenciálně relevantních společností ve všech možných vhodných reprezentativních zemích na základě databází, ke kterým měla přístup. Tyto údaje jsou obecně poskytovány pro každou společnost jako celek a téměř nikdy se neomezují na výrobek, který je předmětem šetření.

94 Pokud jde konkrétně o společnost Topy Thaïland, její internetové stránky v každém případě upřesňují, že tato společnost vyrábí standardní podložky, jež jsou součástí výrobku, který je předmětem šetření.

95 Žalobci tato posouzení zpochybňují, neboť jednak internetové stránky společnosti Topy Thailand zobrazují pouze přítlačné podložky, které se liší od podložek, které se používají „ve spojení se šroubem a maticí“, kterých se týká šetření Komise. Dále sdružení EFDA, které má značné znalosti o thajských výrobcích, potvrdilo, že společnost Topy Thailand dotčený výrobek nevyrábí. Jak však vyplývá z bodu 65 výše, takové nedokumentované návštěvy nemohou představovat dostatečný důkaz pro zpochybnění závěrů Komise o reprezentativnosti dotyčného thajského výrobce.

96 V druhé řadě, pokud jde o databázi použitou ke shromažďování relevantních údajů thajských výrobců, je třeba nejprve připomenout, že stanovení přiměřeného rozpětí pro PSR náklady a zisk není výjimkou z použití judikatury citované v bodě 39 výše, podle níž má Komise v oblasti obchodních ochranných opatření širokou posuzovací pravomoc, takže unijní soud může vykonávat pouze omezený soudní přezkum. Toto určení totiž s sebou nezbytně nese komplexní hospodářská posouzení (rozsudek ze dne 10. dubna 2019, Jindal Saw a Jindal Saw Italia v. Komise, T-301/16, EU:T:2019:234, bod 132) a analýzu údajů, které má Komise k dispozici (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 19. května 2021, China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products a další v. Komise, T-254/18, EU:T:2021:278, bod 180).

97 Je tedy na žalobcích, aby mají-li v úmyslu zpochybnit spolehlivost údajů použitých Komisí k výpočtu PSR nákladů a zisku připojených k běžné hodnotě dotčeného výrobku, svá tvrzení doložili důkazy, které mohou konkrétně zpochybnit důvěryhodnost metody nebo údajů použitých tímto orgánem (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 19. května 2021, China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products a další v. Komise, T-254/18, EU:T:2021:278, bod 178 a citovaná judikatura).

98 V této souvislosti se žalobci, pokud chtějí mít ve věci úspěch, nemohou omezit na předložení alternativních čísel, například čísel získaných na základě jiné databáze, ale musí předložit důkazy, které mohou zpochybnit údaje poskytnuté Komisí (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 19. května 2021, China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products a další v. Komise, T-254/18, EU:T:2021:278, bod 179).

99 V tomto ohledu je třeba konstatovat, že žalobci obdrželi vysvětlení ohledně každého z jejich zpochybněných bodů v průběhu šetření. Z bodu 241 odůvodnění napadeného nařízení totiž vyplývá, že Komise ve veřejně přístupném spisu poskytla výpisy z databáze D&B týkající se společností v Thajsku a že tyto výpisy obsahovaly odkazy na internetové stránky databáze D&B,

kde je uvedena obecná metodika, zejména získávání rozvah, výkazů zisků a ztrát a klíčových ukazatelů od řady společností po celém světě, podle jednotlivých zemí, včetně vysvětlení těchto klíčových ukazatelů.

100 V bodě 308 odůvodnění napadeného nařízení Komise odmítla tvrzení, že údaje D&B jsou nespolehlivé, což dokládá skutečnost, že zisky skupiny Topy jsou podobné ziskům Topy Thaïland. Komise totiž vysvětlila, že konsolidovaný zisk skupiny Topy je výsledkem příjmů a nákladů skupiny ve vztahu ke stranám mimo skupinu a zisky uvnitř skupiny jsou v účetních závěrkách na úrovni skupiny vyloučeny. Taková podobnost tedy není neobvyklá.

101 Konečně podle bodu 309 odůvodnění napadeného nařízení mohou být nesrovnalosti mezi údaji databází Orbis a D&B výsledkem odlišného popisu finančních položek shromážděných databází nebo jiné úrovně zprávy společnosti/skupiny, a tato skutečnost tedy nezpochybňuje spolehlivost údajů. Komise proto odmítla tvrzení CCCME, že dotčené údaje jsou spolehlivé pouze v rozsahu, v němž jsou veřejně dostupné. Komise však vysvětlila, že používá procenta, nikoli absolutní čísla. Tyto údaje poskytují přesnější a přiměřenější aproximaci.

102 V každém případě z judikatury vyplývá, že legalita nařízení ukládajícího antidumpingová cla musí být posuzována s ohledem na právní pravidla, a zejména na ustanovení základního nařízení, a nikoli na základě údajné předchozí rozhodovací praxe unijních orgánů [rozsudek ze dne 18. října 2016, Crown Equipment (Suzhou) a Crown Gabelstapler v. Rada, T-351/13, nezveřejněný, EU:T:2016:616, bod 107]. Skutečnost, že Komise mohla v minulosti použít jiné databáze, tedy nemůže zpochybnit výběr údajů D&B pro dotčené šetření.

103 Podle systematiky základního nařízení výpočet běžné hodnoty směřuje k určení takové prodejní ceny, za jakou by byl tento výrobek prodáván ve své zemi původu nebo vývozu, a v důsledku toho musejí být k výpočtu konstruované běžné hodnoty zohledněny náklady související s prodejem na domácím trhu. V rámci výpočtu běžné hodnoty přitom orgány nejsou povinny zohledňovat skutečné náklady posuzované společnosti, ale přiměřený odhad PSR nákladů, které tato společnost musí vynaložit, uvádí-li dotčený výrobek v dostatečném množství na trh ve svém státě původu (rozsudek ze dne 18. března 2009, Shanghai Excell M&E Enterprise a Shanghai Adeptech Precision v. Rada, T-299/05, EU:T:2009:72, bod 258).

104 Je tedy třeba dovodit, že se Komise v projednávané věci nedopustila zjevně nesprávného posouzení, když založila výpočet nezkreslené a přiměřené částky PSR nákladů a zisku thajských výrobců na údajích D&B. Žalobci nepředložili žádný důkaz, který by zpochybnil spolehlivost dotčených databází.

105 V důsledku toho musí být zamítnuta část žalobního důvodů žalobců týkající se toho, že došlo k chybě při výpočtu PSR nákladů a zisku, které nebyly stanoveny v souladu s čl. 2 odst. 6a písm. a) čtvrtým pododstavcem základního nařízení.

3) K požadavku na změny a úpravy

106 Žalobci tvrdí, že Komise měla provést úpravy údajů thajských výrobců, aby odpovídaly nákladům čínského výrobce. V tomto ohledu tvrdí, že podle odvolacího orgánu WTO „ať už orgán provádějící šetření použije jakékoli informace, musí zajistit, aby byly použity k určení výrobních nákladů v zemi původu“.

107 Komise s argumentací žalobců nesouhlasí.

108 Především je třeba poznamenat, že žalobci nenamítají porušení konkrétního ustanovení základního nařízení, ale odkazují na rozhodovací praxi odvolacího orgánu WTO.

109 V tomto ohledu z judikatury vyplývá, že dohody WTO vzhledem ke své povaze a struktuře nepatří v zásadě mezi normy, ve vztahu k nimž unijní soud přezkoumává legalitu aktů unijních orgánů podle čl. 263 prvního pododstavce SFEU. Nicméně v případě, kdy Unie zamýšlela splnit zvláštní povinnost, k jejímuž splnění se zavázala v rámci WTO, nebo v případě, že unijní akt výslovně odkazuje na konkrétní ustanovení dohod WTO, přísluší unijnímu soudu přezkoumat legalitu dotčeného unijního aktu s ohledem na pravidla WTO (rozsudek ze dne 14. července 2021, Interpipe Niko Tube a Interpipe Nizhnedneprovsky Tube Rolling Plant v. Komise, T-716/19, EU:T:2021:457, bod 95).

110 Zadruhé je třeba připomenout, že nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) 2017/2321 ze dne 12. prosince 2017, kterým se mění nařízení (EU) 2016/1036 o ochraně před dumpingovým dovozem ze zemí, které nejsou členy Evropské unie, a nařízení (EU) 2016/1037 o ochraně před dovozem subvencovaných výrobků ze zemí, které nejsou členy Evropské unie (Úř. věst. 2017, L 338, s. 1), unijní normotvůrce změnil článek 2 základního nařízení za účelem vložení odstavce 6a a změny odstavce 7.

111 Podle judikatury byl čl. 2 odst. 7 základního nařízení ve znění předcházejícím znění nařízení 2017/2321 výrazem vůle unijního normotvůrce zaujmout v této oblasti přístup vlastní unijnímu právnímu řádu, a to zavedením zvláštního režimu stanovícího podrobná pravidla pro výpočet běžné hodnoty v případě dovozů ze zemí bez tržního hospodářství. Bylo tedy rozhodnuto, že toto ustanovení nelze považovat za opatření, které má zajistit v unijním právním řádu splnění zvláštní povinnosti převzaté v rámci dohod WTO, které nestanovily pravidla pro výpočet běžné hodnoty pro země bez tržního hospodářství. Tribunál upřesnil, že vzhledem k tomu, že toto ustanovení stanovilo pravidla pro výpočet běžné hodnoty, která nemají odpovídající úpravu v dohodách WTO, nebyla Komise povinna vykládat toto ustanovení v souladu se závazky Unie v rámci WTO. Pokud by tomu tak bylo, byla by zbavena posuzovací pravomoci, kterou jí normotvůrce zamýšlel přiznat (viz rozsudek ze dne 21. února 2024, Sinopec Chongqing SVW Chemical a další v. Komise, T-762/20, napadený kasačním opravným prostředkem, EU:T:2024:113, bod 41 a citovaná judikatura).

112 Tyto zásady jsou obdobně použitelné na čl. 2 odst. 6a základního nařízení. Toto ustanovení totiž zavádí zvláštní režim, který stanoví pravidla pro určení běžné hodnoty v případě vývozů ze zemí, u nichž je zjištěno, že jejich vnitřní trh vykazuje podstatná zkreslení, jak jsou vymezena týmž ustanovením. Právo WTO přitom v takových situacích neobsahuje zvláštní pravidla pro výpočet běžné hodnoty.

113 Z toho vyplývá, že čl. 2 odst. 6a nelze považovat za opatření, které má zajistit splnění zvláštní povinnosti vyplývající z dohod WTO v unijním právním řádu ve smyslu judikatury citované v bodě 111 výše. Žalobci se tedy nemohou dovolávat povinnosti konformního výkladu tohoto článku s ohledem na pravidla WTO (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 21. února 2024, Sinopec Chongqing SVW Chemical a další v. Komise, T-762/20, napadený kasačním opravným prostředkem, EU:T:2024:113, bod 49).

114 Je však třeba uvést, že žalobci v rámci této části žalobního důvodu v každém případě pouze opakují své argumenty ohledně přítomnosti japonského válcovaného drátu v thajském dovozu, který měl být z šetření vyloučen, a skutečnosti, že shromážděné údaje neodpovídaly údajům tří čínských vyvážejících výrobců zařazených do vzorku. Žalobci se ohledně údajné povinnosti úpravy výrobních nákladů nedovolávají konkrétního ustanovení základního nařízení, které bylo porušeno.

115 Je tak nutno konstatovat, že čl. 2 odst. 6a písm. a) základního nařízení odkazuje na „nezkreslenou a přiměřenou částku“, kterou by měla určit Komise, a že žalobci neprokázali, že tato částka byla zkreslená nebo nepřiměřená.

116 S ohledem na výše uvedené úvahy a závěry uvedené v bodech 78 a 105 výše musí být první část prvního žalobního důvodu vzneseného žalobci, vycházející ze zjevně nesprávného posouzení ze strany Komise při výběru Thajska jako vhodné reprezentativní země pro účely výpočtu běžné hodnoty výrobku, který je předmětem šetření, za podmínek stanovených v čl. 2 odst. 6a základního nařízení, v plném rozsahu zamítnuta.

b) K druhé části, vycházející ze skutečnosti, že Malajsie byla nejvhodnější reprezentativní zemí

117 Žalobci v podstatě tvrdí, že Malajsie byla vhodnou reprezentativní zemí, na kterou měla Komise odkázat při výpočtu běžné hodnoty ve smyslu čl. 2 odst. 6a písm. a) základního nařízení. Komise tak nezohlednila všechny důkazy, které měla k dispozici, neboť na základě několika faktorů byla Malajsie lepším zdrojem než Thajsko.

118 V tomto ohledu žalobci zaprvé zpochybňují skutečnost, že Komise při zkoumání údajů, které měla k dispozici, vycházela z objemu dovozu pod kódem HS 7227.90 (dráty z legované oceli) namísto dovozních cen, které jsou reprezentativnější a spolehlivější než ceny týkající se Thajska. Komise ostatně neodůvodnila, proč byl malajsijský dovoz méně spolehlivý, protože ceny malajsijského dovozu byly srovnatelné s náklady čínských vyvážejících výrobců zařazených do vzorku, na rozdíl od thajských dovozních cen.

119 Žalobci mají rovněž za to, že se Komise neměla omezit na dovozy pod kódem HS 7227.90, ale měla zohlednit malajsijské dovozy jako celek. Při zohlednění tří dalších hlavních surovin (pod kódy HS 7213.91, HS 7213.99 a HS 722830) totiž 70 % malajsijského dovozu válcovaného drátu pochází z jiných zemí než z Číny a ze zemí, které nejsou členy WTO. Naproti tomu pouze 54 % thajských dovozů pod čtyřmi kódy HS pochází z jiných zdrojů než z Číny a ze zemí, které nejsou členy WTO. Pokud by se Komise domnívala, že cena malajsijských dovozů pro kód HS 7227.90 není reprezentativní nebo spolehlivá, bylo kromě toho možné použít danou zemi jako základ a poté zvolit jinou referenční hodnotu pro konkrétní položku, například mezinárodní referenční hodnotu, jak Komise byla schopna učinit v rámci jiných šetření.

120 Zadruhé žalobci tvrdí, že Malajsie měla dostatek podniků, o které se Komise mohla opřít, jelikož společnost Ningbo Jinding poskytla auditované účetní závěrky jedenácti malajsijských výrobců spojovacích prostředků, a že Komise mohla vycházet alespoň ze tří z nich.

121 Komise má za to, že argumentaci žalobců je třeba odmítnout.

122 Úvodem je třeba připomenout, že i když žalobci nepředložili důkaz o zjevně nesprávném posouzení Komise při výběru Thajska jako vhodné reprezentativní země, musí Tribunál v souladu s judikaturou citovanou v bodě 43 výše ověřit, zda Komise neopomenula zohlednit

podstatné nebo relevantní skutečnosti za účelem prokázání vhodnosti zvolené země a zda dokumenty ve spisu byly přezkoumány s veškerou náležitou péčí, takže běžná hodnota dotčeného výrobku byla určena vhodným a přiměřeným způsobem. Argumenty žalobců v rámci této druhé části tak musí být přezkoumány pouze v rozsahu, v němž Komise měla volbu mezi několika „vhodnými reprezentativními“ zeměmi, mezi nimiž měla případně upřednostnit zemi, která uplatňuje odpovídající úroveň sociální ochrany a ochrany životního prostředí v souladu s kritérii stanovenými v čl. 2 odst. 6a písm. a) základního nařízení.

123 Je však třeba konstatovat, že podle bodu 224 odůvodnění napadeného nařízení měla Komise za to, že více než 75 % dovozu drátů z legované oceli (HS 7227.90) do Malajsie pocházelo z Číny a ze zemí, které nejsou členy WTO, a že dráty z legované oceli představovaly více než 45 % výrobních nákladů spojovacích prostředků. Na tomto základě se Komise domnívala, že dovozní hodnota drátů z legované oceli není ve srovnání s ostatními dostupnými reprezentativními zeměmi reprezentativní, a dospěla k závěru, že Malajsie má soubor snadno dostupných údajů nižší kvality pro výpočet nezkreslené hodnoty.

124 Kromě toho podle bodu 235 odůvodnění napadeného nařízení Komise uvedla, že dovoz do Malajsie pod kódem HS 722790 z nezkreslených zdrojů byl nižší než objem dovozu do jiných potenciálně reprezentativních zemí a z hlediska cen byl považován za méně spolehlivý. Komise měla totiž za to, že dovoz do Malajsie je z hlediska cen méně vhodný než dovoz do Thajska, jelikož tento dovoz byl ovlivněn hospodářskou soutěží s dovozem z Číny a ze zemí, které nejsou členy WTO, který společně představoval více než 80 % veškerého dovozu této suroviny do Malajsie.

125 Z údajů čínských vyvážejících výrobců zařazených do vzorku navíc vyplývá, že podíl ostatních tří hlavních surovin byl nejméně o 10 % nižší než podíl legované oceli. Komise proto vzala v úvahu i skutečnost, že relativní váha dovozu těchto dalších surovin z Číny a ostatních zemí, které nejsou členy WTO, je vyšší v Malajsii než v Thajsku, s výjimkou jedné z nich (HS 7213.91). Komise proto odmítla argument některých zúčastněných stran, že Malajsie je vhodnou reprezentativní zemí.

126 Argumenty žalobců nemohou tuto volbu Komise zpochybnit.

127 V první řadě z napadeného nařízení vyplývá, že ačkoli Komise měla za to, že nemá dostatečné nebo vhodné údaje týkající se Malajsie, tato země byla ve skutečnosti vyloučena především z toho důvodu, že evidovaný dovoz dotčeného výrobku nemohl být zohledněn při výpočtu běžné hodnoty, neboť nebyl výsledkem volného působení tržních sil. Komise totiž vysvětlila, že nejprve zkoumala ceny, aby určila reprezentativnost dotčené země, a že podíly dovozů z Číny a zemí, které nejsou členy WTO, naznačují, že ceny zbývajícího objemu budou rovněž ovlivněny hospodářskou soutěží s dovozy z Číny a zemí, které nejsou členy WTO, které představovaly více než 80 % veškerého dovozu této suroviny do Malajsie.

128 Pokud jde o význam podílu surovin spadajících pod čtyři kódy, Komise dále vysvětlila, že kód HS 7227.90 je nejdůležitějším výrobním faktorem, neboť představuje více než 50 % nákladů na použité suroviny a více než 35 % nákladů na výrobu spojovacích prostředků, tj. více než ostatní suroviny dohromady. Žalobci však připouštějí, že objem thajského dovozu pod kódem HS 7227.90, který mohla Komise použít, je vyšší než objem dovozu pro Malajsii.

129 Kromě toho argument žalobců ohledně stejného objemu dovozů, který by byl dostatečný v rámci jiného šetření, je v rámci přezkumu napadeného nařízení v projednávané věci irelevantní. Podle judikatury musí být legalita nařízení ukládajícího antidumpingové clo posuzována s ohledem na

právní pravidla, a zejména na ustanovení základního nařízení, a nikoli na základě údajné předchozí rozhodovací praxe unijních orgánů [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 18. října 2016, Crown Equipment (Suzhou) a Crown Gabelstapler v. Rada, T-351/13, nezveřejněný, EU:T:2016:616, bod 107; v tomto smyslu viz rovněž rozsudky ze dne 10. února 2021, RFA International v. Komise, C-56/19 P, EU:C:2021:102, bod 79, a ze dne 4. října 2006, Moser Baer India v. Rada, T-300/03, EU:T:2006:289, bod 45]. Velikost objemu dováženého výrobku se liší v závislosti na daném výrobku.

130 V druhé řadě, pokud jde o otázku nedostupnosti údajů o malajsijských výrobcích, které žalobci zpochybňují, jelikož společnost Ningbo Jinding Komisi poskytla relevantní a kvalitativní údaje malajsijských výrobců, je třeba zaprvé konstatovat, že společnost Ningbo Jinding poskytla auditované účetní závěrky malajsijského výrobce dne 5. ledna 2021, tedy před první poznámkou, ve svých připomínkách ke kódům HS zvoleným Komisí, kde tvrdila, že jak Thajsko, tak Malajsie byly vhodnými reprezentativními zeměmi. Podle bodu 237 odůvodnění napadeného nařízení, který žalobci nezpochybňují, byl však dokument předložený tímto malajsijským výrobcem považován za nevhodný, protože skupina, do které společnost patřila, zahrnovala jiné činnosti než výrobu spojovacích prostředků v Malajsii.

131 Zadruhé z bodu 294 odůvodnění napadeného nařízení vyplývá, že společnost Ningbo Jinding poskytla údaje týkající se auditovaných účetních závěrek jedenácti výrobců spojovacích prostředků po poskytnutí konečných informací, a sice jak poznamenává Komise, osm měsíců poté, co o ně bylo požádáno ve druhé poznámce. Toto poskytnutí bylo proto opožděné a nebylo zohledněno při zkoumání relevance výběru vhodné reprezentativní země v době šetření.

132 Z výše uvedeného vyplývá, že žalobci nepředložili důkazy o zjevně nesprávném posouzení ze strany Komise, když měla za to, že Malajsie nemohla být vybrána jako vhodná reprezentativní země ve smyslu čl. 2 odst. 6a základního nařízení v rámci šetření, které je předmětem této žaloby.

c) K výpočtu nákladů na vnitrozemskou dopravu, spotřebního materiálu a režijních nákladů pro účely určení běžné hodnoty

133 K tomu, aby Komise zohlednila veškeré náklady spojené s výrobou dotčeného výrobku, přepočítala náklady na suroviny na základě cen, které by měl k dispozici výrobce ve vhodné reprezentativní zemi, tedy v Thajsku.

134 V rámci třetí části prvního žalobního důvodu žalobci zaprvé tvrdí, že Komise uměle vypočítala náklady na dopravu surovin, spotřební materiál, což jsou drobné suroviny spotřebované ve výrobním procesu, a režijní náklady a že tyto náklady „neodpovídaly“ nákladům čínských výrobců, čímž porušila čl. 2 odst. 6a písm. a) základního nařízení. Komise totiž údajně zvýšila náklady na dopravu použitím stejného koeficientu, který byl použit pro zvýšení nákladů na dotčenou surovinu. Tato referenční hodnota se přitom vztahuje k této surovině v Thajsku a nemá žádný dopad na náklady na dopravu. Doprava je službou, jejíž náklady se nezmění směrem nahoru nebo dolů v závislosti na zvýšení nebo snížení hodnoty přepravované suroviny. V každém případě by se neměl použít stejný procentní podíl. Tato metoda nezohledňuje konkrétní skutkové okolnosti, jako je například přepravní vzdálenost.

135 Společnost Ningbo Jinding navíc Komisi sdělila vhodnou referenční hodnotu pro Thajsko, a sice jednotkové náklady na nákladní dopravu za kilogram a kilometr v Thajsku, na základě zprávy „Doing Business 2020 – Thailand“. Komise tedy měla k dispozici vhodnější referenční hodnotu, než byla vykonstruovaná zpráva, ze které vycházela.

136 Zadruhé mají žalobci za to, že tytéž výtky se vztahují na výpočty spotřebního materiálu a režijních nákladů, neboť Komise vypočítala tyto hodnoty podle přepočtených nákladů na suroviny a zvýšila je na základě referenční hodnoty, která s nimi nijak nesouvisí. Spotřební materiál však není surovinou a režijní náklady zahrnují položky, jako je nájemné, opravy a odpisy. Tyto náklady nesouvisí s náklady na suroviny.

137 Komise mimoto neinformovala zúčastněné strany o zdroji, který hodlala použít pro účely stanovení nákladů na dopravu, čímž porušila svou povinnost vyplývající z čl. 2 odst. 6a písm. a) základního nařízení. Ani první poznámka ke spisu o výrobních faktorech, ani druhá poznámka neobsahovaly v tomto ohledu žádné informace.

138 Komise tvrdí, že argumentaci žalobců je třeba odmítnout.

139 Zaprvé podle bodu 256 odůvodnění napadeného nařízení Komise vyjádřila dopravní náklady čínských vyvážejících výrobců zařazených do vzorku na dodávky surovin jako procentní podíl skutečných nákladů na tyto suroviny a poté použila stejný procentní podíl na nezkreslené náklady na stejné suroviny v Thajsku, aby získala nezkreslené náklady na dopravu. Komise měla za to, že v rámci šetření lze poměr mezi surovinami čínského vyvážejícího výrobce a vykázanými náklady na dopravu opodstatněně použít jako ukazatel pro odhad nezkreslených nákladů na suroviny při dodání do závodu dané společnosti.

140 Z bodů 327 a 328 odůvodnění napadeného nařízení totiž vyplývá, že Komise měla za to, že běžná hodnota ve smyslu čl. 2 odst. 6a písm. a) napadeného nařízení musí odpovídat ceně, kterou výrobce spojovacích prostředků zaplatí v Thajsku za surovinu dodanou k bráně závodu. Pokud by náklady na mezinárodní dopravu nebo dovozní cla nebyly připočteny, výsledná referenční hodnota by neodrážela nezkreslenou cenu na thajském trhu, nýbrž pouze průměrnou cenu stanovenou na základě nákladů, pojištění a přepravného (CIF) v zemích vyvážejících dotčené suroviny.

141 Komise dodala, že jelikož neexistovala žádná referenční hodnota pro náklady na dopravu (jednotlivých společností, jednotlivých typů surovin, jednotlivých jiných dopravních kanálů atd.), použila poměr mezi náklady na dopravu a náklady na suroviny čínských vyvážejících výrobců zařazených do vzorku. Tento poměr se použije na referenční hodnotu suroviny, která se následně vynásobí množstvím suroviny spotřebované vyvážejícím výrobcem. Tato metodika odráží strukturu nákladů vyvážejícího výrobce, protože poměr mezi náklady na dopravu a náklady na suroviny je zachován a je použit pro nezkreslenou referenční hodnotu.

142 Komise k tomu, aby dospěla k celkovým nezkresleným výrobním nákladům, připočetla výrobní režijní náklady. Výrobní režijní náklady u čínských vyvážejících výrobců zařazených do vzorku byly zvýšeny o náklady na drobné suroviny a spotřební materiál a následně vyjádřené jako podíl výrobních nákladů skutečně vzniklých každému z vyvážejících výrobců zařazených do vzorku. Tento procentní podíl byl uplatněn na nezkreslené výrobní náklady.

143 Úvodem je třeba připomenout, že Komise nemohla vycházet z cen placených čínskými vyvážejícími výrobci z důvodu existence podstatných zkreslení v této zemi. Z bodu 187 a následujících odůvodnění napadeného nařízení vyplývá, že Komise konstatovala existenci podstatných zkreslení z důvodu zásahu čínské vlády v ocelářském odvětví, který ovlivnil ceny nebo náklady dotčeného výrobku, včetně nákladů na suroviny.

144 Článek 2 odst. 6a písm. b) základního nařízení definuje pojem „podstatné zkreslení“ jako „taková zkreslení, k nimž dochází v případě, kdy vykazované ceny nebo náklady, včetně nákladů na suroviny a energii, nejsou výsledkem volného působení tržních sil, neboť jsou ovlivňovány významnými zásahy státu“, a obsahuje orientační seznam prvků, které mohou být vzaty v úvahu při analýze existence takových zkreslení. Žalobci v rámci projednávané žaloby nezpochybňují posouzení Komise týkající se existence podstatných zkreslení v Číně.

145 V tomto ohledu je třeba uvést, že široká posuzovací pravomoc, kterou mají unijní orgány v oblasti obchodních ochranných opatření z důvodu složitosti hospodářských a politických situací, které musí zkoumat, se týká rovněž určení existence podstatných zkreslení ve smyslu čl. 2 odst. 6a písm. b) základního nařízení. Totéž platí pro skutkové okolnosti právní a politické povahy, které se objevují v dotčené zemi a které musí unijní orgány zhodnotit za účelem určení, zda vývozce působí v tržních podmínkách bez zásadních zásahů státu (viz rozsudek ze dne 21. června 2023, Guangdong Haomei New Materials a Guangdong King Metal Light Alloy Technology v. Komise, T-326/21, EU:T:2023:347, bod 78 a citovaná judikatura).

146 Z toho vyplývá, že v souladu s judikaturou uvedenou v bodě 39 výše je na žalobcích, aby prokázali, že se Komise dopustila zjevně nesprávného posouzení při výpočtu běžné hodnoty výrobku, který je předmětem šetření, a zejména při výpočtu nákladů na vnitrozemskou dopravu, spotřební materiál a režijní náklady.

147 Jak správně uvedla Komise, žalobci během šetření ani ve svých písemných podáních k Tribunálu nezpochybnili, že náklady na dopravu, které nesou čínští vyvážející výrobci zařazení do vzorku pro dodávky surovin, spotřební materiál a režijní náklady byly ovlivněny podstatnými zkresleními.

148 Z toho vyplývá, že náklady vyvážejících výrobců zařazených do vzorku nelze použít jako referenční hodnotu pro výpočet vedlejších nákladů. Komise vysvětlila, že pokud nejsou k dispozici vhodné referenční hodnoty, je povinna je stanovit ve vztahu ke skupině nákladů, do níž dotčené náklady patří. Po stanovení nezkreslených nákladů na suroviny nebo výrobních nákladů proto Komise použila referenční hodnotu, aby odhadla dotyčné nezkreslené náklady v souladu se strukturou nákladů vyvážejícího výrobce. Pokud by tedy například vnitrozemská doprava představovala 1 % celkových nákladů na suroviny, jak byly vykázány v účetnictví čínského vyvážejícího výrobce, stále by představovala 1 % nákladů na suroviny v běžné hodnotě takto vypočtené Komisí v souladu s čl. 2 odst. 6a písm. a) základního nařízení.

149 Komise též odmítla referenční hodnotu poskytnutou společností Ningbo Jinding, jelikož neměla k dispozici spolehlivé informace o vzdálenosti v kilometrech. Navíc byly čtyři hlavní suroviny dodávány společnosti Ningbo Jinding různými dodavateli, kteří proto pocházeli z různých oblastí Číny, ačkoli žalobci navrhovali využití jediné vzdálenosti, která byla nejblíže přístavu. Referenční hodnota navíc nemohla být porovnána s jinými údaji, neboť byla poskytnuta až po zveřejnění konečných informací. Proto byla odmítnuta.

150 Zadruhé je třeba konstatovat, že žalobci neposkytli vhodnou referenční hodnotu pro výpočet spotřebního materiálu a režijních nákladů.

151 Je třeba dále připomenout, že Komise disponuje širokým prostorem pro uvážení, pokud jde o analýzu údajů (rozsudek ze dne 19. května 2021, China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products a další v. Komise, T-254/18, EU:T:2021:278, bod 180).

152 Proto při neexistenci relevantnějších a spolehlivějších údajů, které by Komise mohla použít k výpočtu nákladů na vnitrozemskou dopravu, spotřební materiál a režijní náklady, musela tyto náklady vytvořit s ohledem na strukturu čínských vyvážejících výrobců zařazených do vzorku. V tomto ohledu je ostatně třeba konstatovat, že žalobci nezpochybňují jako takovou skutečnost, že běžná hodnota výrobku vypočtená na základě thajských výrobců musela obsahovat tyto náklady související se surovinami.

153 V každém případě z judikatury vyplývá, že při neexistenci spolehlivějších dostupných údajů mohou údaje získané po úpravě jiných údajů představovat skutečné důkazy, za podmínky, že jednak tyto jiné údaje samy o sobě představují takové skutečné důkazy a jednak dotčené úpravy byly provedeny na základě přiměřených předpokladů, takže výsledek těchto úprav je spolehlivý (rozsudek ze dne 21. září 2023, China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products a další v. Komise, C-478/21 P, EU:C:2023:685, bod 125).

154 Při neexistenci spolehlivějších údajů tudíž mohla Komise, aniž se dopustila zjevně nesprávného posouzení, vypočítat náklady na vnitrozemskou dopravu, spotřební materiál a další režijní náklady použitím procentního podílu na náklady na suroviny potřebné k výrobě dotčeného výrobku, s dodržením struktury vyvážejících výrobců zařazených do vzorku.

155 Z výše uvedených úvah vyplývá, že žalobci nepředložili důkaz o zjevně nesprávném posouzení Komise při výpočtu nákladů na vnitrozemskou dopravu, spotřebního materiálu a jiných režijních nákladů. Třetí část prvního žalobního důvodu je tudíž třeba zamítnout.

d) K výpočtu hodinových nákladů práce

156 Žalobci tvrdí, že předpoklad Komise, podle kterého thajský zaměstnanec pracoval v průměru 40 hodin týdně, je nesprávný a v rozporu s čl. 2 odst. 6a písm. a) základního nařízení nemá žádný skutkový základ. Kromě toho čtvrtletní zprávy thajského národního statistického úřadu ukazují, že procento zaměstnanců pracujících v rozmezí 40 až 49 hodin nebo více než 50 hodin každé čtvrtletí je velmi vysoké, a to pro každé čtvrtletí období šetření. Zúčastněné strany Komisi sdělily, že použitelné thajské právní předpisy stanoví maximální týdenní pracovní dobu v délce 48 hodin.

157 Komise tvrdí, že argumentaci žalobců je třeba odmítnout.

158 Pracovní síla je jedním z výrobních faktorů používaných pro výpočet běžné hodnoty na základě čl. 2 odst. 6a písm. a) základního nařízení.

159 Podle bodu 314 odůvodnění napadeného nařízení Komise pro výpočet hodinových nákladů práce podělila měsíční náklady na pracovní sílu v reprezentativní zemi čtyřmi týdny a poté každý týden podělila čtyřiceti hodinami práce, tedy běžnou délkou týdenní pracovní doby (osm hodin denně krát pět pracovních dnů). Podle informací, které měla k dispozici, pracovalo 67 % zaměstnanců ve výrobním odvětví v Thajsku čtyřicet až čtyřicet devět hodin týdně, přičemž zákonná hranice činila čtyřicet osm hodin.

160 Komise obhajuje svou volbu tím, že neexistuje žádný důkaz, že správná hodnota byla čtyřicet osm hodin týdně.

161 V tomto ohledu je třeba konstatovat, že žalobci neprokázali konkrétními důkazy ani v průběhu šetření, ani před Tribunálem, že rozpětí čtyřiceti až čtyřiceti devíti týdenních pracovních hodin bylo nesprávné. Jak však vyplývá z judikatury citované v bodě 59 výše, pokud chtějí žalobci zpochybnit komplexní posouzení Komise v rámci výpočtu běžné hodnoty, je na nich, aby předložili konkrétní důkazy prokazující existenci zjevně nesprávného posouzení ze strany Komise, pokud jde o faktory zohledněné pro účely tohoto výpočtu. Žalobci tvrdí, že týdenní pracovní doba v Thajsku je ve skutečnosti vyšší, avšak se neopírají o konkrétní důkazy.

162 Z toho vyplývá, že žalobci nepředložili důkaz o zjevně nesprávném posouzení, kterého se měla dopustit Komise tím, že pro výpočet nákladů práce spojených s výrobou dotčeného výrobku použila hodnotu čtyřiceti hodin týdně práce v Thajsku.

163 Čtvrtá část prvního žalobního důvodu musí být tedy zamítnuta.

e) K uplatňování dovozních cel na suroviny

164 Žalobci tvrdí, že Komise tím, že připočetla dovozní clo k průměrné ceně CIF, jak je uvedeno v Global Trade Atlas (dále jen „GTA“), porušila čl. 2 odst. 6a písm. a) základního nařízení, jelikož čínští vyvážející výrobci odebírali suroviny výhradně z čínského trhu. Náklady vypočtené tímto způsobem proto nejsou odpovídajícími náklady.

165 Žalobci navíc tvrdí, že Komise měla k dispozici thajskou domácí cenu hlavních surovin. Údaje poskytnuté zúčastněnými stranami totiž vycházely z údajů o prodeji válcovaného drátu v Thajsku společností Tata Thaïland během období šetření, jak jsou uvedeny v její auditované výroční zprávě.

166 Komise tvrdí, že argumentaci žalobců je třeba odmítnout.

167 V tomto ohledu z bodu 258 odůvodnění napadeného nařízení vyplývá, že Komise měla za to, že pro určení běžné hodnoty dotčeného výrobku musí být do výpočtu zahrnuty náklady, které by thajský výrobce zaplatil za suroviny dodané k bráně závodu. Pokud by tedy dovozní clo nebylo připočteno k průměrné ceně CIF, výsledná referenční hodnota by neodrážela nezkreslenou cenu na thajském trhu.

168 Zaprvé vzhledem k tomu, že Komise byla povinna vypočítat běžnou hodnotu dotčeného výrobku, jak by byla určena pro výrobce ve vhodné reprezentativní zemi, správně považovala za nezbytné zohlednit při tomto výpočtu veškeré náklady spojené s výrobou dotčeného výrobku, a zejména náklady, které thajským výrobcům vznikají v souvislosti s dodávkami surovin.

169 Pokud je tedy běžná hodnota vypočtena na základě cen a nákladů v jiné zemi, než je posuzovaná země, musí být při stanovení běžné hodnoty zohledněny všechny údaje týkající se tohoto trhu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 23. dubna 2018, Shanxi Taigang Stainless Steel v. Komise, T-675/15, nezveřejněný, EU:T:2018:209, bod 61 a citovaná judikatura).

170 Z toho vyplývá, že argument žalobců, že čínští vyvážející výrobci se zásobovali výhradně na čínském domácím trhu, není relevantní.

171 Zadruhé, jak konstatovala Komise, aniž to žalobci v tomto bodě rozporovali v rámci projednávané žaloby, čínské domácí ceny byly silně ovlivněny vládním zásahem, takže neodpovídaly volnému působení trhu.

172 Zatřetí žalobci připouštějí, že údaje sdělené Komisi se týkaly jediného výrobce, a to společnosti Tata Thaïland. V tomto ohledu Komise poznamenala, že nebylo vysvětleno, jak byly tyto údaje získány, jakých konkrétních surovin se týkaly a jakého období se týkaly, a že údaje od jediného výrobce v žádném případě nelze nutně považovat za reprezentativní.

173 Začtvrté, pokud jde o alternativní metodu navrhovanou žalobci, podle níž by se Komise měla omezit na thajské domácí ceny a nespoléhat se na dovozní ceny, je třeba poznamenat, že Komise vysvětlila, že dovozy jsou cenově konkurenceschopné s domácí výrobou, ale také odráží náklady na suroviny spojené například s dopravou, jak je určili sami vyvážející výrobci, a že proto představují relevantnější soubor údajů pro výpočet nejen ceny surovin, ale také nákladů souvisejících s výrobou dotčeného výrobku. Komise dále vysvětlila, že údaje o thajských domácích cenách, které měla k dispozici, se týkaly pouze jednoho dodavatele, a proto nebyly považovány za spolehlivé údaje.

174 Z toho vyplývá, že pátá část prvního žalobního důvodu není opodstatněná.

175 S ohledem na výše uvedené úvahy je třeba pátou část prvního žalobního důvodu, a tudíž i první žalobní důvod v plném rozsahu zamítnout.

2. K druhému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení čl. 2 odst. 10 písm. e) základního nařízení

176 Žalobci tvrdí, že byl porušen čl. 2 odst. 10 písm. e) základního nařízení, neboť Komise neprovedla spravedlivé srovnání vývozní ceny a běžné hodnoty, jelikož provedla úpravy pouze u vývozních cen, a nikoli u běžné hodnoty.

177 Žalobci tvrdí, že Komise neměla k dispozici přesný rozpis PSR nákladů pěti thajských výrobců, na jejichž základě vypočítala běžnou hodnotu, a že tedy nevěděla, co údaje od thajských výrobců zahrnují. Dále tvrdí, že některé náklady spojené s prodejem, jako jsou náklady na dopravu, nebyly odečteny od částky PSR nákladů, což znamená, že Komise měla za to, že všech pět thajských výrobců uskutečňovalo všechny své prodeje na základě ceny „ze závodu“, což je hypotéza, která není odůvodněná. V dotazníku zaslaném čínským výrobcům však Komise náklady na dopravu zařadila do PSR nákladů.

178 Žalobci mají za to, že Komise neprávem odmítla důkazy, které předložili a které prokazují nezbytnost požadované úpravy. Vzhledem k tomu, že neexistují údaje o přesném rozdělení nákladů, měla Komise použít alespoň ukazatel, který by udával procentní podíl nákladů na dopravu. Kromě toho přístup Komise v tomto ohledu neodpovídá její dřívější praxi.

179 Komise tvrdí, že argumentaci žalobců je třeba odmítnout.

180 Podle článku 2 základního nařízení je třeba po stanovení běžné hodnoty stanovit vývozní cenu výrobků, které jsou předmětem šetření. Článek 2 odst. 8 základního nařízení upřesňuje, že vývozní cenou je cena, která byla nebo má být skutečně zaplacena za výrobek prodaný za účelem vývozu ze země vývozu do Unie.

181 Dále je třeba podle čl. 2 odst. 10 základního nařízení provést spravedlivé srovnání mezi vývozní cenou a běžnou hodnotou, případně s přihlédnutím k rozdílům u činitelů, na které bylo upozorněno a které prokazatelně ovlivňují ceny a srovnatelnost cen.

182 Podle čl. 2 odst. 10 písm. e) základního nařízení, na který se žalobci odvolávají, se zejména provede úprava o rozdíly v nákladech přímo spojených s přemístěním daného výrobku z prostor vývozce k nezávislému kupci, pokud jsou tyto náklady zahrnuty do vyúčtovaných cen. Tyto náklady zahrnují náklady na dopravu, pojištění, manipulaci, nakládku a vedlejší náklady.

183 Z judikatury vyplývá, že pokud účastník řízení žádá na základě čl. 2 odst. 10 základního nařízení o provedení úprav určených k dosažení srovnatelnosti běžné hodnoty a vývozní ceny pro účely určení dumpingového rozpětí, musí předložit důkaz, že je jeho žádost odůvodněná. Důkazní břemeno toho, zda je třeba provést zvláštní úpravy stanovené v čl. 2 odst. 10 písm. a) až k) základního nařízení, musí tedy nést subjekty, které se jich zamýšlejí dovolávat (viz rozsudek ze dne 23. dubna 2018, Shanxi Taigang Stainless Steel v. Komise, T-675/15, nezveřejněný, EU:T:2018:209, bod 71 a citovaná judikatura).

184 V judikatuře bylo rovněž upřesněno, že široká posuzovací pravomoc Komise se vzhledem ke složitosti ekonomických, politických a právních situací, které musí přezkoumávat v oblasti obchodních ochranných opatření, vztahuje i na použití čl. 2 odst. 10 základního nařízení (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 16. února 2012, Rada a Komise v. Interpipe Niko Tube a Interpipe NTRP, C-191/09 P a C-200/09 P, EU:C:2012:78, bod 63). Přezkum důkazů, na nichž Komise zakládá svá konstatování, Tribunálem tedy nezasahuje do široké posuzovací pravomoci Komise v oblasti obchodní politiky, ale omezuje se na určení, zda tyto důkazy mohou podepřít závěry vyvozené Komisí (rozsudek ze dne 7. dubna 2016, ArcelorMittal Tubular Products Ostrava a další v. Hubei Xinyegang Steel, C-186/14 P a C-193/14 P, EU:C:2016:209, bod 35).

185 Z toho vyplývá, že v projednávané věci příslušelo na základě této judikatury žalobcům, aby prokázali nezbytnost úpravy požadované na podporu důkazů, které předložili během šetření.

186 Z bodu 279 odůvodnění napadeného nařízení vyplývá, že Komise provedla úpravy vývozní ceny čínských vyvážejících výrobců o náklady na manipulaci, dopravu, pojištění, balení, náklady na úvěry a bankovní poplatky, aby dospěla k ceně „ze závodu“.

187 Komise však neprovedla žádnou úpravu běžné hodnoty, protože ta již byla vypočtena na základě ceny „ze závodu“ v souladu s čl. 2 odst. 6a základního nařízení.

188 V tomto ohledu je třeba uvést, že i když se praxe úprav může ukázat podle čl. 2 odst. 10 základního nařízení jako nezbytná k zohlednění rozdílů existujících mezi vývozní cenou a běžnou hodnotou, které ovlivňují jejich srovnatelnost, takovéto srážky nicméně nelze provést z hodnoty, která byla vykonstruována, a tudíž není skutečná. Tato hodnota totiž v zásadě není dotčena skutečnostmi, které mohou ohrozit její srovnatelnost, protože byla určena uměle (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 18. března 2009, Shanghai Excell M&E Enterprise a Shanghai Adeptech Precision v. Rada, T-299/05, EU:T:2009:72, bod 266).

189 Ostatně je třeba konstatovat, že v odpovědi na připomínky zúčastněných stran dospěla Komise v bodě 333 odůvodnění napadeného nařízení k závěru, že výpočet běžné hodnoty podle typu výrobku na základě ceny „ze závodu“ zahrnoval přiměřenou částku PSR nákladů a že nejsou k dispozici žádné informace o tom, že PSR náklady dotyčných thajských společností zahrnovaly náklady na dodání zákazníkům.

190 Pokud jde o dostatečnost důkazů předložených žalobci ohledně požadované úpravy, v souladu s judikaturou uvedenou v bodě 183 výše ze spisu předloženého Tribunálu je v první řadě zřejmé, že žalobci odkazují na alternativní návrh společnosti Wenzhou na vyčíslení PSR nákladů na

základě údajů vyvážejících výrobců. Jak správně tvrdí Komise, úprava založená na struktuře nákladů vyvážejících výrobců je však podle čl. 2 odst. 10 základního nařízení nevhodná, neboť tyto ceny neodpovídají tržnímu hospodářství (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 20. září 2019, Jinan Meide Casting v. Komise, T-650/17, EU:T:2019:644, body 74 a 75). Tento argument musí být tedy odmítnut.

191 V druhé řadě žalobci předložili dokumenty, o nichž mají za to, že mohou prokázat, že náklady na dopravu jsou v obvyklé účetní praxi považovány za PSR náklady. V tomto ohledu odkazují zaprvé na compliance software NetSuite společnosti Oracle, z něhož vyplývá, že PSR náklady mohou zahrnovat „náklady na dopravu“, a dále na článek v *Harvard Business Review* z roku 1987, který rovněž klasifikuje náklady na dopravu jako PSR náklady. Podle žalobců se totiž jednalo o běžnou účetní praxi, neboť v účetnictví neexistovala žádná jiná položka, která by tyto náklady zaznamenávala.

192 „Důkazy“, kterých se dovolávají žalobci, se přitom týkají obecných účetních prvků, a nikoli konkrétně údajů použitých Komisí v rámci dotčeného šetření. Nemohou tedy zpochybnit posouzení Komise týkající se přezkumu údajů thajských vyvážejících výrobců.

193 Zadruhé žalobci v příloze repliky rovněž předkládají jednak zprávu o auditu společnosti Tata Thaïland, v níž jsou uvedeny náklady na dopravu a prodej, jakož i bankovní poplatky jako PSR náklady, a jednak zprávu o auditu společnosti Ningbo Jinding, která považuje vývozní nebo domácí náklady na dopravu a různé náklady za PSR náklady.

194 Z bodu 271 odůvodnění napadeného nařízení přitom vyplývá, že Tata Thaïland nepatří mezi pět identifikovaných thajských společností. Zpráva o auditu společnosti Ningbo Jinding je navíc v tomto ohledu irelevantní, jelikož jak vyplývá z bodu 190 výše, struktura nákladů čínských vyvážejících výrobců nemůže sloužit jako základ pro úpravu požadovanou podle čl. 2 odst. 10 základního nařízení.

195 Zatřetí je třeba ze stejných důvodů odmítnout argument žalobců týkající se dotazníku zaslaného čínským vyvážejícím výrobcům, který zahrnul náklady na dopravu do PSR nákladů. Komise totiž vysvětlila, že cílem uvedeného dotazníku bylo pochopit strukturu čínských vyvážejících výrobců. Nemůže proto Komisi zavázat k následnému zpracování těchto údajů.

196 Začtvrté žalobci tvrdí, že jelikož Komise nevěděla, co zahrnovaly PSR náklady pěti thajských výrobců, není důvodné od nich očekávat, že poskytnou konkrétní důkazy v tomto ohledu s ohledem na neprůhlednost údajů D&B a skutečnost, že se tyto údaje týkají jiné země. Žalobci tedy připouštějí, že jejich argumentace je spekulativní.

197 Skutečnost, že běžná hodnota je vypočtena na základě čl. 2 odst. 6a základního nařízení, a tedy na základě údajů od vyvážejících výrobců ve vhodné reprezentativní zemi, však nemůže zmírnit důkazní břemeno vyplývající z judikatury citované v bodě 183 výše, podle níž je na účastníku řízení, který žádá o úpravu na základě jednoho z činitelů uvedených v čl. 2 odst. 10 základního nařízení, aby prokázal, že tento činitel může ovlivnit ceny, a tudíž jejich srovnatelnost (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 28. dubna 2022, Changmao Biochemical Engineering v. Komise, C-666/19 P, EU:C:2022:323, bod 151).

198 Závěrem je třeba uvést, že žalobcům příslušelo předložit v průběhu správního řízení žádost o úpravu podle čl. 2 odst. 10 základního nařízení a předložit důkazy umožňující prokázat nezbytnost uvedené úpravy za účelem zajištění srovnatelnosti cen mezi běžnou hodnotou a vývozními cenami.

199 Z výše uvedených úvah přitom vyplývá, že žalobci nijak neprokázali nezbytnost požadované úpravy.

200 Z toho vyplývá, že druhý žalobní důvod musí být zamítnut.

3. Ke třetímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení článku 18 základního nařízení v rámci výpočtu nákladů práce nezbytných k výrobě dotčeného výrobku

201 V rámci třetího žalobního důvodu žalobci v podstatě zpochybňují výpočet nákladů práce nezbytných k výrobě dotčeného výrobku na základě údajů pouze od jednoho ze tří čínských vyvážejících výrobců zařazených do vzorku, a sice společnosti Jiangsu, což je podle nich v rozporu s čl. 18 odst. 1 a 5 základního nařízení, jakož i s článkem 6.8 a přílohou II body 5 a 7 antidumpingové dohody.

202 V první řadě žalobci tvrdí, že tato metoda je nesprávná, neboť společnost Jiangsu používá proces kování za studena, kdežto proces kování za tepla byl náročnější na pracovní sílu. Uplatněním produktivity práce společnosti Jiangsu na společnost Ningbo Jinding Komise dospěla k nepřiměřenému závěru, že zaměstnanci posledně zmíněné společnosti pracovali padesát dva týdnů v roce, šest dní v týdnu a sedmnáct hodin denně. Podle článku 18 základního nařízení je přitom Komise povinna jednak vybrat nejlepší dostupné informace, aby zaplnila mezeru v důkazech, která vznikla v důsledku chybějících nezbytných informací, a jednak ověřit výsledné informace s jinými zdroji, zejména s informacemi výrobců v Unii.

203 V druhé řadě, pokud jde o další údaje, o které se Komise mohla opřít, žalobci zaprvé tvrdí, že Komise mohla použít standardní pracovní dobu, kterou jí včas sdělily společnosti Ningbo Jinding a Wenzhou. Tito výrobci nemuseli zaznamenávat skutečně odpracované hodiny, a proto neměli žádné jiné informace, které by mohli Komisi poskytnout, aby potvrdili, že standardní pracovní doba byla dodržována. Podle žalobců však Komise věděla, že se v případě společnosti Ningbo Jinding mohla opřít o oznámení zaměstnancům, která byla specifická pro provozovny zabývající se výrobou spojovacích prostředků, a v případě společnosti Wenzhou o maximální pracovní dobu povolenou čínskými právními předpisy. Tato maximální pracovní doba se podle žalobců vztahuje na jakékoli odvětví. Kromě toho žalobci tvrdí, že Komise mohla v minulosti vycházet ze standardních nákladů, což je obvyklé v oblasti ochrany obchodu. Učinila tak i v projednávané věci, když při stanovení thajských referenčních nákladů vycházela ze standardní pracovní doby.

204 Zadruhé žalobci tvrdí, že Komise mohla vycházet z maximální pracovní doby stanovené čínskými právními předpisy. Oznámení společnosti Ningbo Jinding zaměstnancům totiž uváděla počet pracovních hodin na provozovnu a potvrzovala, že společnost Ningbo Jinding dodržuje maximální pracovní dobu. Při neexistenci důkazů o opaku nemůže Komise důvodně předpokládat protiprávní jednání spolupracujícího vyvážejícího výrobce.

205 Zatřetí se podle žalobců Komise mohla opírat o průměrnou pracovní dobu zaměstnance společnosti Jiangsu. Vynásobením pracovních hodin na zaměstnance počtem zaměstnanců posuzovaných vyvážejících výrobců mohla Komise vypočítat průměrnou pracovní dobu na kilogram výrobku, který je předmětem šetření, čímž by se vyhnula zkreslení vyplývajícímu

z rozdílného použitého výrobního procesu. Navíc by to umožnilo zohlednit skutečný počet zaměstnanců uvedený společnostmi Ningbo Jinding a Wenzhou v souladu s článkem 18 základního nařízení.

206 Komise s argumentací žalobců nesouhlasí.

207 Článek 18 základního nařízení stanoví, že pokud účastník řízení odepře přístup k nezbytným informacím nebo je neposkytne ve lhůtách stanovených tímto nařízením nebo pokud závažným způsobem brání šetření, mohou prozatímní nebo konečná pozitivní nebo negativní zjištění vycházet z dostupných údajů. Pokud se zjistí, že účastník řízení předložil nepravdivé nebo zavádějící informace, nepřihlédne se k nim a vychází se z dostupných údajů.

208 Z článku 6.8 antidumpingové dohody vyplývá, že v případě, kdy zúčastněná strana odmítne přístup k nutné informaci nebo ji jinak neposkytne v rozumné lhůtě nebo významně brání šetření, mohou být předběžná a konečná kladná nebo záporná zjištění učiněna na základě dostupných skutečností. Kromě toho příloha II antidumpingové dohody obsahuje ustanovení o použití „nejlepších dosažitelných informací“ během šetření a stanoví podmínky, za kterých se mohou úřady provádějící šetření opírat o informace z jiného zdroje než od dotčené osoby.

209 Na úvod je třeba připomenout, že článek 18 základního nařízení představuje provedení obsahu článku 6.8 a přílohy II antidumpingové dohody do unijního práva, a v jejich světle musí být vykládán v co největším možném rozsahu (viz rozsudek ze dne 22. května 2014, Guangdong Kito Ceramics a další v. Rada, T-633/11, nezveřejněný, EU:T:2014:271, bod 40 a citovaná judikatura).

210 Podle čl. 18 odst. 1 základního nařízení existuje možnost dovolávat se dostupných údajů ve čtyřech případech: zaprvé když účastník řízení odepře přístup k nezbytným informacím, zadruhé když je neposkytne ve stanovených lhůtách, zatřetí když závažným způsobem brání šetření nebo začtvrté když předloží nepravdivé nebo zavádějící informace (rozsudek ze dne 25. října 2011, Transnational Company „Kazchrome“ a ENRC Marketing v. Rada, T-192/08, EU:T:2011:619, bod 268).

211 Z judikatury rovněž vyplývá, že zúčastněné strany jsou povinny poskytnout útvarům Komise informace, které jim umožní provést antidumpingové šetření. Informace jsou tak považovány za „nezbytné“ ve smyslu čl. 18 odst. 1 základního nařízení, pokud mohou umožnit Komisi učinit zjištění, která jsou nutná v rámci antidumpingového šetření, přičemž posouzení nezbytnosti určité informace se uskutečňuje případ od případu [rozsudek ze dne 14. prosince 2017, EBMA v. Giant (China), C-61/16 P, EU:C:2017:968, bod 53].

212 Definice pojmu „nezbytné informace“ musí zohlednit cíl článku 18 základního nařízení. V tomto ohledu je třeba připomenout, že Komisi jakožto orgánu provádějícímu šetření přísluší, aby prokázala existenci dumpingu, újmy a příčinné souvislosti mezi dumpingovými dovozy a újmou. Nicméně žádné ustanovení základního nařízení nesvěřuje Komisi pravomoc přinutit účastníky řízení, aby se účastnili šetření nebo předložili informace, takže je tento orgán závislý na dobrovolné spolupráci těchto účastníků při poskytování nezbytných informací. V tomto kontextu z bodu 27 odůvodnění základního nařízení vyplývá, že unijní normotvůrce uvedl, že „[j]e třeba stanovit, že nespolupracují-li strany při šetření uspokojivým způsobem, mohou být pro objasnění skutkového stavu využity jiné informace a že tyto informace mohou být pro strany méně příznivé, než kdyby při šetření spolupracovaly“. Cílem článku 18 základního nařízení je tedy umožnit Komisi vést šetření, i když účastníci řízení odmítnou spolupracovat nebo spolupracují nedostatečně. Proto jelikož jsou účastníci řízení povinni spolupracovat podle svých nejlepších

možností, musí poskytnout všechny informace, kterými disponují a které unijní orgány považují za nezbytné k tomu, aby učinily svá zjištění [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 14. prosince 2017, EBMA v. Giant (China), C-61/16 P, EU:C:2017:968, body 54 až 56].

213 Ostatně, pokud Komise zakládá svá zjištění na dostupných údajích v situacích, kdy jsou předložené údaje nedostatečné, není tento orgán povinen vysvětlit, v čem jsou použité dostupné údaje nejlepší možné, jelikož taková povinnost nevyplývá ani z článku 18 základního nařízení, ani z judikatury (v tomto smyslu a obdobně viz rozsudek ze dne 19. března 2015, City Cycle Industries v. Rada, T-413/13, nezveřejněný, EU:T:2015:164, bod 132).

214 Použití článku 18 základního nařízení není totiž vyloučeno v případě neexistence úmyslného jednání (viz rozsudek ze dne 22. září 2021, NLMK v. Komise, T-752/16, nezveřejněný, EU:T:2021:611, bod 62 a citovaná judikatura). Míra snahy zúčastněné strany sdělit některé informace nutně nesouvisí se samotnou kvalitou sdělených informací a v každém případě není jediným určujícím prvkem. Pokud tedy požadované informace nakonec nejsou získány, je Komise oprávněna využít údaje, které má k dispozici ohledně těchto informací (viz rozsudky ze dne 19. března 2015, City Cycle Industries v. Rada, T-413/13, nezveřejněný, EU:T:2015:164, bod 117 a citovaná judikatura, a ze dne 22. září 2021, NLMK v. Komise, T-752/16, EU:T:2021:611, nezveřejněný, bod 63 a citovaná judikatura).

215 V tomto ohledu je třeba připomenout, že přezkum důkazů, na nichž unijní orgány zakládají svá zjištění, Tribunálem nepředstavuje nové posouzení skutkového stavu nahrazující posouzení těchto orgánů. Tento přezkum nezasahuje do široké posuzovací pravomoci uvedených orgánů v oblasti obchodní politiky, ale omezuje se na určení toho, zda tyto důkazy mohou podepřít závěry vyvozené zmíněnými orgány (viz rozsudek ze dne 12. května 2022, Komise v. Hansol Paper, C-260/20 P, EU:C:2022:370, bod 59 a citovaná judikatura).

216 V projednávané věci z bodu 180 odůvodnění napadeného nařízení vyplývá, že během dálkových křížových kontrol nebyla Komise schopna u žádného ze tří vyvážejících výrobců zařazených do vzorku ověřit skutečnou spotřebu pracovní síly pro výrobu dotčeného výrobku a že tyto vyvážející výrobce informovala, že pokud jde o spotřebu pracovní síly, hodlá využít dostupných údajů v souladu s článkem 18 základního nařízení. Vyvážející výrobci zařazení do vzorku totiž uváděli spotřebu své pracovní síly na základě standardního počtu skutečně odpracovaných hodin. Podle bodu 260 odůvodnění napadeného nařízení však Komise mohla získat informace o rozdílu mezi vykázanými hodinami a dobou vstupu a odchodu u společnosti Jiangsu.

217 Na základě „skutečné“ pracovní doby společnosti Jiangsu proto Komise vypočítala „skutečnou“ produktivitu této společnosti, tj. počet kilogramů výrobku, který je předmětem šetření, který mohl zaměstnanec vyrobit během období šetření, a srovnala ji s produktivitou ostatních dvou vyvážejících výrobců zařazených do vzorku. Srovnání prokázalo zvýšenou produktivitu společnosti Ningbo Jinding, což zpochybnilo spolehlivost výpočtu, který obecně zohledňoval standardní pracovní dobu. Komise následně stanovila skutečnou průměrnou pracovní dobu na kilogram výrobku, který je předmětem šetření, u společnosti Jiangsu a použila tyto údaje pro všechny tři vyvážející výrobce jako dostupné údaje ve smyslu článku 18 základního nařízení.

218 Z bodů 181 a 182 odůvodnění napadeného nařízení rovněž vyplývá, že společnost Ningbo Jinding tvrdila, že Komise měla vycházet ze standardní pracovní doby, a že společnost Wenzhou tvrdila, že skutečné pracovní dny byly uvedeny v měsíčních mzdových listech a že Komise mohla použít standardní denní pracovní dobu stanovenou čínským pracovním právem. V bodě 184 odůvodnění napadeného nařízení však Komise uvedla, že nebyly nalezeny žádné důkazy o tom,

že skutečně odpracované dny převedené na pracovní hodiny odpovídají odpracovaným hodinám souvisejícím s výrobním procesem dotčeného výrobku, jelikož nebyly předloženy žádné důkazy o tom, na jakém základě byl standardní počet hodin výroby spojovacích prostředků stanoven.

219 Žalobci namítají porušení článku 18 základního nařízení a článku 6.8 antidumpingové dohody, neboť Komise náležitě nezohlednila rozdíly mezi výrobními postupy výrobků, které jsou předmětem šetření, a nesprávně použila číselné údaje založené na společnosti Jiangsu, které byly odtrženy od reality, jakmile byly použity na společnost Ningbo Jinding. Dále žalobci tvrdí, že Komise měla při výpočtu produktivity práce zohlednit jiné údaje, které měla k dispozici.

220 V první řadě, pokud jde zaprvé o možný dopad výrobního postupu zvoleného jednotlivými vyvážejícími výrobci na produktivitu, Komise v bodě 317 odůvodnění napadeného nařízení vysvětlila, že nemohla určit rozdíl mezi pracovní dobou potřebnou pro různé způsoby výroby u žádného vyvážejícího výrobce zařazeného do vzorku a že zúčastněné strany neposkytly důkazy o tom, jak by měl být tento rozdíl odhadnut.

221 Žalobci, kteří byli v tomto ohledu dotázáni na jednání, potvrdili jednak to, že společnost Jiangsu i společnost Ningbo Jinding používají oba výrobní postupy dotčeného výrobku, a jednak že všichni tři vyvážející výrobci ve svých odpovědích na dotazník Komise určili produktivitu pouze na základě nákladů práce na výrobu dotčeného výrobku bez ohledu na výrobní postup. Žalobci totiž nebyli schopni určit, jak mohla Komise rozlišit oba postupy za účelem stanovení nákladů práce.

222 Jak uvedla Komise, aniž to žalobci v tomto bodě rozporovali, žádný ze tří vyvážejících výrobců neměl k dispozici přesnou dokumentaci definující požadavky v oblasti nákladů práce na základě metody kování výrobku.

223 Z toho vyplývá, že jelikož žalobci nebyli schopni poskytnout Komisi údaje v tomto ohledu, musí být jejich argument vycházející z případného rozdílu mezi pracovní dobou nezbytnou pro výrobu dotčeného výrobku v závislosti na zvoleném výrobním postupu zamítnut.

224 Zadruhé žalobci zpochybňují skutečnost, že Komise vypočítala náklady práce společnosti Ningbo Jinding na základě údajů společnosti Jiangsu, neboť by tak dospěla k výsledkům, které jsou podle jejich názoru nereálné, a sice že zaměstnanci společnosti Ningbo Jinding pracovali padesát dva týdnů v roce, šest dní v týdnu a sedmnáct hodin denně.

225 Z připomínek společnosti Ningbo Jinding ke konečným informacím nicméně vyplývá, že aby dospěla k číslu sedmnácti pracovních hodin na zaměstnance denně, použila společnost Ningbo Jinding pracovní dobu nezbytnou pro výrobu dotčeného výrobku vypočtenou na základě „dostupných údajů“ použitých Komisí a vynásobila ji počtem zaměstnanců uvedeným v tabulce C5 odpovědi na dotazník. V tomto ohledu je třeba nejprve konstatovat, že tyto údaje nebyly Komisí ověřeny. Žalobci dále připustili, že počet zaměstnanců společnosti Ningbo Jinding během šetření výrazně kolísal, takže Komise nemohla pro výpočet nákladů práce použít počet pracovních hodin na zaměstnance společnosti Jiangsu vynásobený počtem zaměstnanců ostatních dvou vyvážejících výrobců. V důsledku toho není údaj o sedmnácti pracovních hodinách denně podložen konkrétními důkazy a zůstává v každém případě hypotetický.

226 Jak poznamenala Komise, z přílohy R.3 repliky konečně vyplývá, že společnost Ningbo použila ve svém výpočtu pouze „přímou pracovní sílu“ nezbytnou pro výrobu dotčeného výrobku, jakož i „podpůrný personál pro výzkum a vývoj“, zatímco Komise v pokynech poskytnutých spolu

s antidumpingovým dotazníkem uvedla, že „pracovní síla“ použitá pro výpočet výrobních nákladů by měla zahrnovat jak „přímou, tak nepřímou pracovní sílu“. Je tudíž třeba konstatovat, že žalobci nemohli Komisi poskytnout údaje, které považovala za potřebné.

227 V tomto ohledu z judikatury vyplývá, že vzhledem k tomu, že orgány jsou závislé na dobrovolné spolupráci účastníků řízení, pokud jde o poskytování nezbytných informací ve stanovených lhůtách, jsou odpovědi těchto účastníků řízení v dotazníku upraveném v čl. 6 odst. 2 základního nařízení, jakož i pozdější inspekce, kterou Komise může provést, zásadní pro průběh antidumpingového řízení. Nebezpečí, že v případě nedostatku spolupráce podniků, kterých se šetření týká, orgány zohlední jiné údaje, než jsou údaje poskytnuté v odpovědi na dotazník, je vlastní antidumpingovému řízení a má za cíl povzbuzovat loajální a pečlivou spolupráci těchto podniků (viz rozsudek ze dne 13. července 2006, Shandong Reipu Biochemicals v. Rada, T-413/03, EU:T:2006:211, bod 65 a citovaná judikatura).

228 Komise tedy měla při výkonu své široké posuzovací pravomoci za to, že vzhledem k tomu, že společnost Jiangsu i společnost Ningbo Jinding používaly postup kování za studena a za tepla, nebyla povinna ověřovat, zda tyto postupy vedly k rozdílům v pracovní době nezbytné pro výrobu dotčeného výrobku v porovnání s jinými zdroji, zejména pokud jde o hodiny práce nezbytné pro výrobu dotčeného výrobku výrobci v Unii. V tomto ohledu Komise v každém případě vysvětlila, že v dotaznících výrobců v Unii nepožadovala uvedené pracovní doby. Tyto informace tedy nebyly dostupné ve smyslu čl. 18 odst. 5 základního nařízení.

229 Za těchto podmínek mohla Komise, aniž se dopustila zjevně nesprávného posouzení, dospět k závěru, že dotčené údaje vykazují rozpory a mezery a že je nemůže použít.

230 V druhé řadě, pokud jde o otázku, zda Komise zvolila pro výpočet nákladů práce nejlepší údaje, které měla k dispozici, je třeba rovnou zdůraznit, že možnost alternativních výpočtů nepostačuje k tomu, aby bylo možné konstatovat, že se Komise dopustila zjevně nesprávného posouzení.

231 Cílem článku 18 základního nařízení je totiž umožnit Komisi ukončit šetření v rámci dočasných omezení, která jsou jí uložena. Za těchto podmínek má Komise širokou posuzovací pravomoc, zda se při zkoumání údajů, které má k dispozici, musí opírat o článek 18 základního nařízení, a to vzhledem ke složitosti hospodářské, politické a právní situace, kterou musí přezkoumat.

232 Konkrétně, pokud jde zaprvé o možnost vycházet ze standardní pracovní doby, je třeba uvést, že Komise mohla konstatovat, aniž to žalobci v tomto bodě rozporovali, že standardní pracovní doba nutně neodráží skutečný počet hodin věnovaných specificky výrobě dotyčného výrobku.

233 Ostatně argument žalobců, podle kterého byly standardní hodiny použity v rámci jiných šetření, nemůže obstát. V tomto ohledu z judikatury vyplývá, že legalita nařízení ukládajícího antidumpingové clo musí být posuzována s ohledem na právní pravidla, a zejména na ustanovení základního nařízení, a nikoli na základě údajné předchozí rozhodovací praxe unijních orgánů [rozsudek ze dne 18. října 2016, Crown Equipment (Suzhou) a Crown Gabelstapler v. Rada, T-351/13, nezveřejněný, EU:T:2016:616, bod 107; v tomto smyslu viz rovněž rozsudky ze dne 10. února 2021, RFA International v. Komise, C-56/19 P, EU:C:2021:102, bod 79, a ze dne 4. října 2006, Moser Baer India v. Rada, T-300/03, EU:T:2006:289, bod 45].

234 Základní nařízení totiž nedefinuje, co je „nezbytná“ informace ve smyslu čl. 18 odst. 1 tohoto nařízení (rozsudek ze dne 22. května 2014, Guangdong Kito Ceramics a další v. Rada, T-633/11, nezveřejněný, EU:T:2014:271, bod 46).

235 Vzhledem k tomu, že určitá informace může umožnit učinit zjištění v jednom šetření a být neužitečná v jiném šetření, je třeba mít za to, že posouzení umožňující určit, zda určitá informace představuje, či nepředstavuje „nezbytnou informaci“ ve smyslu čl. 18 odst. 1 základního nařízení, musí být provedeno s ohledem na zvláštní okolnosti každého šetření, a nikoliv abstraktně [rozsudek ze dne 14. prosince 2017, EBMA v. Giant (China), C-61/16 P, EU:C:2017:968, bod 49].

236 V projednávané věci Komise považovala za nezbytné určit počet „skutečných“ pracovních hodin potřebných k výrobě dotčeného výrobku. Žalobci nezpochybňují, že počet hodin práce potřebných pro výrobu dotčeného výrobku je informací nezbytnou pro šetření, ale domnívají se, že sdělení standardních hodin bylo dostatečné. Neposkytují tedy důkaz o zjevně nesprávném posouzení ze strany Komise, která odmítla výpočet nákladů práce na základě standardní pracovní doby v Číně.

237 Ze stejných důvodů je třeba odmítnout argument žalobců, podle kterého žádná čínská zákonná povinnost neukládá zaznamenání skutečně odpracovaných hodin, jelikož Komise měla za to, že skutečně odpracované hodiny potřebné k výrobě dotčeného výrobku byly nezbytnými informacemi pro výpočet běžné hodnoty dotčeného výrobku.

238 Toto zjištění není zpochybněno argumentem žalobců, podle kterého Komise mohla použít hodiny stanovené právními předpisy k výpočtu hodin práce potřebných k výrobě dotčeného výrobku, a nikoliv předpokládat protiprávní jednání. Jak uvedla Komise v bodě 183 odůvodnění napadeného nařízení, pouhá existence zákona vymezujícího standardní počet hodin, který může pracovník odpracovat, není totiž dostatečným důkazem k prokázání skutečné odpracované doby, jelikož během šetření nebyl předložen žádný důkaz o tom, že čínské pracovní právo je respektováno nebo vymáháno a že se skutečně odpracované dny vykázané vyvážejícími výrobci odrazily v odměně skutečně zaplacené zaměstnancům.

239 Zadruhé, pokud jde o žalobci navrhovanou možnost využití maximálního počtu pracovních hodin podle čínských právních předpisů, Komise vysvětlila, že u společnosti Jiangsu zjistila důkazy o nedodržování tohoto pravidla a zjevně nedostatečné kontrole jeho dodržování. Komise tedy dospěla k závěru, že tato referenční hodnota je irelevantní.

240 Zatřetí, pokud jde o možnost vycházet z průměrného počtu pracovních hodin na zaměstnance společnosti Jiangsu vynásobeného počtem zaměstnanců ostatních dvou vyvážejících výrobců, jak vysvětlila Komise, takový výpočet není vhodný, neboť počet zaměstnanců pracujících ve společnosti Ningbo Jinding po celé období šetření kolísal. Informace poskytnuté v tomto ohledu tímto vyvážejícím výrobcem tak Komisi neumožňovaly použít hodnotu pro výpočet pracovní síly. V důsledku toho žalobci neposkytli Komisi všechny informace, které Komise považovala za nezbytné pro výpočet běžné hodnoty dotčeného výrobku.

241 Z výše uvedených úvah vyplývá, že žalobci nepředložili důkazy dostatečné k tomu, aby vyvrátili věrohodnost posouzení skutkových okolností uvedených v napadeném nařízení týkajících se skutečně odpracovaných hodin potřebných pro výrobu dotčeného výrobku. Takový důkaz je přitom nutný k prokázání, že se Komise dopustila zjevně nesprávného posouzení, které může odůvodnit zrušení napadeného nařízení (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 20. září 2019, Jinan Meide Casting v. Komise, T-650/17, EU:T:2019:644, bod 110).

242 S ohledem na výše uvedené úvahy je tudíž třeba určit, že Komise mohla při výkonu své široké posuzovací pravomoci mít za to, aniž se dopustila zjevně nesprávného posouzení, že jelikož jí vyvážející výrobci zařazení do vzorku nemohli poskytnout konkrétní pracovní dobu svých

zaměstnanců účastnících se celého výrobního postupu dotčeného výrobku, mohla při výpočtu běžné hodnoty dotčeného výrobku vycházet z ověřených údajů jednoho z těchto tří vyvážejících výrobců.

243 Třetí žalobní důvod je tedy třeba zamítnout.

4. Ke čtvrtému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení čl. 9 odst. 6 základního nařízení

244 Žalobci v podstatě tvrdí, že Komise nemohla při stanovení dumpingového rozpětí pro spolupracující vyvážející výrobce nezařazené do vzorku vycházet z čl. 9 odst. 6 základního nařízení, jelikož podle tohoto ustanovení Komise nesmí zohlednit rozpětí stanovená za okolností uvedených v článku 18 tohoto nařízení. Stejné omezení vyplývá z článku 9.4 antidumpingové dohody, jehož cílem je zabránit tomu, aby vyvážející výrobci, kteří nebyli požádáni o spolupráci při šetření, byli ovlivněni chybějícími nebo nedostatečnými informacemi předloženými vyvážejícími výrobci, kteří jsou předmětem šetření.

245 Komise s argumentací žalobců nesouhlasí.

246 Úvodem je třeba uvést, že napadené nařízení v čl. 1 odst. 2 stanovilo sazby konečného antidumpingového cla nejprve pro tři vyvážející výrobce zařazené do vzorku, a sice 22,1 % pro společnost Jiangsu, 46,1 % pro společnost Ningbo Jinding a 48,8 % pro společnost Wenzhou, dále sazbu pro spolupracující vyvážející výrobce nezařazené do vzorku na 39,6 % a nakonec 86,5 % pro všechny ostatní vyvážející výrobce v dotčené zemi. Sazba napadená v rámci čtvrtého žalobního důvodu činí 39,6 %.

247 Článek 9 odst. 6 základního nařízení stanoví následující:

„Pokud Komise omezí své šetření v souladu s článkem 17, nesmí být antidumpingové clo uložené na dovoz od vývozců nebo výrobců, kteří se přihlásili v souladu s článkem 17, ale nebyli zahrnuti do šetření, vyšší než vážené průměrné dumpingové rozpětí stanovené s ohledem na strany tvořící vzorek, a to bez ohledu na to, zda je běžná hodnota pro tyto strany stanovena na základě čl. 2 odst. 1 až 6, nebo čl. 2 odst. 7 písm. a).

Pro účely tohoto odstavce nepřihlíží Komise k rozpětím, která jsou nulová nebo zanedbatelná nebo jejichž výše byla zjištěna postupem podle článku 18.“

248 Toto ustanovení se tak použije pouze v případech, kdy Komise použila metodu výběru vzorku, tj. pouze tehdy, když omezila své šetření na určitou skupinu vyvážejících výrobců v souladu s článkem 17 základního nařízení, jako tomu bylo v řízení, které je předmětem projednávaného sporu.

249 Dále je třeba upřesnit, že čl. 9 odst. 6 základního nařízení je v podstatě totožný s čl. 9 odst. 4 antidumpingové dohody, který stanoví:

„Pokud úřady omezily své zkoumání v souladu s druhou větou odstavce 10 článku 6, jakékoliv antidumpingové clo, uplatňované na dovozy od vývozců nebo výrobců, kteří nejsou zahrnuti do zkoumání, nepřekročí:

i) vážený průměr dumpingového rozpětí, stanoveného s ohledem na vybrané vývozce nebo výrobce nebo,

[…]

za předpokladu, že úřady nebudou pro účel tohoto odstavce brát na vědomí žádné nulové a *de minimis* rozpětí a rozpětí, stanovené podle okolností uvedených v odstavci 8 článku 6. Úřady budou uplatňovat jednotlivá cla nebo normální hodnoty dovozů od kteréhokoli vývozce nebo výrobce, který není zahrnut do zkoumání a který poskytl nezbytné informace v průběhu šetření, jak je uvedeno v odstavci 10.2. článku 6.“

250 Soudní dvůr již rozhodl, že zásada obecného mezinárodního práva spočívající v dodržování smluvních závazků (*pacta sunt servanda*), zakotvená v článku 26 Vídeňské úmluvy o smluvním právu ze dne 23. května 1969 (*Recueil des traités des Nations unies*, sv. 1155, s. 331), znamená, že unijní soud musí pro účely výkladu a použití antidumpingové dohody zohlednit výklad jednotlivých ustanovení této dohody, který provedl orgán WTO pro řešení sporů (viz rozsudek ze dne 20. ledna 2022, Komise v. Hubei Xinyegang Special Tube, C-891/19 P, EU:C:2022:38, bod 32 a citovaná judikatura).

251 Podle bodu 3 odůvodnění základního nařízení s cílem zajistit řádné a transparentní uplatňování pravidel antidumpingové dohody by měla být její ustanovení co nejvíce přejata do právních předpisů Unie. Unijní soud se tak může při výkladu v podstatě totožných ustanovení opřít o zprávy odvolacího orgánu WTO (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 20. ledna 2022, Komise v. Hubei Xinyegang Special Tube, C-891/19 P, EU:C:2022:38, body 33 a 34).

252 Ve své zprávě o sporu „Spojené státy – Antidumpingová opatření na některé za tepla válcované ocelové výrobky z Japonska“ ze dne 24. července 2001 (WT/DS 184/AB/R) odvolací orgán WTO shledal, že čl. 9 odst. 4 antidumpingové dohody stanovil maximální limit pro dotčené orgány při určování stropu pro „celkovou zbytkovou“ sazbu, a sice že rozpětí stanovené pro spolupracující vyvážející výrobce nezařazené do vzorku by nemělo překročit vážený průměr rozpětí vyvážejících výrobců zařazených do vzorku. Odvolací orgán rovněž uvedl, že čl. 9 odst. 4 stanoví dva zákazy. První z nich brání tomu, aby orgány provádějící šetření vypočítaly celkovou zbytkovou sazbu pomocí nulových rozpětí nebo rozpětí *de minimis*, zatímco druhý jim zakazuje vypočítat tento strop pomocí „rozpětí stanoveného podle okolností uvedených“ v čl. 6 odst. 8 dohody.

253 Konkrétně odvolací orgán WTO výslovně odmítl tvrzení, že druhé omezení se vztahuje pouze na rozpětí vypočtená výhradně na základě dostupných faktických údajů. V souladu s tím jsou „okolnostmi uvedenými“ v čl. 6 odst. 8 antidumpingové dohody okolnosti, za nichž mají orgány provádějící šetření možnost řádně využít dostupné údaje, aby odstranily nedostatek potřebných informací ve spisu, a tyto okolnosti mohou ve skutečnosti zahrnovat pouze malé množství informací, které musí být použity k výpočtu individuálního dumpingového rozpětí pro vývozce nebo výrobce.

254 Odvolací orgán WTO měl dále za to, že tento výklad čl. 9 odst. 4 antidumpingové dohody je slučitelný s účelem tohoto ustanovení. Vzhledem k tomu, že čl. 6 odst. 8 antidumpingové dohody umožňuje orgánům vyplnit mezery ve spise vyplývající z nedostatečných nebo chybějících informací, které mají poskytnout vývozci, jichž se šetření týká, je cílem čl. 9 odst. 4 antidumpingové dohody zabránit tomu, aby vývozci, kteří nebyli požádáni o spolupráci během šetření, utrpěli újmu v důsledku mezer nebo nedostatečných informací poskytnutých vývozci zařazenými do vzorku. Tento cíl by tedy byl ohrožen, pokud by se vážené průměrné rozpětí vypočítalo, byť jen částečně, na základě dostupných faktických údajů.

255 Odvolací orgán WTO výslovně konstatoval, že spor, který měl projednat, nevyvolává otázku, jak napravit situaci, jako je situace v projednávané věci, kdy všechna rozpětí, na jejichž základě měla Komise vypočítat vážené průměrné rozpětí pro vyvážející výrobce nezařazené do vzorku, musela být z výpočtu vyloučena na základě druhého zákazu. Proto vysvětlil, když konstatoval existenci mezery, že spor, který projednává, nezahrnuje povinnost tuto otázku vyřešit.

256 V projednávané věci se Komise opírala o tuto zprávu, aby obhájila existenci mezery v základním nařízení, která jí za takových okolností, jako jsou okolnosti projednávané věci, ukládá omezení, aniž by jí poskytla jakoukoli alternativu. Komise tak před Tribunálem tvrdila, že cílem čl. 17 odst. 4 základního nařízení je napravit tuto zjištěnou mezeru týkající se stanovení dumpingového rozpětí spolupracujících vyvážejících výrobců nezařazených do vzorku.

257 Článek 17 odst. 4 základního nařízení stanoví následující:

„Pokud se provádí výběr reprezentativního vzorku a některé nebo všechny vybrané strany nejsou ochotny spolupracovat v míře, která může podstatně ovlivnit výsledek šetření, může být proveden nový výběr.

Pokud je spolupráce ve významné míře stále nedostatečná nebo pokud z časových důvodů nelze vybrat nový reprezentativní vzorek, použijí se příslušná ustanovení článku 18.“

258 Komise proto tvrdila, že neměla „dostatečnou dobu“ ve smyslu čl. 17 odst. 4 základního nařízení a že byla povinna stanovit vážené průměrné rozpětí pro spolupracující vyvážející výrobce nezařazené do vzorku na základě článku 18 základního nařízení, jak to učinila v případě nespolupracujících vyvážejících výrobců. Komise tvrdila, že pokud by se nemohla opírat o rozpětí tří vyvážejících výrobců zařazených do vzorku při výpočtu váženého průměrného rozpětí spolupracujících vyvážejících výrobců, kteří nebyli zařazeni do vzorku, dostali by se tito výrobci do mnohem horší situace, neboť použitelná antidumpingová sazba by byla stanovena na 86,5 %, stejně jako pro všechny ostatní čínské vyvážející výrobce, kteří nebyli do šetření nijak zapojeni, a nikoli na 39,6 %.

259 V replice žalobci tuto argumentaci zpochybnili, neboť argumentace založená na čl. 17 odst. 4 základního nařízení je zcela nová a nemůže *a posteriori* odůvodnit napadené nařízení. Proto se domnívali, že se jedná o nové odůvodnění Komise. Na jednání žalobci tvrdili, že čl. 17 odst. 4 základního nařízení stanoví dvě etapy, a sice nejprve zjištění míry nespolupráce, která může mít podstatný dopad, a poté vytvoření nového vzorku. Pokud by po vytvoření tohoto nového vzorku stále neexistovala žádná spolupráce nebo pokud by čas byl nedostatečný, mohla by se použít příslušná ustanovení článku 18. Tato hypotéza neodpovídá situaci v projednávané věci. Podle žalobců reaguje čl. 17 odst. 4 základního nařízení na patové situace, kdy všichni vyvážející výrobci nespolupracují nebo neposkytují žádné údaje.

260 Zaprvé Komise na jednání tvrdila, že vytvoření nového vzorku představuje možnost, nikoli povinnost, jelikož čl. 17 odst. 4 základního nařízení uvádí, že Komise „může“ vytvořit nový vzorek. Zadruhé Komise uznala, že konstatování mezery ji nezprošťuje obecné povinnosti dodržovat mimo jiné základní nařízení, jako je tomu v projednávané věci. Zatřetí Komise uvedla, že v případě mezery může použít článek 18 základního nařízení v souladu s požadavky tohoto nařízení. Začtvrté Komise rovněž tvrdila, že čl. 9 odst. 6 základního nařízení nepředstavuje nutně ochranu spolupracujících vyvážejících výrobců nezařazených do vzorku. V hypotetické situaci, kdy by bylo nutné nepřihlížet pouze ke dvěma ze tří rozpětí, protože jsou založena na článku 18 základního nařízení, by totiž Komise použila zbývající rozpětí na dotyčné vyvážející výrobce,

i když by se jednalo o nejvyšší ze tří předmětných rozpětí. Dumpingové rozpětí těchto výrobců by se tedy mohlo zvýšit, pokud by nebylo možné použít jedno z rozpětí ve vzorku, protože by bylo stanoveno na základě dostupných údajů ve smyslu článku 18 základního nařízení.

261 Ve světle výše uvedených úvah je třeba nejprve uvést, že podle ustálené judikatury musí z odůvodnění vyžadovaného článkem 296 druhým pododstavcem SFEU jasně a jednoznačně vyplývat úvahy orgánu, jenž akt vydal, tak aby se zúčastněné osoby mohly seznámit s důvody, které vedly k přijetí opatření, a příslušný soud mohl vykonávat přezkum. Nevyžaduje se však, aby v odůvodnění byly uvedeny všechny relevantní skutkové a právní okolnosti, jelikož otázka, zda odůvodnění aktu splňuje požadavky čl. 296 druhého pododstavce SFEU, musí být posuzována s ohledem nejen na jeho znění, ale též s ohledem na jeho kontext, jakož i s ohledem na všechna právní pravidla upravující dotčenou oblast. Zejména by bylo nepřiměřené požadovat podrobný popis každého z aspektů, na nichž je napadený akt založen, zejména pokud byli žalobci, jako v projednávané věci, úzce zapojeni do správního řízení (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 13. dubna 2011, Far Eastern New Century v. Rada, T-167/07, nezveřejněný, EU:T:2011:165, bod 103 a citovaná judikatura).

262 V druhé řadě je třeba rovněž uvést, že pokud by údaje tří vyvážejících výrobců zařazených do vzorku nemohly být použity z důvodu omezení podle čl. 9 odst. 6 druhého pododstavce základního nařízení, vzorek Komise by se stal pro účely dotčeného šetření nepoužitelným.

263 Jak vyplývá z bodů 201 až 243 výše, Komise totiž použila nejlepší dostupné údaje o spotřebě pracovní síly nezbytné k výrobě dotčeného výrobku, jelikož údaje, které jí poskytli vyvážející výrobci zařazení do vzorku, chyběly nebo byly rozporuplné. Toto zjištění však bylo učiněno v pokročilé fázi šetření, neboť Komise se o nedostatečnosti poskytnutých údajů dozvěděla až během dálkové křížové kontroly. Vzhledem k tomu, že postup vedoucí k uložení antidumpingového cla v souladu se základním nařízením je několikafázový, bylo dumpingové rozpětí pro vyvážející výrobce zařazené do vzorku stanoveno až po poskytnutí konečných informací. V tomto ohledu je třeba připomenout, že Komise je povinna ukončit šetření v relativně krátkých stanovených lhůtách, přísně omezených základním nařízením, jakož i oznámením o zahájení dotčeného šetření. Neměla tedy dostatek času na výběr nového vzorku v souladu s čl. 17 odst. 4 základního nařízení.

264 V třetí řadě je třeba podotknout, že jak vyplývá z bodu 336 odůvodnění napadeného nařízení, žádný ze žalobců dotčených tímto rozpětím, a sice dotčení členové CCCME nebo pět dalších spolupracujících vyvážejících výrobců nezařazených do vzorku, nezpochybnil závěry Komise ohledně rozpětí stanoveného pro spolupracující vyvážející výrobce nezařazené do vzorku.

265 Dále je třeba uvést, že čl. 17 odst. 3 základního nařízení, na který odkazuje čl. 9 odst. 6 tohoto nařízení, stanoví výpočet individuálního dumpingového rozpětí pro každého vývozce nebo výrobce nezařazeného do vzorku, který o to požádá, a to předložením úplného dotazníku.

266 Podle čl. 17 odst. 3 základního nařízení může totiž být v případě, že Komise provede výběr vzorku, individuální dumpingové rozpětí nicméně vypočteno pro každého původně nevybraného vyvážejícího výrobce, který předloží nezbytné informace ve stanovené lhůtě, pokud není počet vývozců nebo výrobců tak vysoký, že by individuální zjišťování znamenalo příliš velké zatížení a bránilo by včasnému ukončení šetření. V každém případě, jak potvrdili účastníci řízení na jednání, žádný z dotčených žalobců nepožádal Komisi, aby se na něj uplatnilo individuální rozpětí.

267 Ve čtvrté řadě je třeba připomenout, že Komise v napadeném nařízení vysvětlila, že míra spolupráce byla obecně považována za nízkou a že musela založit výpočet výše celostátních cel na údajích dostupných ve spisu.

268 V páté řadě je třeba připomenout, že Komise použila při výpočtu běžné hodnoty dotčeného výrobku dostupné údaje ve smyslu článku 18 základního nařízení. Běžná hodnota dotčeného výrobku je přitom stejná pro všechny vyvážející výrobce uvedeného výrobku z Číny, jelikož byla vypočtena na základě čl. 2 odst. 6a základního nařízení. Dumpingové rozpětí jednotlivých vyvážejících výrobců se totiž liší v důsledku srovnání této běžné hodnoty s jejich vlastními vývozními cenami, namísto srovnání „obecné“ běžné hodnoty s vývozními cenami výrobního odvětví. Vyvážející výrobci, kteří nebyli zařazeni do vzorku, by tedy případně získali odlišné rozpětí podle čl. 17 odst. 3 základního nařízení na základě srovnáním jejich vývozních cen s běžnou hodnotou stanovenou na základě „dostupných údajů“ v souladu s článkem 18 základního nařízení. V důsledku toho nemohlo být v projednávané věci při nevytvoření nového vzorku vyvážejících výrobců jako celku zrušeno omezení stanovené v čl. 9 odst. 6 základního nařízení.

269 Přijmeme-li předpoklad, že Komise byla povinna použít pro výpočet běžné hodnoty „dostupné údaje“ ve smyslu článku 18 základního nařízení, jelikož informace poskytnuté vyvážejícími výrobci zařazenými do vzorku byly nedostatečné, lze tudíž tvrdit, že tato fáze byla v rámci dotčeného šetření nezbytná. Navíc bylo rovněž prokázáno, že Komise při dotčeném šetření provedla výběr vzorku, což ostatně není v této žalobě zpochybněno, a to z důvodu množství dotčených vyvážejících výrobců, jejichž údaje nemohly být včas individuálně posouzeny. Jak vyplývá z judikatury citované v bodě 227 výše, Komise však nemá žádné prostředky, jak donutit vyvážející výrobce zařazené do vzorku, aby jí poskytli informace, které považuje za nezbytné pro dokončení šetření.

270 Je proto třeba konstatovat, že rozpětí spolupracujících vyvážejících výrobců nezařazených do vzorku nebylo Komisí stanoveno svévolně nebo sankčně, ale poté, co v pozdní fázi správního řízení konstatovala, že na některé žalobce musí použít článek 18 základního nařízení, protože údaje poskytnuté vyvážejícími výrobci zařazenými do vzorku nebyly konzistentní a celosvětový kontext ovlivněný epidemií covidu-19 jí neumožnil provést kontroly na místě.

271 Z toho vyplývá, že žalobci neprokázali, že se Komise nemohla opřít o čl. 9 odst. 6 základního nařízení ke stanovení váženého průměrného rozpětí spolupracujících vyvážejících výrobců nezařazených do vzorku.

272 Čtvrtý žalobní důvod je tudíž třeba zamítnout.

5. K pátému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení čl. 3 odst. 2, 3, 5 a 6 základního nařízení ve spojení s čl. 4 odst. 1 uvedeného nařízení

273 V rámci pátého žalobního důvodu žalobci tvrdí, že Komise nesprávně analyzovala újmu a příčinnou souvislost, zaprvé proto, že nezohlednila skutečnost, že většina výrobců v Unii vyráběla především nestandardní spojovací prostředky, kdežto většina čínského dovozu se týkala standardních spojovacích prostředků. Komise proto měla přezkoumat, zda jsou výrobní odvětví Unie a čínští vývozci v obou segmentech stejně koncentrovaní, nebo zda je pravděpodobné, že jeden nebo více segmentů bude ovlivněno dumpingovým dovozem více než ostatní. Odmítnutí Komise navíc není založeno na skutečnostech naznačujících, že dotčené typy výrobků jsou zaměnitelné nebo že si vzájemně konkurují. V tomto ohledu žalobci dodávají, že kromě významných cenových rozdílů mají oba typy výrobků odlišné určení a jsou prodávány do různých

průmyslových odvětví. Nestandardní spojovací prostředky jsou totiž používány v odvětvích, kde bezpečnost hraje zásadní úlohu, a v odvětvích citlivých na kvalitu, kdežto standardní spojovací prostředky jsou používány v odvětvích stavebnictví, nábytku a kutilství. Žalobci napadají skutečnost, že navzdory opakovaným žádostem zúčastněných stran požadujících segmentovanou analýzu Komise odmítla takovou analýzu provést.

274 Zadruhé žalobci tvrdí, že Komise své tvrzení, že čínští vyvážející výrobci měli kapacitu vyrábět a vyvážet nestandardní spojovací prostředky, nezaložila na žádných důkazech a že v každém případě měla analyzovat skutečný dopad dovozu během posuzovaného období. Podle šetření provedeného CCCME však pouze čtyři čínští výrobci zvažovali vývoz nestandardních spojovacích prostředků v letech následujících po posuzovaném období a dvacet osm výrobců o takové možnosti neuvažovalo.

275 Zatřetí žalobci v podstatě tvrdí, že segmentace je rovněž prokázána skutečností, že Komise byla povinna rozšířit vzorek výrobců v Unii, neboť informace, které byly předtím získány od čtyř podniků zařazených do původního vzorku, se nevztahovaly na výrobu standardních spojovacích prostředků. Shoda mezi výrobky byla nakonec zjištěna pouze u 24 % výroby výrobců v Unii zařazených do vzorku.

276 Začtvrté, pokud jde o použití metody kontrolních čísel výrobků (dále jen „PCN“) pro analýzu cenového podbízení, žalobci zpochybňují tvrzení Komise o 90 % shodě, přičemž tvrdí, že se Komise neměla zaměřit na čínský dovoz, ale na prodeje v Unii. Komise tedy měla přezkoumat, zda došlo k cenovému podbízení prodeje výrobního odvětví Unie, a zohlednit procentní shodu z pohledu výrobního odvětví Unie, aby posoudila, zda došlo k významnému cenovému podbízení způsobenému dumpingovým dovozem. Žalobci tvrdí, že Komise zjistila cenové podbízení pouze u malého zlomku výrobního odvětví Unie vyrábějícího standardní spojovací prostředky a poté tato zjištění rozšířila na celé výrobní odvětví Unie.

277 Zapáté žalobci vyjadřují stejné obavy ve vztahu k hlavním skupinám spojovacích prostředků, tedy šroubům, svorníkům a podložkám, z nichž každý je určen pro velmi odlišné konečné použití, což odůvodňuje segmentovou analýzu újmy. Tři vyvážející výrobci zařazení do vzorku vyvážejí pouze šrouby a svorníky. Komise tedy porušila čl. 3 odst. 2 a 6 základního nařízení tím, že zjistila existenci újmy způsobené výrobcům podložek v Unii.

278 Komise s argumenty žalobců nesouhlasí.

279 Úvodem je třeba konstatovat, že pro účely zjištění újmy čl. 3 odst. 2 základní nařízení stanoví, že je třeba provést objektivní posouzení objemu dumpingového dovozu a jeho účinku na ceny obdobných výrobků na trhu Unie a následného vlivu tohoto dovozu na výrobní odvětví Unie.

280 Pokud jde zejména o účinek dumpingového dovozu na ceny, čl. 3 odst. 3 druhá věta základního nařízení stanoví, že se posoudí, zda ve srovnání s cenou obdobného výrobku výrobního odvětví Unie existuje značné cenové podbízení ze strany dumpingového dovozu nebo zda tento dovoz jinak významnou měrou způsobil pokles cen nebo zabránil významnou měrou jejich růstu, ke kterému by jinak došlo.

281 Článek 3 odst. 5 základního nařízení zase upřesňuje, že posouzení účinků dumpingového dovozu na dotčené výrobní odvětví Unie zahrnuje posouzení všech relevantních hospodářských činitelů a ukazatelů, které ovlivňují stav daného výrobního odvětví. Toto ustanovení obsahuje výčet

různých činitelů, které lze zohlednit, a upřesňuje, že tento výčet není vyčerpávající a žádné z těchto kritérií není nezbytně rozhodující [viz rozsudek ze dne 28. února 2017, Yingli Energy (China) a další v. Rada, T-160/14, nezveřejněný, EU:T:2017:125, bod 188 a citovaná judikatura].

282 Podle čl. 3 odst. 6 základního nařízení musí Komise na základě všech relevantních důkazů prokázat, že dumpingový dovoz způsobuje výrobnímu odvětví Unie podstatnou újmu, a to s ohledem na jeho objem a úroveň cen.

283 Kromě toho z čl. 4 odst. 1 základního nařízení vyplývá, že zjištění újmy musí být provedeno na úrovni výrobního odvětví Unie jako celku.

284 Dále je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury Soudního dvora se široká posuzovací pravomoc svěřená Komisi z důvodu složitosti hospodářských a politických situací, které musí zkoumat v rámci antidumpingového řízení, týká rovněž zjišťování újmy způsobené výrobnímu odvětví Unie (viz rozsudek ze dne 21. září 2023, China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products a další v. Komise, C-478/21 P, EU:C:2023:685, bod 112 a citovaná judikatura). Stejně tak vzhledem k tomu, že přezkum existence cenového podbízení je hospodářsky složitou otázkou, pro kterou základní nařízení nestanoví žádnou zvláštní metodu, má Komise v tomto ohledu širokou posuzovací pravomoc (rozsudek ze dne 12. května 2022, Komise v. Hansol Paper, C-260/20 P, EU:C:2022:370, bod 99).

285 Soudní přezkum takového posouzení musí být tedy omezen na ověření toho, zda byla dodržena procesní pravidla, zda jsou věcně správná skutková zjištění a zda nedošlo ke zjevně nesprávnému posouzení těchto skutkových zjištění nebo zda nedošlo ke zneužití pravomoci. Tak je tomu mimo jiné i v případě, kdy je v rámci antidumpingového šetření zjišťováno, jaké činitele způsobují újmu výrobnímu odvětví Unie (viz rozsudek ze dne 20. ledna 2022, Komise v. Hubei Xinyegang Special Tube, C-891/19 P, EU:C:2022:38, bod 36 a citovaná judikatura).

286 Soudní dvůr též opakovaně rozhodl, že přezkum důkazů, na nichž unijní orgány zakládají svá zjištění, ze strany Tribunálu nepředstavuje nové posouzení skutkového stavu nahrazující posouzení těchto orgánů. Tento přezkum nezasahuje do široké posuzovací pravomoci uvedených orgánů v oblasti obchodní politiky, ale omezuje se na určení toho, zda tyto důkazy mohou podepřít závěry vyvozené zmíněnými orgány. Tribunálu tedy přísluší nejen ověřit věcnou správnost uplatněných důkazů, jejich věrohodnost a soudržnost, ale rovněž přezkoumat, zda tyto důkazy představují veškeré relevantní údaje, jež musí být vzaty v úvahu při posuzování komplexní situace, a zda o ně lze opřít závěry, které jsou z nich vyvozovány (viz rozsudek ze dne 20. ledna 2022, Komise v. Hubei Xinyegang Special Tube, C-891/19 P, EU:C:2022:38, bod 37 a citovaná judikatura).

287 Ze samotného znění čl. 3 odst. 3 základního nařízení vyplývá, že metoda použitá ke zjištění případného cenového podbízení se musí v zásadě uplatňovat na úrovni „obdobného výrobku“ ve smyslu čl. 1 odst. 4 uvedeného nařízení, i když tento výrobek může stejně jako v projednávané věci sestávat z různých typů výrobků, které spadají do několika segmentů trhu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 20. ledna 2022, Komise v. Hubei Xinyegang Special Tube, C-891/19 P, EU:C:2022:38, bod 74). Základní nařízení tudíž Komisi v zásadě neukládá povinnost provést analýzu existence cenového podbízení na jiné úrovni, než je úroveň obdobného výrobku (rozsudek ze dne 20. ledna 2022, Komise v. Hubei Xinyegang Special Tube, C-891/19 P, EU:C:2022:38, bod 75).

288 Stejný výklad vyplývá i z antidumpingové dohody, na kterou se žalobci odvolávají, neboť orgán pověřený antidumpingovým šetřením není na základě čl. 3 odst. 3.2 antidumpingové dohody povinen prokázat existenci cenového podbízení u každého typu výrobků, jichž se šetření týká, nebo ve vztahu k celé škále výrobků představujících obdobný domácí výrobek (rozsudek ze dne 20. ledna 2022, Komise v. Hubei Xinyegang Special Tube, C-891/19 P, EU:C:2022:38, bod 76).

289 Má-li tedy být zajištěna objektivita analýzy cenového podbízení, za určitých okolností může být Komise povinna provést takovou analýzu na úrovni segmentů trhu dotčeného výrobku, i když platí, že široká posuzovací pravomoc, kterou tento orgán disponuje mimo jiné i při zjišťování újmy, se vztahuje přinejmenším na rozhodnutí týkající se volby metody analýzy, údajů a důkazů, které mají být shromážděny, metody výpočtu, která se použije ke stanovení rozpětí cenového podbízení, jakož i výkladu a posouzení shromážděných údajů (rozsudek ze dne 20. ledna 2022, Komise v. Hubei Xinyegang Special Tube, C-891/19 P, EU:C:2022:38, bod 78).

290 Tak tomu může být v situaci, která se vyznačuje výraznou segmentací trhu dotčeného výrobku a skutečností, že dovoz, který byl předmětem antidumpingového šetření, se z velké části koncentroval v jednom ze segmentů trhu dotčeného výrobku, avšak za předpokladu, že je řádně zohledněn obdobný výrobek jako celek. Tak tomu může být i ve zvláštní situaci charakterizované vysokou koncentrací domácího prodeje a dumpingového dovozu v jednotlivých segmentech a poměrně významnými cenovými rozdíly mezi těmito segmenty. Za těchto podmínek může být Komise povinna zohlednit tržní podíly každého typu výrobku a tyto cenové rozdíly, aby zajistila objektivitu analýzy týkající se existence cenového podbízení (viz rozsudek ze dne 21. září 2023, China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products a další v. Komise, C-478/21 P, EU:C:2023:685, bod 167 a citovaná judikatura).

291 Pokud jde o důkazy, o které se Komise může opřít, aby dospěla k závěru, že výrobnímu odvětví Unie byla způsobena újma, z čl. 3 odst. 2 základního nařízení vyplývá, že je povinna v rámci analýzy cenového podbízení zohlednit všechny relevantní skutečné důkazy (rozsudek ze dne 20. ledna 2022, Komise v. Hubei Xinyegang Special Tube, C-891/19 P, EU:C:2022:38, bod 77). Základní nařízení nicméně pojem „skutečné důkazy“ nedefinuje. S ohledem na doslovný význam tohoto pojmu, na jeho kontext, který zahrnuje zejména požadavek objektivního posouzení uvedený v čl. 3 odst. 2 tohoto nařízení, a na účel zjišťování újmy, a sice umožnit uložení antidumpingového cla na dumpingový dovoz, uvedený pojem označuje objektivní skutečnosti, které přesvědčivým, objektivním a ověřitelným způsobem prokazují existenci indikátorů této újmy. Vylučuje tedy, že by tyto indikátory mohly představovat pouhá tvrzení, domněnky nebo nejisté úvahy (rozsudek ze dne 21. září 2023, China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products a další v. Komise, C-478/21 P, EU:C:2023:685, bod 118).

292 Ve světle těchto připomínek a vysvětlení je třeba zkoumat opodstatněnost tvrzení žalobců, že se Komise dopustila zjevně nesprávného posouzení, když při analýze újmy vycházela z obdobného výrobku jako celku a nezkoumala tento výrobek podle jednotlivých segmentů.

293 Zaprvé je třeba konstatovat, že podle bodu 110 odůvodnění napadeného nařízení byly všechny spojovací prostředky na základě jejich základních fyzikálních a technických vlastností a konečného užití považovány pro účely předmětného řízení za jediný výrobek.

294 Z judikatury vyplývá, že Komise může při vymezení dotčeného výrobku zohlednit několik faktorů, jako jsou fyzikální, technické a chemické vlastnosti výrobků, jejich použití, jejich zaměnitelnost, jejich vnímání spotřebitelem, distribuční kanály a výrobní proces, náklady na výrobu a kvalita

(rozsudky ze dne 13. září 2010, Whirlpool Europe v. Rada, T-314/06, EU:T:2010:390, bod 138, a ze dne 17. prosince 2010, EWRIA a další v. Komise, T-369/08, EU:T:2010:549, bod 82). Pro účely určení, zda se jedná o odlišné výrobky, je třeba zejména ověřit, zda mají stejné technické a fyzikální vlastnosti, stejné základní konečné využití a stejný vztah mezi kvalitou a cenou. V tomto ohledu se musí rovněž posoudit zaměnitelnost těchto výrobků a konkurence mezi nimi (rozsudek ze dne 18. dubna 2013, Steinel Vertrieb, C-595/11, EU:C:2013:251, bod 44).

295 Nicméně s ohledem na orientační povahu seznamu kritérií uvedených v bodě 294 výše nic nezavazuje Komisi k tomu, aby určila dotčený výrobek za použití všech uvedených kritérií. Rovněž není nutné, aby analýza každého z těchto kritérií vedla ke stejnému výsledku [viz rozsudek ze dne 28. února 2017, Yingli Energy (China) a další v. Rada, T-160/14, nezveřejněný, EU:T:2017:125, bod 114 a citovaná judikatura].

296 Základní nařízení totiž neupřesňuje, jakým způsobem má být definován výrobek nebo řada výrobků, které mohou být předmětem dumpingového šetření, ani nevyžaduje uvedení jejich podrobného výčtu (rozsudek ze dne 25. září 1997, Shanghai Bicycle v. Rada, T-170/94, EU:T:1997:134, bod 61).

297 Z toho vyplývá, že výrobky, které nejsou totožné, mohou být seskupeny do téže definice dotčeného výrobku a společně být předmětem antidumpingového šetření [rozsudek ze dne 10. října 2012, Gem-Year a Jinn-Well Auto-Parts (Zhejiang) v. Rada, T-172/09, nezveřejněný, EU:T:2012:532, bod 60]. Určení „obdobných výrobků“ tak spadá do rámce širokého prostoru pro uvážení, který má Komise při analýze složitých hospodářských situací. Zkoumání, zda má být konkrétní výrobek zařazen na seznam výrobků, musí být provedeno s ohledem na vlastnosti dotčeného výrobku, jak jej definovala Komise, a nikoli s ohledem na vlastnosti výrobků tvořících dotčený výrobek nebo jeho podkategorie (rozsudek ze dne 18. listopadu 2014, Photo USA Electronic Graphic v. Rada, T-394/13, nezveřejněný, EU:T:2014:964, bod 30).

298 V projednávané věci je třeba podotknout, že žalobci nezpochybňují rozlišení, které Komise provedla mezi standardními a nestandardními spojovacími prostředky s ohledem na to, zda jsou v souladu s mezinárodní normou, či nikoli. Spojovací prostředky jsou tedy klasifikovány jako standardní, pokud odpovídají konkrétním mezinárodním normám, kdežto ty, které jsou klasifikovány jako nestandardní, neodpovídají konkrétní mezinárodně uznávané normě. Podle bodu 372 odůvodnění napadeného nařízení jsou totiž standardní spojovací prostředky podrobně popsány průmyslovými normami, jako jsou například normy Deutsches Institut für Normung (DIN), normy Mezinárodní organizace pro normalizaci (ISO) nebo evropské normy (EN), které vypracoval a spravuje Evropský výbor pro normalizaci (CEN). Naproti tomu nestandardní spojovací prostředky vykazují rozdíly oproti uznávaným normám daného odvětví a často odpovídají návrhu nebo požadavkům konkrétního uživatele. Výkresová dokumentace zákazníků, která se odchyluje od uznávané mezinárodní normy, činí tedy spojovací prostředek nestandardním. Stejně tak spojovací prostředky, které jsou vyráběny ve standardních výrobních linkách, jsou považovány za nestandardní spojovací prostředky, pokud zcela nesplňují konkrétní mezinárodně uznávanou průmyslovou normu.

299 Z toho vyplývá, že tyto prvky se vyskytují v široké kategorii odvětví, která používají spojovací prostředky několika typů. Definice toho, co představuje standardní a nestandardní spojovací prostředek, totiž nezohledňuje složitost nebo výrobní náklady dotčených průmyslových odvětví ani použité suroviny. Z toho rovněž vyplývá, že stejný předmět, jako je kus nábytku nebo automobil, může být tvořen jak standardními, tak nestandardními spojovacími prostředky.

300 Tento závěr není argumenty žalobců vyvrácen. Žalobci totiž tvrdili, že nestandardní spojovací prostředky jsou určeny zejména průmyslovým odvětvím, kde byla bezpečnost významnější, kdežto standardní prostředky byly používány především v oblastech, jako je stavebnictví. Nebyl však předložen žádný důkaz, který by podpořil rozlišení provedené žalobci a který by umožnil konstatovat, že každý typ spojovacího prostředku byl určen výhradně určitému průmyslovému odvětví. Žalobci ostatně nepředložili žádný důkaz toho, že standardní a nestandardní spojovací prostředky si vzájemně nekonkurovaly.

301 Komise spojila standardní a nestandardní spojovací prostředky do jedné kategorie s odůvodněním, že musí splňovat stejné fyzikální a technické vlastnosti. V tomto ohledu je třeba konstatovat, že tyto faktory patří mezi faktory uznané judikaturou uvedenou v bodě 294 výše. Navíc, jak vyplývá z upřesnění uvedených v bodě 298 výše, výrobní nebo distribuční postupy standardních a nestandardních spojovacích prostředků mohou existovat vedle sebe. Kromě toho Komise v bodě 402 odůvodnění napadeného nařízení vysvětlila, že šetření rovněž ukázalo, že se aplikace a konečná použití obou typů spojovacích prostředků překrývají.

302 Žalobci přitom nepředložili dostatečné důkazy, které by zpochybnily posouzení Komise v napadeném nařízení týkající se definice dotčeného výrobku. Přístup Komise je tedy v souladu s judikaturou, která uznala, že skutečnost, že výrobky patří do různých kategorií, nepostačuje k tomu, aby sama o sobě prokazovala jejich nedostatečnou zaměnitelnost, a tudíž vhodnost provedení analýzy po jednotlivých segmentech, protože výrobky různých kategorií mohou mít stejné funkce nebo uspokojovat stejné potřeby (viz rozsudek ze dne 19. května 2021, China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products a další v. Komise, T-254/18, EU:T:2021:278, bod 383 a citovaná judikatura). Z judikatury ostatně též vyplývá, že pokud je rozdíl v cenách mezi různými segmenty trhu vysvětlen rozdílným použitím výrobků spadajících do definice dotčeného výrobku, je tento cenový rozdíl v každém případě zohledněn v rámci analýzy cenového podbízení podle metody PCN, takže není nutné provádět analýzu újmy podle segmentů (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 20. ledna 2022, Komise v. Hubei Xinyegang Special Tube, C-891/19 P, EU:C:2022:38, body 112 až 114).

303 Komise tudíž mohla dovodit, aniž se dopustila zjevně nesprávného posouzení, že standardní a nestandardní spojovací prostředky jsou obdobnými výrobky.

304 V druhé řadě je třeba konstatovat, že zaprvé Komise v bodě 402 odůvodnění napadeného nařízení upřesnila, že šetření ukázalo, že výrobní odvětví Unie vyrábí a prodává standardní a nestandardní spojovací prostředky a že vyvážející výrobci vyvážejí do Unie standardní a nestandardní spojovací prostředky. Zadruhé Komise zjistila, že dovoz dotčeného výrobku konkuroval prodeji výrobního odvětví Unie v oblasti stejného použití a aplikací. Zatřetí se Komise opírala o důkazy ve spisu, které prokázaly, že čínští vyvážející výrobci mají kapacitu vyrábět a vyvážet nestandardní spojovací prostředky, i když výrobci zařazení do vzorku vyváželi jen málo nestandardních spojovacích prostředků. Typy výrobku dovážené od čínských vyvážejících výrobců totiž odpovídaly z více než 90 % typům výrobku vyráběných a prodávaných výrobci v Unii zařazenými do vzorku a srovnání cen standardních a nestandardních spojovacích prostředků setrvale vykazovalo významné cenové podbízení a prodej pod cenou. Začtvrté Komise dospěla k závěru, že všichni výrobci v Unii, včetně výrobců speciálních spojovacích prostředků bez ohledu na sortiment výrobků, vykazovali klesající trend objemu výroby a prodeje a rovněž ziskových rozpětí, což znamená, že dovozem z Číny byli dotčeni všichni výrobci v Unii vybraní do vzorku. Zapáté Komise uvedla, že ve spisu existují důkazy o tom, že výrobci v Unii nebyli schopni rozšířit výrobu a prodej standardních spojovacích prostředků kvůli čínskému dovozu, který na trhu Unie vyvíjel cenový tlak. Zašesté zhoršení makroekonomických ukazatelů újmy souběžně s nárůstem dovozu z Číny i klesající trend

mikroekonomických ukazatelů všech výrobců v Unii zařazených do vzorku ukázaly, že na trhu probíhala hospodářská soutěž mezi výrobním odvětvím Unie a dovozem z Číny na úrovni obdobného výrobku.

305 Tribunál požádal Komisi, aby upřesnila, které dokumenty obsažené ve spise jí umožnily zjistit kapacitu čínských vyvážejících výrobců vyvážet nestandardní spojovací prostředky do Unie, jelikož žalobci toto tvrzení zpochybnili.

306 V tomto ohledu Komise nejprve vysvětlila, že během šetření velký počet čínských dovozců a vyvážejících výrobců, včetně dotčeného člena CCCME a jedné z právnických osob, jejichž název je uveden v příloze, požádali o vyloučení z šetření s odůvodněním, že spojovací prostředky, které vyrábějí, mají zvláštní vlastnosti, pokud jde o jejich fyzikální a technické vlastnosti, použití, zaměnitelnost, výrobní proces, cenu nebo certifikační proces, a že jsou určeny k jinému použití než standardní spojovací prostředky. Komise rovněž předložila důkaz o uvedených žádostech, které prokazovaly úzkou vazbu mezi oběma dotčenými segmenty.

307 Z přílohy E.1 písemných odpovědí Komise na otázky Tribunálu v tomto ohledu vyplývá, že dva dovozci-distributoři v Unii požádali o vyloučení vrutů do dřeva z definice dotčeného výrobku v rámci šetření, přičemž uvedli, že 40 až 60 % celkového dovozu vrutů do dřeva do Unie pochází z Číny. Tvrdili, že vruty do dřeva ze železa nebo oceli jiné než korozivzdorné oceli by měly být z šetření vyloučeny na základě kritérií uvedených v bodě 294 výše, přičemž rovněž tvrdili, že tyto výrobky vyžadují další certifikaci, aby mohly být prodávány na území Unie. Podle definice přijaté Komisí tedy vruty do dřeva dovážené z Číny těmito dvěma dovozci-distributory nepředstavují standardní spojovací prostředky, jelikož se uvedené vruty liší od mezinárodních standardů. Stejně tak dva čínští vyvážející výrobci tvrdili, že vyvážejí vruty pro dřevěné konstrukce, které jsou nestandardními spojovacími prostředky vyrobenými na míru, zatímco příslušný člen CCCME rovněž požadoval, aby byly konfirmátové šrouby (nebo samořezné hmoždinky) vyloučeny z definice výrobku z důvodu jejich specifického konečného použití.

308 Dále je v příloze E.6 předložené Komisí uvedeno stanovisko vedlejšího účastníka, že mnoho výrobků vyvážených čínskými vyvážejícími výrobci bylo nesprávně klasifikováno jako standardní spojovací prostředky a že ve skutečnosti byl dovoz nestandardních spojovacích prostředků během období šetření mnohem vyšší. Vedlejší účastník se tedy domníval, že některé nestandardní spojovací prostředky byly nesprávně klasifikovány jako standardní spojovací prostředky v odpovědích na dotazník poskytnutých EFDA, které použilo jiná kritéria než ta, která byla uvedena v dotazníku Komise ohledně rozlišení mezi standardními a nestandardními spojovacími prostředky. Kromě toho odpovědi na tento dotazník nezohledňují skutečnost, že standardní spojovací prostředky dovážené do Unie vyžadují další certifikační postup před tím, než jsou výrobky dodány výrobcům původního vybavení. Odpovědi EFDA, které vedlejší účastník připojil ke svému dopisu, tato tvrzení potvrzují.

309 V poslední řadě z důkazů předložených Komisí rovněž vyplývá, že dva ze tří čínských vyvážejících výrobců zařazených do vzorku vyváželi během období šetření do Unie nestandardní spojovací prostředky. Žalobci mimoto uznali, že výrobci v Unii a čínští výrobci vyrábějí jak standardní, tak nestandardní spojovací prostředky. Žalobci však tvrdili, že tato poznámka je irelevantní a že Komise měla zkoumat, zda jsou výrobní odvětví Unie a čínští vyvážející výrobci v obou segmentech stejně koncentrovaní, nebo dokonce zda je pravděpodobné, že jeden segment bude ovlivněn více než ostatní.

310 Z judikatury citované v bodech 289 a 290 výše přitom jasně vyplývá, že Komise je povinna provést analýzu újmy podle jednotlivých segmentů pouze tehdy, pokud důkazy prokazují výrazně vyhraněnou segmentaci dotyčného dovozu, ovšem za podmínky, že je náležitě zohledněn obdobný výrobek jako celek (rozsudek ze dne 20. ledna 2022, Komise v. Hubei Xinyegang Special Tube, C-891/19 P, EU:C:2022:38, bod 80).

311 V každém případě taková výrazně vyhraněná segmentace nevyplývá z důkazů předložených účastníky řízení Tribunálu.

312 Žalobci totiž nezpochybňují, že výrobci v Unii, a zejména výrobci zařazení do vzorku, vyrábějí jak standardní, tak nestandardní spojovací prostředky. Podle šetření Komise se tato výroba uskutečnila ve stejných výrobních závodech. Z toho vyplývá, že čínský dovoz spojovacích prostředků může konkurovat výrobě všech spojovacích prostředků výrobního odvětví Unie.

313 Dále žalobci tvrdili, že skutečnost, že 90 % dovážených spojovacích prostředků odpovídá spojovacím prostředkům vyráběným výrobním odvětvím Unie, je irelevantní, neboť Komise musí pro posouzení újmy posoudit, zda dochází k cenovému podbízení prodeje v Unii, a nikoli čínského dovozu. Takový argument však zjevně nemá oporu v příslušné judikatuře. Ze znění čl. 1 odst. 1 ve spojení s čl. 3 odst. 2 základního nařízení totiž vyplývá, že újma musí být posouzena k okamžiku „propuštění do volného oběhu v Unii“ dumpingového výrobku. Na rozdíl od toho, co tvrdí žalobci, proto musí být výpočet cenového podbízení v zásadě proveden na úrovni dumpingových dovozů (rozsudek ze dne 12. května 2022, Komise v. Hansol Paper, C-260/20 P, EU:C:2022:370, bod 102).

314 Z toho vyplývá, že Komise založila svá zjištění o schopnosti čínských vyvážejících výrobců vyvážet do Unie nestandardní spojovací prostředky na skutečných důkazech, které rovněž prokazují vzájemné ovlivňování obou segmentů trhu.

315 V třetí řadě, pokud jde o tvrzení žalobců, že Komise byla povinna rozšířit vzorek výrobců v Unii šest měsíců po zahájení šetření, protože výrobci původně vybraní do vzorku nevyráběli nebo neprodávali dostatečné množství standardních spojovacích prostředků, je třeba uvést, že jak vyplývá z bodů 6 a 7 výše, vzorek výrobců v Unii musel být revidován z důvodu nedostatku informací od původně vybraných výrobců. Tyto informace byly obsaženy v nedůvěrném spise.

316 V tomto ohledu je třeba konstatovat, že Komise splnila požadavky čl. 17 odst. 1 základního nařízení týkající se výběru vzorku, který stanoví, že v případech, kdy je počet žadatelů, vývozců nebo dovozců, typů výrobků nebo obchodů příliš velký, může být šetření omezeno na přiměřený počet stran, výrobků nebo obchodů, který se vybere jako statisticky reprezentativní vzorek na základě informací dostupných v době výběru, nebo na největší reprezentativní objem výroby, prodeje nebo vývozu, který může být v době, která je k dispozici, přiměřeně přezkoumán.

317 Z judikatury vyplývá, že konečný výběr vzorku je věcí Komise, která má za tímto účelem širokou posuzovací pravomoc (viz rozsudek ze dne 19. května 2021, China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products a další v. Komise, T-254/18, EU:T:2021:278, bod 293 a citovaná judikatura). V důsledku toho je přezkum unijního soudu v tomto ohledu omezen v souladu s judikaturou citovanou v bodě 285 výše.

318 V takovém kontextu je na základě judikatury věcí žalobců předložit důkazy, které Tribunálu umožní konstatovat, že se Komise z důvodu složení vybraného vzorku výrobního odvětví Unie dopustila při zjišťování újmy zjevně nesprávného posouzení (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 19. května 2021, China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products a další v. Komise, T-254/18, EU:T:2021:278, bod 295 a citovaná judikatura).

319 Žalobci však nepředložili žádné důkazy, které by prokazovaly zjevně nesprávné posouzení ze strany Komise při výběru výrobců v Unii zařazených do vzorku nebo které by prokazovaly, že Komise nedodržela požadavky vyplývající ze základního nařízení nebo judikatury v tomto ohledu.

320 Pokud se původně vybraný výrobce v Unii nemůže nebo nechce účastnit šetření Komise, nemá Komise žádné vyšetřovací pravomoci, které by jí umožnily donutit jej k účasti na šetření nebo k předložení informací podle základního nařízení (viz rozsudek ze dne 20. května 2015, Yuanping Changyuan Chemicals v. Rada, T-310/12, nezveřejněný, EU:T:2015:295, bod 152 a citovaná judikatura).

321 Vzorek výrobců v Unii sice nakonec zahrnoval více výrobců standardních spojovacích prostředků než jeho původní výběr, avšak je třeba konstatovat, že byl proto reprezentativnější pro oba segmenty trhu se spojovacími prostředky. Komise totiž vysvětlila, že jelikož dva ze šesti původně vybraných výrobců v Unii přestali spolupracovat, byla nucena vybrat dva nové výrobce, aby zajistila reprezentativnost zbývajícího vzorku, a to i z hlediska sortimentu výrobků. Tato okolnost tedy nemůže být důkazem zjevně nesprávného posouzení ze strany Komise při analýze existence újmy způsobené výrobnímu odvětví Unie.

322 V každém případě žalobci nepředložili žádný důkaz, který by Tribunálu umožnil konstatovat, že Komise manipulovala se složením vybraného vzorku výrobního odvětví Unie tak, aby byl méně reprezentativní pro výrobní odvětví Unie.

323 Tvrzení žalobců, že změna vzorku výrobců v Unii v průběhu řízení prokazuje nedostatečnou výrobu standardních spojovacích prostředků výrobním odvětvím Unie jako celkem, je proto třeba odmítnout.

324 Ve čtvrté řadě, pokud jde o argument žalobců týkající se nízké shody PCN, je třeba připomenout, že PCN jsou alfanumerické kódy používané v antidumpingových šetřeních ke zjištění shody mezi druhy výrobků. Během šetření jsou kontaktované společnosti vyzvány, aby své výrobky začlenily do kategorií, kterým tyto kódy odpovídají. K těmto kódům jsou přiřazeny specifické vlastnosti výrobku, které byly považovány za relevantní, protože ovlivnily výrobní náklady nebo náklady na prodej.

325 Z judikatury vyplývá, že pokud dotčený výrobek sestává z širokého sortimentu zboží, může se ukázat nezbytným toto zboží rozdělit do víceméně homogenních kategorií, s cílem umožnit spravedlivé srovnání mezi srovnatelnými výrobky, a tak se vyhnout chybnému výpočtu újmy vyplývající z nevhodných srovnání (rozsudek ze dne 19. května 2021, China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products a další v. Komise, T-254/18, EU:T:2021:278, body 550 a 551).

326 Proto se analýza újmy provedená metodou PCN podle jednotlivých PCN považuje za vhodnou, zejména pokud se jedná o složité výrobky, jejichž modely mají různé technické vlastnosti a ceny, které se mohou výrazně lišit (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 22. září 2021, Severstal v. Komise, T-753/16, nezveřejněný, EU:T:2021:612, bod 72 a citovaná judikatura).

327 Pokud žalobci hodlají užitečně zpochybnit přístup použitý Komisí v tomto rámci, musí prokázat, že kódování navržené Komisí je zjevně nevhodné (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 19. května 2021, China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products a další v. Komise, T-254/18, EU:T:2021:278, bod 552).

328 V projednávané věci však žalobci nic takového netvrdí. Naopak tvrdí, že Komise nezjistila shodu u 138 z 267 PCN výrobců zařazených do vzorku.

329 V tomto ohledu Komise vysvětlila, že v projednávané věci se každý PCN ve skutečnosti skládal z řady šesti charakteristik, které zahrnovaly skutečnost, zda se jedná o standardní nebo nestandardní výrobek, ale také další charakteristiky, jako je pevnost, průměr, délka nebo povrchová úprava. Typ výrobku se tedy skládá z kombinace charakteristik a shoda existuje pouze tehdy, pokud všechny charakteristiky typu výrobku vyráběného výrobním odvětvím Unie odpovídají vyváženému typu výrobku. Tvrzení žalobců založené na 24 % shodě se proto týká pouze odpovídajících transakcí pro celou kombinaci charakteristik. Pokud by však měla být zohledněna pouze charakteristika týkající se standardního nebo nestandardního charakteru spojovacího prostředku, byla by shoda 44 %, jelikož 44 % prodejů zahrnutých do vzorku tvoří prodej standardních spojovacích prostředků.

330 Komise totiž správně poukázala na to, že skutečnost, že výrobní odvětví Unie prodávalo i jiné typy výrobků, které neodpovídaly vývozu čínských vyvážejících výrobců zařazených do vzorku, nevyvrací zjištění hospodářské soutěže mezi dováženým výrobkem a výrobkem vyrobeným na území Unie, ale je pouze důsledkem volby metody PCN a použití výběru vzorku, což ostatně není v projednávané věci sporné (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 20. ledna 2022, Komise v. Hubei Xinyegang Special Tube, C-891/19 P, EU:C:2022:38, bod 144).

331 V každém případě je z tabulek shody poskytnutých Komisí zřejmé, že 90% shoda založená na metodě PCN je prokázána.

332 Z toho vyplývá, že námitka žalobců týkající se existence cenového podbízení pouze u malé části prodejů v Unii, která v podstatě představuje zpochybnění možnosti Komise vycházet z reprezentativních vzorků, musí být zamítnuta (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 19. května 2021, China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products a další v. Komise, T-254/18, EU:T:2021:278, bod 412).

333 Tento závěr je podporován skutečností, že při přezkoumání dopadu dumpingového dovozu na ceny výrobního odvětví Unie, které se provádí za účelem zjištění újmy, dochází k porovnání prodejů nikoliv jednoho a téhož podniku, ale několika podniků, a to vyvážejících výrobců zařazených do vzorku a podniků patřících do výrobního odvětví Unie, které jsou zahrnuty do vzorku. Porovnání prodejů těchto podniků přitom často bude v rámci analýzy cenového podbízení obtížnější než v rámci určování dumpingového rozpětí, jelikož škála typů výrobků prodávaných těmito různými podniky se bude překrývat jen zčásti (rozsudek ze dne 21. září 2023, China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products a další v. Komise, C-478/21 P, EU:C:2023:685, bod 195).

334 Takové riziko spočívající v tom, že některé typy výrobků nelze v rámci analýzy cenového podbízení zohlednit kvůli rozdílné škále výrobků prodávaných těmito různými podniky, je ještě vyšší, jsou-li PCN podrobnější. Ačkoliv je vyšší míra podrobnosti PCN výhodná v tom, že se srovnávají typy výrobků, které mají více společných fyzikálních a technických vlastností, její nevýhoda spočívá v tom, že zvyšuje pravděpodobnost, že některé typy výrobků prodávaných

některými z dotčených společností nemají své ekvivalenty, a v rámci této analýzy je tedy nelze srovnat ani zohlednit (rozsudek ze dne 21. září 2023, China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products a další v. Komise, C-478/21 P, EU:C:2023:685, bod 196).

335 Výkon široké posuzovací pravomoci Komisí, pokud jde o volbu metody, která má být použita pro analýzu cenového podbízení, tak může mít nevyhnutelný důsledek, jako je tomu v případě metody PCN, že některé typy výrobků nemohou být srovnávány, a proto nejsou v rámci uvedené analýzy zohledněny. Výkon této posuzovací pravomoci je však omezen povinností, kterou Komisi ukládá čl. 3 odst. 2 základního řízení, provést objektivní posouzení účinků dumpingového dovozu na ceny výrobního odvětví Unie (rozsudek ze dne 21. září 2023, China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products a další v. Komise, C-478/21 P, EU:C:2023:685, bod 197).

336 Z toho vyplývá, že žalobci nepředložili důkaz o zjevně nesprávném posouzení Komise při použití metody PCN za účelem prokázání existence cenového podbízení, které působí újmu výrobnímu odvětví Unie.

337 V páté řadě, pokud jde o argument žalobců, že Komise měla analyzovat újmu odděleně pro tři segmenty šroubů, svorníků a podložek, je třeba konstatovat, že tato část žalobního důvodu není dostatečně odůvodněná, neboť tvrzení žalobců jsou v podstatě založena na skutečnosti, že se jedná o velmi odlišné výrobky patřící do různých segmentů. Kromě svého tvrzení o rozdílu mezi šrouby, svorníky a podložkami, které vyžadují segmentovanou analýzu újmy, žalobci nepředložili žádný důkaz směřující ke zjištění zjevně nesprávného posouzení Komise v tomto ohledu.

338 Vzhledem k tomu, že toto tvrzení není podloženo konkrétními důkazy, nepostačuje ke zpochybnění definice výrobku, který je předmětem šetření, provedené Komisí nebo analýzy újmy pro všechny tyto spojovací prostředky.

339 Tuto část žalobního důvodu je tedy třeba zamítnout.

340 Z toho vyplývá, že argumenty žalobců týkající se zjevně nesprávného posouzení, kterého se měla dopustit Komise tím, že odmítla analyzovat případnou újmu způsobenou čínským dovozem spojovacích prostředků podle segmentů, jsou nepodložené.

341 Ze všech výše uvedených důvodů je proto třeba pátý žalobní důvod zamítnout.

6. K šestému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení čl. 3 odst. 2 a 3 a čl. 9 odst. 4 základního nařízení

342 V rámci šestého žalobního důvodu žalobci tvrdí, že nízký procentní podíl prodejů výrobců v Unii zařazených do vzorku, u něhož Komise konstatovala existenci cenového podbízení, neumožňuje právně dostačujícím způsobem dospět k závěru, že ceny výrobního odvětví Unie jako celku byly podbízeny. V tomto ohledu zdůrazňují, že Komise prokázala existenci cenového podbízení u méně než 24 % výroby výrobců zařazených do vzorku a že malý podíl prodeje vybraných výrobců nemůže představovat „skutečný důkaz“ ve smyslu čl. 3 odst. 2 a 3 základního nařízení, a to tím spíše že vzorek Unie vybraný Komisí představuje pouze 9,5 % výroby výrobního odvětví Unie. Komise tedy vycházela ze zjištění, že došlo k cenovému podbízení u 2,3 % prodeje

výrobního odvětví Unie, což nepostačuje k prokázání cenového podbízení a navíc neposkytuje dostatečně přesný obraz o výši cla, která by byla přiměřená k odstranění újmy způsobené výrobnímu odvětví Unie, což je v rozporu s čl. 9 odst. 4 základního nařízení.

343 Komise s argumentací žalobců nesouhlasí.

344 V tomto ohledu je třeba připomenout, že základní nařízení neobsahuje definici cenového podbízení a nestanoví metodu jeho výpočtu.

345 Totéž platí pro metodu výpočtu rozpětí újmy použitou k určení, zda je vhodné stanovit podle čl. 9 odst. 4 základního nařízení, na který se odvolávají žalobci, antidumpingové clo nižší než dumpingové rozpětí dostatečné k odstranění újmy způsobené výrobnímu odvětví Unie (usnesení ze dne 17. února 2023, Hansol Paper v. Komise, T-693/20, nezveřejněné, EU:T:2023:83, bod 30).

346 Výpočet cenového podbízení ze strany předmětného dovozu se v souladu s čl. 3 odst. 2 a 3 základního nařízení provádí pro účely zjištění, zda výrobnímu odvětví Unie vznikla v důsledku tohoto dovozu újma, a v širším smyslu se používá k posouzení této újmy a určení rozpětí újmy, a sice úrovně pro odstranění uvedené újmy (rozsudek ze dne 10. dubna 2019, Jindal Saw a Jindal Saw Italia v. Komise, T-301/16, EU:T:2019:234, bod 176).

347 Vzhledem k tomu, že přezkum existence cenového podbízení je hospodářsky složitou otázkou, pro kterou základní nařízení nestanoví žádnou zvláštní metodu, má Komise v tomto ohledu širokou posuzovací pravomoc (rozsudek ze dne 12. května 2022, Komise v. Hansol Paper, C-260/20 P, EU:C:2022:370, bod 99).

348 Žalobci tvrdí, že byli schopni vypočítat objemy prodeje výrobců v Unii zařazených do vzorku a vyvodit závěr, že cenové podbízení bylo zjištěno u méně než 24 % výroby výrobců v Unii. Komise tento procentní podíl zpochybňuje a vysvětluje, že porovnáním odpovídajícího prodeje výrobců v Unii zařazených do vzorku s celkovým prodejem výrobců v Unii činí tento podíl 31,6 %.

349 Ze spisu je totiž zřejmé, že podíl 24 % uváděný žalobci se týká pouze odpovídajících transakcí metody PCN pro celkovou kombinaci charakteristik, k nimž patří standardní a nestandardní povaha spojovacích prvků, pevnost, průměr, délka a povrchová úprava. V souladu s judikaturou uvedenou v bodě 287 výše musí být analýza cenového podbízení v zásadě provedena pouze na úrovni obdobného výrobku.

350 Podíl 24 %, kterého se dovolávají žalobci, tedy není opodstatněný.

351 V každém případě je tvrzení žalobců, že cenové podbízení bylo zjištěno pouze u velmi malého podílu výrobců v Unii, konkrétně u 2,3 %, nesprávné. Především vychází z nepodloženého předpokladu, že žádný jiný výrobce v Unii než výrobci zařazení do vzorku nevyrábí odpovídající typy výrobků, aniž by žalobci v tomto ohledu předložili jakýkoli důkaz.

352 Dále, jak vyplývá z judikatury, znění čl. 3 odst. 2 a 3 základního nařízení neuvádí ani nenaznačuje, že by v rámci analýzy následného vlivu dumpingového dovozu na ceny výrobního odvětví Unie musel být za všech okolností zohledněn veškerý prodej tohoto výrobního odvětví. Naopak z něho plyne, že tato ustanovení nevyžadují, aby Komise v rámci analýzy následného vlivu dumpingového dovozu na ceny výrobního odvětví Unie zohlednila veškerý prodej obdobného výrobku výrobním odvětvím Unie (rozsudek ze dne 20. ledna 2022, Komise v. Hubei Xinyegang Special Tube, C-891/19 P, EU:C:2022:38, body 152 a 153).

353 Analýza provedená Komisí tedy byla založena na údajích, které musely být považovány za reprezentativní ve smyslu základního nařízení, s tím důsledkem, že vzhledem k tomu, že cenové podbízení je zjištěno u prodeje výrobců v Unii zařazených do vzorku, musí být považováno za reprezentativní pro celé výrobní odvětví Unie (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 19. května 2021, China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products a další v. Komise, T-254/18, EU:T:2021:278, bod 411).

354 Z toho vyplývá, že Komise byla oprávněna, aniž by se dopustila zjevně nesprávného posouzení, založit svá zjištění o existenci újmy způsobené výrobnímu odvětví Unie z důvodu zkoumaného dumpingového dovozu na části prodeje reprezentativního vzorku výrobního odvětví Unie.

355 Tvrzení žalobců, že Komise založila analýzu újmy na velmi nízkém procentním podílu cenového podbízení, je proto třeba zamítnout.

356 Z toho vyplývá, že šestý žalobní důvod není opodstatněný a musí být zamítnut.

7. K sedmému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení čl. 3 odst. 2, 3 a 6 a čl. 9 odst. 4 základního nařízení

357 Svým sedmým žalobním důvodem žalobci zpochybňují analýzu účinků na ceny a stanovení rozpětí újmy, jelikož Komise neprovedla spravedlivé srovnání cen. Žalobci v tomto ohledu v podstatě tvrdí, že Komise neobjasnila, na jaké obchodní úrovni se uskutečňoval prodej výrobců v Unii zařazených do vzorku, a tvrdí, že Komise porovnávala prodejní ceny čínských vyvážejících výrobců pro distributory s prodejními cenami výrobců v Unii pro konečné uživatele, čímž porušila čl. 3 odst. 2 a 3 základního nařízení. Vzhledem k tomu, že napadené nařízení z velké části vychází ze zjištěné úrovně cenového podbízení, aby bylo možné spojit újmu s čínským dovozem, a tudíž dospět k závěru, že existuje příčinná souvislost, žalobci rovněž tvrdí, že došlo k porušení čl. 3 odst. 6 uvedeného nařízení.

358 Komise tvrdí, že argumentaci žalobců je třeba odmítnout.

359 Úvodem je třeba uvést, že základní nařízení neukládá Komisi zvláštní metodu pro srovnání cen.

360 Z judikatury však vyplývá, že aby bylo zaručeno, že toto srovnání bude spravedlivé, musejí být ceny srovnávány na stejné obchodní úrovni. Z toho vyplývá, že srovnání cen na různých obchodních úrovních, tedy bez zahrnutí veškerých nákladů souvisejících s obchodní úrovní, která má být zohledněna, by nutně vedlo k vykonstruovaným výsledkům, jež by neumožňovaly správné posouzení újmy výrobnímu odvětví Unie. Takovéto spravedlivé srovnání je podmínkou legality výpočtu újmy tomuto výrobnímu odvětví (viz rozsudek ze dne 10. dubna 2019, Jindal Saw a Jindal Saw Italia v. Komise, T-300/16, EU:T:2019:235, bod 239 a citovaná judikatura).

361 Povinnost porovnávat ceny na stejné obchodní úrovni tedy jednak platí bez ohledu na počet spolupracujících vyvážejících výrobců a jednak se uplatní bez ohledu na objemy prodejů ve spojení nebo nezávislých prodejů v rámci dotčeného šetření (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 4. května 2022, CRIA a CCCMC v. Komise, T-30/19 a T-72/19, EU:T:2022:266, bod 149).

362 Dále je třeba upřesnit, že unijní soud rozhodl, že zohlednění cen prodejů uskutečněných zákazníkům, kteří nejsou ve spojení, umožnilo určit rozpětí případné újmy, pokud tyto ceny byly rozhodující pro volbu zákazníka, zda si koupí výrobky výrobního odvětví Unie, nebo výrobky čínských vyvážejících výrobců (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 10. dubna 2019, Jindal Saw

a Jindal Saw Italia v. Komise, T-300/16, EU:T:2019:235, bod 251). Pro srovnání cen za účelem určení rozpětí újmy byla tedy Komise povinna zohlednit všechny náklady spojené s prodejem na konkrétní obchodní úrovni, a případně provést nezbytné úpravy údajů, které měla k dispozici.

363 V projednávané věci Komise v bodě 364 odůvodnění napadeného nařízení vysvětlila, že cenové podbízení během období šetření stanovila srovnáním vážených průměrných prodejních cen jednotlivých typů výrobku u výrobců v Unii, kteří byli zařazeni do vzorku, účtovaných odběratelům na trhu Unie, kteří nejsou ve spojení, upravených na úroveň ceny „ze závodu“, a odpovídajících vážených průměrných cen podle typu výrobku z dovozu spolupracujících čínských výrobců zařazených do vzorku, které byly účtovány prvnímu nezávislému odběrateli na trhu Unie, stanovených na základě cen CIF, s příslušnou úpravou o běžné náklady na celní odbavení a náklady po dovozu. V bodě 365 odůvodnění napadeného nařízení je upřesněno, že srovnání ukázalo, že vážené průměrné rozpětí cenového podbízení u dovozu z dotčené země na trh Unie je v rozmezí od 28 % do 46 %.

364 V první řadě je třeba nejprve konstatovat, že se účastnící řízení shodují na tom, že tři vyvážející výrobci zařazení do vzorku, jejichž prodej byl použit pro srovnání, vyváželi přímo nezávislým distributorům v Unii.

365 Dále je třeba zdůraznit, že Komise pro účely tohoto srovnání rozlišovala mezi standardními a nestandardními spojovacími prostředky. U celého dotčeného výrobku představoval prodej výrobců v Unii odběratelům, kteří nejsou ve spojení, 51 % celkového prodeje, zatímco u standardních spojovacích prostředků to bylo 84 %. Komise vysvětlila, že rozdíl v procentuální srovnatelnosti cen standardních a nestandardních spojovacích prostředků je přirozeným důsledkem metody PCN.

366 Konečně Komise vysvětlila, že prodeje výrobců v Unii „odběratelům, kteří nejsou ve spojení“, které byly zohledněny při výpočtu cenového podbízení, na které odkazuje v bodě 364 odůvodnění napadeného nařízení, se týkaly jak prodeje nezávislým distributorům, tak konečným uživatelům. Navíc Komise na jednání upřesnila, aniž to žalobci rozporovali, že zjištěné rozdíly mezi prodejními cenami výrobců v Unii pro nezávislé distributory a konečné uživatele byly minimální, takže žádná úprava nebyla považována za nezbytnou.

367 V druhé řadě je třeba uvést, že žalobci nezpochybňují úpravy provedené Komisí za účelem zajištění spravedlivého srovnání cen prodeje čínských výrobců zařazených do vzorku a prodeje výrobců v Unii. Dále, jak Komise upřesnila na jednání, žalobci během šetření nepodali žádnou žádost o vyčíslitelnou úpravu.

368 Žalobci toto tvrzení Komise na jednání zpochybnili. V tomto ohledu zaprvé z připomínek CCCME ke konečným informacím ze dne 6. prosince 2021 a z bodu 377 odůvodnění napadeného nařízení vyplývá, že tvrdila, že při výpočtu rozpětí cenového podbízení měly být provedeny úpravy o náklady na kontrolu kvality a správu dokumentů. Tvrdila, že výrobní odvětví Unie podléhá zvláštním požadavkům na certifikaci, kterým čínští vyvážející výrobci nepodléhají. Toto tvrzení je však v každém případě irelevantní, neboť jej žalobci ve svých písemnostech nijak neuplatnili.

369 Zadruhé z bodů 376 a 381 odůvodnění napadeného nařízení rovněž vyplývá, že CCCME během šetření tvrdila, že většina prodejů výrobního odvětví Unie se uskutečňovala prostřednictvím distributorů ve spojení, a že úpravy, které byly nezbytné, tedy měly být provedeny s ohledem na rozdíly v obchodní úrovni. Z bodu 381 odůvodnění napadeného nařízení však vyplývá, že toto

tvrzení nevycházelo z informací obsažených ve spisu ani nebylo podloženo žádnými důkazy. Komise proto znovu objasnila, že prodej výrobců v Unii zařazených do vzorku zohledněný ve výpočtech cenového podbízení se uskutečňoval s odběrateli v Unii, kteří nejsou ve spojení.

370 Z připomínek EFDA ke konečným informacím, na které odkazují žalobci, rovněž vyplývá, že toto sdružení tvrdilo, že Komise měla provést úpravy, aby se ujistila, že srovnávané ceny odpovídají stejné obchodní úrovni. Tyto připomínky však obsahují především tvrzení týkající se skutečnosti, že nebylo snadné zjistit, zda výrobci v Unii rovněž prodávali především nezávislým distributorům. V tomto ohledu nebyly předloženy žádné důkazy, dokonce ani žádná konkrétní argumentace. Vzhledem k neexistenci kvantitativních důkazů tak Komise nezpochybnila své závěry ohledně srovnatelnosti prodejů, které byly zohledněny při výpočtu cenového podbízení. Vzhledem k tomu, že tvrzení žalobců není založeno na konkrétních důkazech, nepostačuje ke zpochybnění analýzy Komise.

371 V rámci projednávané žaloby však žalobci netvrdili, že je třeba provést jakoukoli úpravu, aby byla zajištěna srovnatelnost cen v Unii s cenami čínských vyvážejících výrobců pro účely posouzení újmy a příčinné souvislosti. Žalobci ve svých písemnostech zpochybnili pouze nejasnost, pokud jde o obchodní úroveň zvolenou pro výrobce v Unii pro účely analýzy cenového podbízení. Vzhledem k tomu, že Komise tuto otázku objasnila, je třeba konstatovat, že jelikož žalobci neprokázali existenci zjevně nesprávného posouzení ze strany Komise při analýze cenového podbízení, je třeba tento žalobní důvod zamítnout.

8. K osmému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení čl. 3 odst. 2 a 5 základního nařízení

372 Osmým žalobním důvodem žalobci napadají posouzení makroekonomických ukazatelů Komisí jako neslučitelné s čl. 3 odst. 2 a 5 základního nařízení a s procesními povinnostmi Komise.

373 Žalobci v podstatě zaprvé zpochybňují reprezentativnost společností, z jejichž údajů Komise vycházela k učinění závěrů, a skutečnost, že Komise neupřesnila přesný počet dotčených společností. Ačkoli nedůvěrná verze makroekonomického dotazníku uvádí, že informace poskytlo 44 společností, z odpovědi Komise na otázky CCCME týkající se dodatečných informací ze dne 1. prosince 2021 vyplývá, že odkázala na 34 společností, které na dotazník odpověděly.

374 Zadruhé žalobci vytýkají Komisi, že odmítla zveřejnit objem výroby nebo prodeje společností, které odpověděly na makroekonomický dotazník. Podle žalobců byla navíc stranám odňata jakákoli možnost se k těmto údajům smysluplně vyjádřit, a to z důvodu jejich pozdního zaslání, jakož i neexistence odpovídajícího shrnutí, které by nemělo důvěrnou povahu.

375 Zatřetí žalobci kritizují způsob, jakým byly dotčené údaje extrapolovány na výrobní odvětví Unie jako celek.

376 Komise tvrdí, že argumentaci žalobců je třeba odmítnout.

377 Podle čl. 3 odst. 5 základního nařízení posouzení účinků dumpingového dovozu na dotčené výrobní odvětví Unie zahrnuje posouzení všech relevantních hospodářských činitelů a ukazatelů, které ovlivňují stav daného výrobního odvětví. Tento článek obsahuje demonstrativní výčet různých faktorů, které lze vzít v úvahu.

378 Toto ustanovení tak dává Komisi diskreční pravomoc při přezkumu a hodnocení různých ukazatelů (rozsudek ze dne 10. září 2015, Bricmate, C-569/13, EU:C:2015:572, bod 54).

379 V projednávané věci podle bodu 382 odůvodnění napadeného nařízení byly v rámci posouzení účinků dumpingového dovozu na výrobní odvětví Unie vyhodnoceny všechny hospodářské ukazatele, které ovlivňovaly stav výrobního odvětví Unie během posuzovaného období, a to v souladu s čl. 3 odst. 5 základního nařízení.

380 V bodech 384 až 386 odůvodnění napadeného nařízení Komise pro účely zjištění újmy rozlišovala mezi makroekonomickými a mikroekonomickými ukazateli újmy a posoudila makroekonomické ukazatele na základě údajů poskytnutých vedlejším účastníkem, které byly porovnány s údaji poskytnutými výrobci v Unii zařazenými do vzorku. Předložené údaje byly upraveny na základě křížové kontroly provedené s údaji poskytnutými výrobci v Unii zařazenými do vzorku. Úpravy zohlednily pouze některé nesrovnalosti v údajích, ale podstatně nezměnily údaje předložené vedlejším účastníkem. Podle bodu 387 odůvodnění napadeného nařízení totiž Komise ověřila přesnost údajů, a měla tedy za to, že představují vhodný základ pro stanovení makroekonomických ukazatelů.

381 Mimoto Komise v bodě 385 odůvodnění napadeného nařízení vysvětlila, že chránila důvěrnost těchto údajů, protože byly poskytnuty na úrovni jednotlivých společností. Vedlejší účastník tedy odhadl celkový objem makroekonomických údajů extrapolací údajů na základě podílu těchto výrobců na celkové výrobě v Unii a stanovil celkovou výrobu v Unii na základě informací dostupných v seznamu Prodcom.

382 Nejprve je třeba upřesnit, že v rámci tohoto žalobního důvodu žalobci nezpochybňují relevanci hospodářských činitelů a ukazatelů, které Komise použila při hodnocení újmy způsobené výrobnímu odvětví Unie.

383 Pokud jde o první část žalobního důvodu, tedy že Komise neupřesnila počet dotčených společností, Komise vysvětlila, že na dotazník odpovědělo 44 společností a že počet 34 byl pouhou chybou v psaní v korespondenci, která byla převzata v dopise zaslaném CCCME dne 1. prosince 2021.

384 Vzhledem k tomu, že Komise toto upřesnění nyní učinila a žalobci jej přijali, musí být první část osmého žalobního důvodu zamítnuta.

385 Svou druhou částí žalobního důvodu žalobci napadají odmítnutí Komise sdělit jim objem výroby nebo prodeje 44 společností, které odpověděly na makroekonomický dotazník.

386 V tomto ohledu nejprve z dopisu zaslaného CCCME dne 1. prosince 2021 vyplývá, že Komise CCCME sdělila, že objem výroby nebo prodeje není informací dostupnou ve spisu.

387 Žalobci se opírají o nedůvěrné znění odpovědí na makroekonomický dotazník, aby tvrdili, že Komise tyto informace znala, neboť se objevily v kolonce B69 tabulky „1 Výroba“. Komise však vysvětlila, že tato kolonka v tabulce uvádí podíl všech společností, které jsou členy vedlejšího účastníka a odpověděly na makroekonomický dotazník, na celkové výrobě v Unii odhadované Komisí. Komise vysvětlila, že jelikož celková výroba v Unii představovala extrapolaci údajů poskytnutých spolupracujícími výrobci v Unii, neměla k dispozici přesný podíl výrobců, kteří odpověděli na makroekonomický dotazník.

388 Dále je třeba rovněž připomenout, že za účelem zajištění spolupráce výrobců ze zemí Unie, kteří znali trh, byla Komise povinna omezit práva přístupu k těmto informacím a zachovat jejich důvěrnou povahu. Tento přístup potvrzuje judikatura, podle které odhadovaná výroba dotčených výrobců v Unii, z níž Komise vycházela při výpočtu újmy, byla správně považována za důvěrnou, jelikož vycházela ze znalosti trhu, kterou měl vedlejší účastník (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 19. května 2021, China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products a další v. Komise, T-254/18, EU:T:2021:278, bod 507).

389 Kromě toho byla zúčastněným stranám zpřístupněna povaha otázek položených vedlejšímu účastníkovi a nedůvěrné shrnutí jednotlivých příspěvků výrobců v Unii. Ačkoli žalobci zpochybňují pozdní zpřístupnění shrnutí, které nemá důvěrnou povahu, ze spisu je zřejmé, že měli přesto možnost předložit připomínky, neboť jim byla prodloužena lhůta pro jejich předložení, a to navzdory omezením stanoveným v základním nařízení a v oznámení o zahájení šetření, pokud jde o lhůty šetření.

390 Z toho vyplývá, že druhá část osmého žalobního důvodu musí být zamítnuta.

391 V rámci třetí části tohoto žalobního důvodu zpochybňují žalobci extrapolaci údajů poskytnutých vedlejším účastníkem na celé výrobní odvětví Unie.

392 V tomto ohledu je třeba nejprve upřesnit, že Komise provedla výběr vzorku pro toto šetření jak u výrobců v Unii, tak u čínských výrobců dotčeného výrobku. Jak vyplývá z úvah rozvinutých v bodě 353 výše, v rozsahu, v němž tento argument směřuje ke zpochybnění techniky výběru vzorku zvolené Komisí, musí být odmítnut.

393 Dále je třeba připomenout, že v rámci antidumpingových věcí je Komise závislá na dobrovolné spolupráci účastníků k tomu, aby jí poskytli nutné informace ve stanovených lhůtách (rozsudek ze dne 28. října 1999, EFMA v. Rada, T-210/95, EU:T:1999:273, bod 71). Makroekonomické faktory přitom umožňují určit vzniklou újmu na úrovni výrobního odvětví jako celku a podporují výpočty Komise v tomto ohledu.

394 Z napadeného nařízení vyplývá, že podnět podpořili výrobci představující více než 58 % celkové výroby spojovacích prostředků ze železa nebo oceli v Unii v rozhodném období. Údaje, které sdílel vedlejší účastník, lze proto považovat za reprezentativní pro stav výrobního odvětví Unie. Ostatně by nebylo možné dosáhnout cíle získat co nejpřesnější a nejpodrobnější přehled o výrobním odvětví Unie, pokud by Komise byla nucena ze všech dostupných údajů nepřihlížet k makroekonomickým údajům z toho důvodu, že tyto údaje nebyly k dispozici pro všechny výrobce výrobního odvětví Unie (rozsudek ze dne 20. května 2015, Yuanping Changyuan Chemicals v. Rada, T-310/12, nezveřejněný, EU:T:2015:295, bod 147).

395 Konečně Komise vysvětlila, že provedla křížovou kontrolu údajů, které poskytl vedlejší účastník, s údaji výrobců v Unii zařazených do vzorku. Komise připomněla, že extrapolace údajů pro makroekonomický dotazník takto roztříštěného výrobního odvětví je statistickým úkonem, který již pojmově vyžaduje odvození neznámých hodnot z trendů zjištěných ve známých údajích.

396 V tomto ohledu je třeba konstatovat, že tvrzení žalobců, podle kterého Komise řádně neověřila údaje poskytnuté vedlejším účastníkem, je spekulativní a není podloženo žádným konkrétním důkazem umožňujícím pochybovat o ověření provedeném Komisí při přezkumu uvedených údajů.

397 Třetí část žalobního důvodu je tedy třeba zamítnout, a v důsledku toho i osmý žalobní důvod v plném rozsahu.

9. K devátému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení procesních práv žalobců

398 V devátém žalobním důvodu žalobci tvrdí, že během správního šetření byla porušena jejich procesní práva. Tento žalobní důvod je rozdělen do tří částí, z nichž první vychází z nadměrně důvěrného zacházení s informacemi obsaženými ve spisu, druhá z údajně nedostatečného vedení spisu, který není důvěrný, ze strany Komise a třetí z toho, že Komise nezveřejnila podstatné skutečnosti.

399 Komise zpochybňuje opodstatněnost tohoto žalobního důvodu.

400 Nejprve je třeba připomenout zásady a procesní záruky, které musí Komise dodržovat k tomu, aby zúčastněné strany v rámci antidumpingového šetření měly možnost uplatnit své právo na obhajobu tím, že budou mít přístup k informacím, které se týkají skutečností nebo úvah, které mohou být základem antidumpingového opatření, zejména pokud jsou tyto informace důvěrné povahy.

401 Článek 19 odst. 1 základního nařízení stanoví, že se všemi informacemi důvěrné povahy zacházejí orgány jako s důvěrnými informacemi, jsou-li k tomu udány oprávněné důvody. Článek 19 odst. 2 téhož nařízení stanoví, že účastníci řízení, kteří sdělili důvěrné informace, se vyzvou, aby předložili jejich shrnutí, které nemá důvěrnou povahu a které musí být natolik podrobné, aby umožňovalo přiměřené pochopení podstaty důvěrně sdělených informací. Za výjimečných okolností mohou tito účastníci prohlásit, že zpracování shrnutí určitých informací není možné, ale musí uvést důvody, proč nelze shrnutí zpracovat.

402 Článek 19 odst. 3 základního nařízení stanoví, že pokud se žádost o důvěrné zacházení jeví neodůvodněná a pokud poskytovatel informace není ochoten informaci zpřístupnit ani souhlasit s jejím poskytnutím v obecné nebo souhrnné formě, není třeba k této informaci přihlížet, pokud není z věrohodných zdrojů prokázáno, že je správná. Rovněž upřesňuje, že žádosti o důvěrné zacházení s informacemi nesmějí být odmítány svévolně.

403 V souladu s čl. 6 odst. 5 základního nařízení účastníkům řízení, kteří se sami přihlásili po zveřejnění oznámení o zahájení šetření ve stanovené lhůtě, bude poskytnuto slyšení, pokud prokáží, že jsou účastníky řízení, a že pro jejich slyšení existují zvláštní důvody.

404 Kromě toho čl. 6 odst. 7 základního nařízení stanoví, že výrobci v Unii, odborové svazy, dovozci a vývozci a jejich zájmové svazy, uživatelé a organizace spotřebitelů, kteří se sami přihlásili v souladu s čl. 5 odst. 10 tohoto nařízení, a zástupci země vývozu mohou na základě písemné žádosti nahlédnout do všech informací, které předal Komisi některý účastník šetření, s výjimkou interních dokumentů orgánů Unie nebo členských států, pokud mají tyto informace význam pro uplatnění jejich věci, nejsou důvěrné ve smyslu článku 19 a jsou používány při šetření. Strany se mohou k těmto informacím vyjádřit a k jejich stanoviskům se přihlédne, pokud jsou v odpovědi řádně zdůvodněna.

405 Podle čl. 20 odst. 2 základního nařízení mohou žadatelé, dovozci a vývozci a jejich zájmové svazy a zástupci země vývozu požádat o konečné informace o nejdůležitějších skutečnostech a úvahách, na jejichž základě je zamýšleno doporučit přijetí prozatímních opatření. Podle čl. 20 odst. 4 téhož nařízení se konečné informace poskytují písemně, co nejdříve, obvykle nejpozději jeden měsíc

před zahájením řízení podle článku 9, přičemž se řádně přihlédne k ochraně důvěrných informací. Pokud Komise nemůže sdělit některé skutečnosti nebo úvahy v tomto okamžiku, sdělí je co nejdříve.

406 Z judikatury vyplývá, že dodržování práva na obhajobu, které má zásadní význam v antidumpingových šetřeních, předpokládá, že zúčastněným podnikům musí být v průběhu správního řízení umožněno, aby užitečně sdělily své stanovisko k reálnosti a relevanci tvrzených skutečností a okolností a k důkazům, které Komise použila na podporu svého tvrzení o existenci dumpingové praxe a z toho vzniklé újmy (viz rozsudek ze dne 14. července 2021, Interpipe Niko Tube a Interpipe Nizhnedneprovsky Tube Rolling Plant v. Komise, T-716/19, EU:T:2021:457, bod 209 a citovaná judikatura).

407 Údajné nezohlednění připomínek žalobců však nepředstavuje porušení jejich práva na obhajobu nebo práva být vyslechnut. Dodržování uvedených práv sice vyžaduje, aby unijní orgány umožnily zúčastněným stranám sdělit jejich stanovisko, avšak nemůže uvedeným orgánům ukládat, aby se s tímto stanoviskem ztotožnily. Aby bylo předložení stanoviska těchto žalobců užitečné, je pouze třeba, aby toto stanovisko mohlo být předloženo včas a unijní orgány jej mohly zohlednit a s veškerou požadovanou pozorností posoudit jeho relevantnost pro obsah přijímaného aktu. V každém případě je třeba podotknout, že Komise nemá povinnost v rámci nařízení, kterým se stanovuje konečné antidumpingové clo, odpovídat na veškeré argumenty, které byly předloženy zúčastněnými stranami v rámci setření, a že neexistence odpovědi nevede nutně k tomu, že by posouzení těchto argumentů bylo stiženo vadou (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 30. června 2016, Jinan Meide Casting v. Rada, T-424/13, EU:T:2016:378, bod 126 a citovaná judikatura).

408 Co se týče porušení práva přístupu ke spisu šetření, je třeba uvést, že takové porušení může mít za následek úplnou či částečnou neplatnost napadeného nařízení, pouze pokud by zpřístupnění dotčených dokumentů mohlo, byť v omezené míře, vést k jinému výsledku správního řízení, pokud by se o ně dotyčný podnik mohl v průběhu uvedeného řízení opřít (rozsudek ze dne 10. března 2009, Interpipe Niko Tube a Interpipe NTRP v. Rada, T-249/06, EU:T:2009:62, bod 134).

409 Procesní práva však musí být osobě legálně přiznána, aby mohla být považována za osobně dotčenou těmito právy a byla oprávněna podat žalobu na neplatnost proti aktu přijatému v rozporu s uvedenými právy (rozsudek ze dne 21. září 2023, China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products a další v. Komise, C-478/21 P, EU:C:2023:685, bod 52).

410 Tato práva navíc závisí na aktivní účasti těchto osob v samotném řízení, která musí být vyjádřena přinejmenším prostřednictvím podání písemné žádosti ve stanovené lhůtě (viz rozsudek ze dne 21. září 2023, China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products a další v. Komise, C-478/21 P, EU:C:2023:685, bod 214 a citovaná judikatura). Přihlášení se a poskytnutí příslušných informací zúčastněnými stranami za účelem vytvoření reprezentativního vzorku těchto stran, nebo dokonce jejich výběr pro tento účel představuje formu účasti v antidumpingovém řízení. Tato účast však těmto stranám neposkytuje procesní záruky stanovené v čl. 6 odst. 5 a 7 a v čl. 20 odst. 1 a 2 základního nařízení. Poskytnutí těchto záruk totiž podléhá určitým podmínkám, jež zahrnují zvláštní účast týchž stran na tomto řízení formou vyjádření zájmu a písemných žádostí. Účast na výběru vzorku ve smyslu článku 17 tohoto

nařízení přitom takovou zvláštní účast nepředstavuje (rozsudek ze dne 21. září 2023, China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products a další v. Komise, C-478/21 P, EU:C:2023:685, bod 216).

411 Je třeba rovněž připomenout, že ochrana obchodního tajemství představuje obecnou zásadu unijního práva. Zajištění toho, aby nedocházelo k narušování hospodářské soutěže, totiž představuje důležitý veřejný zájem, jehož ochrana může odůvodňovat odepření poskytnutí informací souvisejících s obchodním tajemstvím (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 30. června 2016, Jinan Meide Casting v. Rada, T-424/13, EU:T:2016:378, bod 165 a citovaná judikatura). Za účelem nalezení rovnováhy mezi zásadou dodržování práva dotčených stran na obhajobu a zásadou ochrany obchodního tajemství musí unijní orgány při plnění své informační povinnosti jednat s veškerou požadovanou řádnou péči a snažit se poskytnout dotyčným podnikům v rozsahu, v němž zůstává zajištěno zachování obchodního tajemství, údaje užitečné k obraně jejich zájmů a v případě potřeby i bez návrhu zvolit vhodný způsob takového sdělení (viz rozsudek ze dne 1. června 2017, Changmao Biochemical Engineering v. Rada, T-442/12, EU:T:2017:372, bod 141 a citovaná judikatura).

412 Pokud je tedy třeba sladit požadavky důvěrnosti s právem na informace zúčastněných osob, musí dotčené orgány posoudit konkrétní situaci zúčastněné strany s ohledem na tyto informace, a zejména postavení, které tato zúčastněná strana zaujímá na dotčeném trhu, ve vztahu k postavení osoby, která informace poskytla, na dotčeném trhu (viz rozsudek ze dne 19. května 2021, China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products a další v. Komise, T-254/18, EU:T:2021:278, bod 469 a citovaná judikatura).

413 Účelem článku 19 základního nařízení je však chránit nejen obchodní tajemství, ale také práva na obhajobu ostatních účastníků antidumpingového řízení. V této souvislosti se účastníci antidumpingového řízení mohou dovolávat použití informací Komisí, ohledně nichž nebyl poskytnut žádný nedůvěrný výtah, jako důvodu zrušení antidumpingového opatření pouze v případě, že mohou prokázat, že použitím těchto informací bylo porušeno jejich právo na obhajobu (viz rozsudek ze dne 15. října 2020, Zhejiang Jiuli Hi-Tech Metals v. Komise, T-307/18, nezveřejněný, EU:T:2020:487, bod 82 a citovaná judikatura).

414 Z judikatury rovněž vyplývá, že dostatečnost informací poskytnutých Komisí je třeba posuzovat na základě míry konkrétnosti požadovaných informací (viz rozsudek ze dne 15. října 2020, Zhejiang Jiuli Hi-Tech Metals v. Komise, T-307/18, nezveřejněný, EU:T:2020:487, bod 86 a citovaná judikatura).

415 Právě ve světle těchto zásad je třeba zkoumat devátý žalobní důvod vznesený žalobci.

a) K přípustnosti devátého žalobního důvodu

416 V první řadě je třeba připomenout, že žaloba je podána několika žalobci, kteří jsou napadeným nařízením dotčeni odlišně. Žalobci jsou totiž jednak tři činští vyvážející výrobci zařazení do vzorku, a jednak třicet šest spolupracujících vyvážejících výrobců nezařazených do vzorku, jejichž názvy jsou uvedeny v příloze 1 napadeného nařízení. Jak vyplývá z bodu 37 výše, třicet jedna z těchto vyvážejících výrobců je v řízení o této žalobě zastoupeno CCCME.

417 V druhé řadě, jak vyplývá z bodů 24 a 37 výše, argumenty CCCME vznesené jejím vlastním jménem jsou v rámci projednávané žaloby nepřípustné. Žalobci ostatně tuto nepřípustnost, pokud jde o CCCME, uznali ve své písemné odpovědi ze dne 15. ledna 2024 na otázky Tribunálu, jakož i na jednání dne 7. února 2024.

418 V třetí řadě je nutno podotknout, že v rozsudku ze dne 21. září 2023, China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products a další v. Komise (C-478/21 P, EU:C:2023:685) Soudní dvůr potvrdil nepřípustnost tvrzení o porušení práva na obhajobu členů CCCME a dalších právnických osob, jejichž názvy byly uvedeny v příloze nařízení, jelikož nepodali konkrétní žádosti o poskytnutí informací podstatných pro obhajobu jejich zájmů. V tomto řízení totiž CCCME zastupovala „zájem čínského litinového výrobního odvětví jako celku“ a její členové nebyli v průběhu správního řízení identifikováni.

419 V projednávané věci je situace odlišná, jelikož CCCME se účastnila šetření jako sdružení zastupující zájmy svých členů, přičemž poskytla Komisi důkaz o zmocnění ze strany svých členů.

420 Zaprvé je třeba uvést, že v bodě 5.6 oznámení o zahájení šetření, které vedlo k přijetí napadeného nařízení, Komise uvedla, že aby se zúčastněné strany, jako jsou vyvážející výrobci, výrobci v Unii, dovozci a jejich zastupující sdružení, uživatelé nebo jejich zastupující sdružení, odborové svazy a zastupující organizace spotřebitelů, mohly účastnit šetření, musely nejprve prokázat, že mezi jejich činností a výrobkem, který je předmětem šetření, existuje objektivní souvislost, a že přístup ke spisu, do něhož mohou zúčastněné strany nahlížet, bude umožněn prostřednictvím platformy Tron.tdi.

421 Žalobci ve svých odpovědích na otázky Tribunálu tvrdili, že všechny podniky a členové, kteří splnili tento krok, automaticky získali postavení zúčastněné strany.

422 V tomto ohledu žalobci tvrdili, že Komise v oznámení o zahájení řízení vyzvala všechny čínské vývozce dotčeného výrobku k účasti na šetření předložením formuláře, v němž upřesnila, že všichni výrobci, kteří se zúčastní v souladu s požadavky tohoto oznámení o zahájení řízení, budou považováni za zúčastněné strany, pokud existuje objektivní souvislost mezi jejich činností a výrobkem, který je předmětem šetření. Proto byli podle žalobců všichni vyvážející výrobci, kteří se účastnili řízení prostřednictvím platformy Tron.tdi, zúčastněnými stranami, které nabyly procesní práva. Vzhledem k tomu, že znění oznámení o zahájení, kterým byla každá zúčastněná strana vyzvána k účasti na šetření, a postup výměny informací mezi Komisí a zúčastněnými stranami byly odlišné od oznámení a postupu ve věci, v níž byl vydán rozsudek ze dne 21. září 2023, China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products a další v. Komise (C-478/21 P, EU:C:2023:685), neboť tento postup probíhá výhradně prostřednictvím Tronu.tdi platformy, lze projednávanou věc považovat za odlišnou od věci, která vedla k vydání výše uvedeného rozsudku. Žalobci mají tedy za to, že devátý žalobní důvod je přípustný ve všech třech částech.

423 Pokud jde nejprve o první část devátého žalobního důvodu, vycházející z porušení čl. 19 odst. 1 až 3 základního nařízení, žalobci tvrdí, že tato ustanovení v každém případě ukládají Komisi objektivní povinnosti, která by měla zajistit, aby se důvěrné zacházení s příslušnými údaji omezilo na nezbytně nutnou míru. Kromě toho žalobci zdůrazňují, že ve věci, v níž byl vydán rozsudek ze dne 21. září 2023, China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products a další v. Komise (C-478/21 P, EU:C:2023:685), se žádný žalobní důvod netýkal porušení článku 19 základního nařízení. Žalobci mají tedy za to, že tato část je přípustná, neboť ji uplatňují jak jednotliví vyvážející výrobci, tak CCCME jménem svých členů.

424 Dále žalobci mají za to, že je přípustná i druhá část, v níž se dovolávají nesprávného nakládání s důvěrným spisem v rozporu s čl. 6 odst. 7 a čl. 19 odst. 1 až 3 základního nařízení a právem na obhajobu.

425 Konečně žalobci tvrdí, že jednotliví vyvážející výrobci a členové CCCME výslovně požádali o přístup ke spisu a ke konečným informacím prostřednictvím své registrace na platformě Tron.tdi a že Komise tím, že jim nesdělila podstatné skutečnosti, porušila čl. 20 odst. 2 a 4 základního nařízení.

426 Podpůrně pro případ, že by Tribunál neuznal přípustnost některých částí žalobního důvodu, které v rámci devátého žalobního důvodu vznesla CCCME jménem svých členů, žalobci tvrdí, že devátý žalobní důvod je přípustný, pokud jde o argumenty vznesené jednotlivými vyvážejícími výrobci, které CCCME zastupovala během šetření.

427 V tomto ohledu žalobci předložili zmocnění několika společností, aby je CCCME zastupovala, která byla poskytnuta Komisi v průběhu šetření. Jak vyplývá z bodu 5 výše, CCCME byla považována za zúčastněnou stranu správního řízení pouze v rozsahu, v jakém byla těmito konkrétními výrobci spojovacích prostředků zmocněna je zastupovat.

428 Ze zmocnění, která žalobci poskytla Tribunálu, vyplývá, že CCCME nezastupovala před Komisí všechny dotčené členy, jejichž jménem podala projednávanou žalobu, tedy že CCCME zastupovala před Komisí vyvážející výrobce částečně odlišné od těch, které zastupuje před Tribunálem v rámci projednávané žaloby.

429 Zaprvé ze zmocnění předložených žalobci Tribunálu totiž vyplývá, že CCCME byla zmocněna k zastupování tří vyvážejících výrobců zařazených do vzorku v rámci správního řízení. Tito vyvážející výrobci však nepředložili důkaz o tom, že jsou členy tohoto sdružení.

430 Zadruhé CCCME zastupovala devět společností, které jsou spolupracujícími vyvážejícími výrobci nezařazenými do vzorku a které jsou uvedeny v příloze 1 napadeného nařízení. Tyto společnosti jsou členy CCCME a CCCME je také zastupuje v rámci této žaloby.

431 Zatřetí CCCME zastupovala před Komisí rovněž osm dalších společností, které jsou uvedeny v příloze 1 napadeného nařízení a které nejsou účastníky řízení o projednávané žalobě. Ani tyto společnosti nepředložily důkaz o tom, že jsou členy CCCME, ale v každém případě nejsou žalobci v řízení o projednávané žalobě.

432 Začtvrté CCCME zastupovala před Komisí rovněž dvě společnosti, jejichž názvy nejsou uvedeny v napadeném nařízení a které CCCME nezastupuje ani v řízení o projednávané žalobě.

433 Proto pokud jde o přípustnost tvrzení vznesených CCCME před Tribunálem jménem svých členů, z třiceti jednoho z dotčených členů CCCME, jejichž jménem podala tuto žalobu, zastupovala před Komisí pouze devět čínských vyvážejících výrobců nezařazených do vzorku. Jak účastníci řízení opakovaně potvrdili na jednání, Komise neověřila, zda společnosti udělující tato zmocnění byly členy CCCME. Žádné další důkazy v tomto ohledu účastníci řízení nepředložili. Žalobci nebyli schopni s jistotou potvrdit, zda všechny společnosti, které udělily zmocnění k zastupování před Komisí, byly členy CCCME. Žalobci dále tvrdili, že pro účely zastupování zájmů těchto společností před Komisí by mělo stačit samotné zmocnění.

434 Jak přitom vyplývá z bodu 26 výše, takové sdružení, jako je CCCME, může zastupovat vyvážející výrobce před unijním soudem pouze tehdy, pokud prokáže, že tito vyvážející výrobci jsou jeho členy.

435 Dále Soudní dvůr rozhodl, že i když se členové CCCME a další právnické osoby, jejichž jména jsou uvedena v příloze, účastnili výběru vzorku provedeného během dotčeného antidumpingového řízení, nebylo přípustné, aby se tito členové a další osoby dovolávali porušení svých procesních záruk na základě skutečnosti, že jim Komise nesdělila informace nezbytné pro obhajobu jejich zájmů, jelikož nepodali žádosti o sdělení těchto informací v průběhu tohoto řízení (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 21. září 2023, China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products a další v. Komise, C-478/21 P, EU:C:2023:685, bod 217).

436 Procesní práva jsou totiž vlastní právům osoby, které jsou přiznána, přičemž se jedná o subjektivní práva, takže pouze dotčení účastníci řízení musí mít možnost tato práva skutečně uplatnit nehledě na povahu řízení, které je s nimi vedeno. Možnost sdružení uplatňovat procesní práva svých členů přitom nemůže vést k obcházení podmínek, které by podle judikatury musely dotčené podniky splnit, pokud by samy chtěly uplatnit svá procesní práva (rozsudek ze dne 21. září 2023, China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products a další v. Komise, C-478/21 P, EU:C:2023:685, body 223 a 224).

437 Z těchto úvah vyplývá, že vyvážející výrobce, který je členem CCCME, se nemůže spoléhat pouze na žádosti CCCME, pokud během správního šetření výslovně neuplatnil své právo na obhajobu. Ačkoli registrace na platformě Tron.tdi umožnila jednotlivým vyvážejícím výrobcům včas obdržet informace a sledovat průběh správního šetření, při neexistenci výslovné žádosti o další informace se dotyční vyvážející výrobci nemohli domáhat uplatnění procesních práv, která jsou jim vlastní.

438 V tomto ohledu je třeba připomenout, že právo na přístup k nedůvěrným informacím podle čl. 6 odst. 7 základního nařízení souvisí s postavením zúčastněné strany, která se přihlásila v souladu s čl. 5 odst. 10 téhož nařízení (rozsudek ze dne 27. ledna 2000, BEUC v. Komise, T-256/97, EU:T:2000:21, bod 32), a že Komise musí v každém jednotlivém případě rozhodnout, zda má být strana považována za zúčastněnou stranu s ohledem na okolnosti každého případu (rozsudek ze dne 27. ledna 2000, BEUC v. Komise, T-256/97, EU:T:2000:21, bod 76).

439 Navíc z judikatury vyplývá, že zúčastněným stranám v rámci antidumpingového šetření přísluší, aby umožnily orgánům posoudit problémy, které jim může způsobovat skutečnost, že v rámci informací, které jim byly poskytnuty, jim určité údaje poskytnuty nebyly. Taková zúčastněná strana se předně nemůže důvodně dovolávat před unijním soudem toho, že taková informace jí nebyla poskytnuta, když během šetření, které vedlo k přijetí antidumpingového nařízení, které je předmětem sporu, nepředložila u orgánů žádnou žádost týkající se takové konkrétní informace (viz rozsudek ze dne 30. června 2016, Jinan Meide Casting v. Rada, T-424/13, EU:T:2016:378, bod 93 a citovaná judikatura). Z toho vyplývá, že tyto žádosti musí podávat sami jednotliví vyvážející výrobci, kteří se nemohou spokojit s žádostmi CCCME.

440 Rozdíl v tomto řízení, kterého se žalobci dovolávají, spočívající v tom, že komunikace Komise se zúčastněnými stranami probíhala jiným způsobem, a to prostřednictvím platformy Tron.tdi, která zúčastněným stranám umožnila předkládat informace a připomínky a sledovat šetření, nemůže zpochybnit tento závěr ohledně procesních požadavků spojených s právem účastníků řízení na obhajobu. Jak totiž Komise správně uvedla na jednání, cílem platformy Tron.tdi je

pouze zjednodušit komunikaci s účastníky řízení a usnadnit výměnu informací. V každém případě postavení zúčastněné strany podle základního nařízení a práva s ním spojená nemohou záviset na způsobu komunikace Komise s těmito účastníky řízení.

441 V důsledku toho jsou nepřípustné části žalobního důvodu uvedené v devátém žalobním důvodu týkající se vyvážejících výrobců nezařazených do vzorku, kteří nepodali konkrétní žádosti o poskytnutí dodatečných informací za účelem výkonu svých procesních práv, ať už je vznesla CCCME jménem svých členů, nebo pět vyvážejících výrobců nezařazených do vzorku.

442 Ve čtvrté řadě, pokud jde o tři čínské vyvážející výrobce zařazené do vzorku, z judikatury citované v bodě 410 výše vyplývá, že pouhá účast na výběru vzorku nepřiznává dotčeným vyvážejícím výrobcům zvláštní procesní práva, pokud nepožádají o poskytnutí informací, které považují za nezbytné pro obhajobu svých zájmů.

443 S ohledem na výše uvedené upřesnění je tedy třeba dospět k závěru, že devátý žalobní důvod může být přípustný pouze v rozsahu, v němž je uplatněn jednotlivými vyvážejícími výrobci, kteří se dovolávají porušení svých práv na obhajobu a kteří v průběhu správního řízení vyjádřili vůli tato práva uplatnit. Pro posouzení přípustnosti vznesených částí žalobního důvodu je proto třeba u každé části žalobního důvodu zkoumat, zda dotčené podniky splnily podmínky, které jim umožňují účinně uplatnit právo na obhajobu.

b) K uplatnění procesních práv žalobců

1) K první části

444 V první části devátého žalobního důvodu se žalobci dovolávají porušení čl. 19 odst. 1 až 3 základního nařízení a práva na obhajobu, jelikož všechny dokumenty předložené vedlejším účastníkem nebo výrobci v Unii zařazenými do vzorku byly bezdůvodně považovány za důvěrné nebo byly ve svém nedůvěrném souhrnu velmi neúplné, což zbavilo zúčastněné strany možnosti vyjádřit připomínky nebo ověřit správnost důkazů v nich obsažených. Žalobci zpochybňují zejména důvěrné zacházení přiznané zaprvé makroekonomickému dotazníku, zadruhé nedůvěrným verzím odpovědí výrobců v Unii zařazených do vzorku na dotazník a zatřetí odpovědi vedlejšího účastníka na žádost Komise o doplňující informace týkající se makroekonomických ukazatelů.

445 Podle žalobců je porušení jejich procesních práv umocněno anonymním zacházením se všemi výrobci v Unii, kteří poskytli informace, a opakovaným odmítnutím poskytnout jakékoli informace o sortimentu výrobků těchto společností a o reprezentativnosti objemu jejich prodeje.

446 Pokud jde o důvěrnost odpovědí na makroekonomický dotazník, v tomto ohledu z napadeného nařízení vyplývá, že důvěrnost těchto informací během správního řízení zpochybnily pouze EFDA a CCCME. Totéž platí pro zpochybnění důvěrnosti odpovědí na otázky výrobců v Unii zařazených do vzorku, jakož i důvěrnosti odpovědi vedlejšího účastníka na žádost Komise o doplňující informace týkající se makroekonomických ukazatelů.

447 Jednak EFDA není žalobcem a jednak v souladu se závěrem uvedeným v bodě 434 výše se CCCME nemůže dovolávat porušení procesních práv svých členů, pokud tito členové tato práva neuplatnili u Komise formou písemných žádostí.

448 Pokud jde dále o názvy společností, které odpověděly na makroekonomický dotazník, z bodů 21 a 396 odůvodnění napadeného nařízení vyplývá, že jedinými zúčastněnými stranami, které zpochybnily anonymitu výrobců v Unii, byly CCCME, EFDA a Čínská lidová republika. Vzhledem k tomu, že žádný vyvážející výrobce, který patří k žalobcům, nepožádal Komisi o další informace o totožnosti výrobců v Unii v souladu se závěrem uvedeným v bodě 441 výše, musí být tato část žalobního důvodu zamítnuta.

449 Z toho vyplývá, že první část devátého žalobního důvodu je nepřípustná a musí být odmítnuta.

2) Ke druhé části

450 Žalobci zpochybňují vedení nedůvěrného spisu Komise, které údajně porušilo čl. 6 odst. 7 a čl. 19 odst. 1 až 3 základního nařízení a jejich právo na obhajobu, protože zúčastněné strany neměly během šetření úplný a včasný přístup k nedůvěrnému spisu.

451 Zaprvé to zúčastněné strany připravilo o možnost co nejpodrobněji sledovat hlavní vývoj v šetření nebo k němu předložit připomínky, jako je rozhodnutí Komise upravit vzorek výrobců v Unii. Zúčastněné strany navíc nebyly informovány o komunikaci *ex parte* mezi Komisí a vedlejším účastníkem.

452 Zadruhé žalobci tvrdí, že ze spisu, který není důvěrný, byla vymazána řada souborů.

453 Zatřetí žalobci tvrdí, že existují různé další soubory, které nikdy nebyly nahrány do spisu, který není důvěrný.

454 Pokud jde o vedení spisu, který není důvěrný, Komisí, je v první řadě třeba poznamenat, že ze samotného znění čl. 6 odst. 7 základního nařízení, připomenutého v bodě 404 výše, vyplývá, že zúčastněné strany antidumpingového šetření, jako žalobci, si nemohou stěžovat na neexistenci dokumentů v nedůvěrné verzi spisu šetření, pokud nepředloží písemnou žádost o nahlédnutí do uvedeného dokumentu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 30. června 2016, Jinan Meide Casting v. Rada, T-424/13, EU:T:2016:378, bod 109).

455 Z bodů 22 a 24 odůvodnění napadeného nařízení přitom vyplývá, že údajná nedostatečnost nedůvěrného spisu byla v průběhu správního řízení napadena pouze ze strany CCCME a EFDA po poskytnutí konečných informací.

456 Pokud jde v druhé řadě o komunikaci mezi Komisí a vedlejším účastníkem, z bodu 47 odůvodnění napadeného nařízení vyplývá, že o její zveřejnění požádaly pouze EFDA a CCCME.

457 Pokud jde v třetí řadě o údajné vymazání některých dokumentů z nedůvěrného spisu, pouze CCCME požádala o další informace od Komise v tomto ohledu.

458 S ohledem na totožnost zúčastněných stran, které podaly žádosti v průběhu správního řízení, a na závěr uvedený v bodě 440 výše, je tudíž třeba dovodit, že tato část je rovněž nepřípustná.

3) Ke třetí části

459 Žalobci zpochybňují odmítnutí Komise poskytnout zúčastněným stranám informace, na kterých založila konečné informace, což je v rozporu s čl. 20 odst. 2 a 4 základního nařízení a s právem na obhajobu. Informace poskytnuté výrobci v Unii zařazenými do vzorku a makroekonomický dotazník byly dvěma hlavními zdroji, o které Komise opřela svá zjištění o újmě a příčinné souvislosti.

460 V tomto ohledu z napadeného nařízení vyplývá, že žádný jednotlivý vyvážející výrobce, který patří mezi žalobce, nepožádal o poskytnutí konkrétních informací poskytnutých výrobci v Unii. Z toho vyplývá, že tvrzení žalobců v rámci této části žalobního důvodu jsou nepřípustná a spolu s nimi i devátý žalobní důvod v celém rozsahu, který musí být odmítnut.

461 S ohledem na výše uvedené je třeba zamítnout žalobu v plném rozsahu.

IV. K nákladům řízení

462 Podle čl. 134 odst. 1 jednacího řádu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že Komise a vedlejší účastník požadovali náhradu nákladů řízení a žalobci neměli ve věci úspěch, je důvodné posledně uvedeným uložit, že ponesou vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené Komisí a vedlejším účastníkem.

Z těchto důvodů,

TRIBUNÁL (třetí senát)

rozhodl takto:

1) Žaloba se zamítá.

2) China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products (CCCME) a dalším žalobcům, jejichž názvy jsou uvedeny v příloze, se ukládá náhrada nákladů řízení.

Schalin Steinfatt Kukovec

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 2. října 2024.

Podpisy